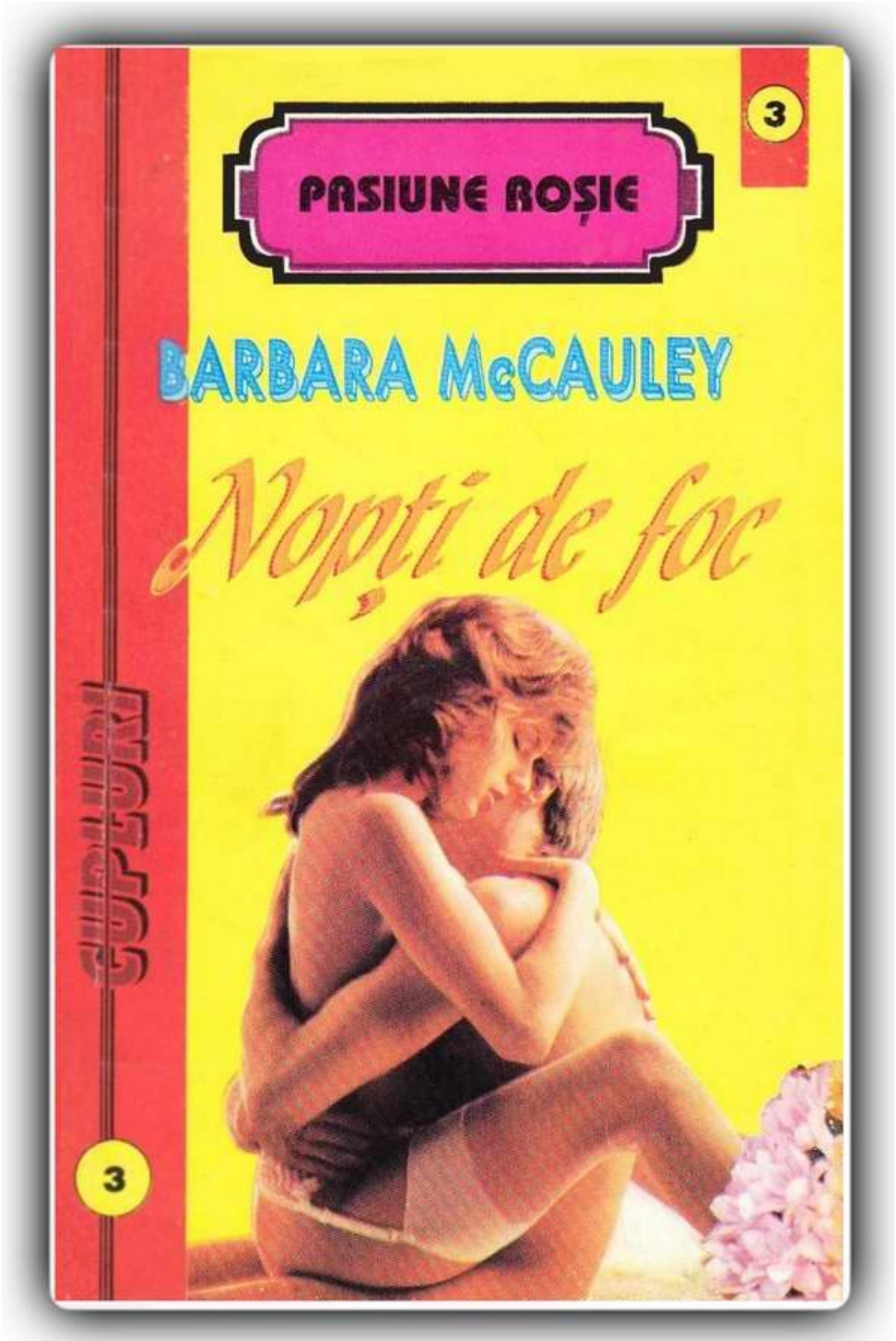
3
PASIUNE ROȘIE
BARBARA McCAULEY
Nopți de foc
CUPIDON
3

Barbara McCauley

Nopţi de foc

Her Kind of Man (1993)

Editura Colemus, 1994
ISBN 973-96325-5-6

CAPITOLUL 1

Inima îi bătea cu putere, avea palmele umede… S-ar fi ascuns şi într-o gaură de şarpe… Şi totuşi, nu avea de ales.

Sprijinindu-se de o boxă, Rachel trase aer în piept şi se forţă să numere până la zece. Din fericire, simţea un miros familiar, de fân şi de cai, dându-i curajul de a nu face cale întoarsă. În spatele ei necheză o iapă şi îşi trecu capul peste stinghia boxei, căutând parcă o mângâiere. Zâmbind, Rachel alintă cu vârful degetelor botul ei mătăsos.

Afară, la numai câţiva metri, se afla poate răspunsul la problema care o obseda: Cord Cantrell.

Cu ochii închişi, tânăra femeie căuta o soluţie de ultim moment… dar, era în zadar. Luase totul în consideraţie, încercase totul. Oricât de disperată ar fi părut., această încercare reprezenta ultima ei şansă.

O briză călduţă pătrundea în grajdul deschis, aducând spre ea zgomotele obişnuite ale oricărei ferme: duduitul îndepărtat al unui tractor, lătratul unui câine, vocea unui bărbat, atât de dulce şi

calmă, încât abia se auzea.

Răspunzând parcă la ceea ce dorea tânăra să audă, vocea liniştitoare, joasă şi gravă se auzi dintr-odată mai puternic.

— Uşurel, frumoaso, e bine –, nu-i aşa? Nu-ţi fie teamă, n-o să-ţi facă rău. Jucându-se neatent cu coama iepei, Rachel închise ochii şi se lăsă în voia vocii aspre a necunoscutului. O voce care evoca nopţi calde şi senzuale, cearşafuri mototolite şi…

Deschise brusc ochii. Doamne! Ce i se în tâmpla? Cu o mână tremurătoare îşi şterse fruntea îmbrobodită de sudoare. Nervii îi jucau feste, îşi spuse Rachel suflecându-şi mânecile cămăşii subţiri de bumbac. Asta era: o problemă de nervi. Îşi mai recapitulă încă odată micul discurs pregătit cu grijă. Trebuia să se arate cât mai calmă şi cât mai hotărâtă. Apoi, trăgându-şi cu hotărâre umerii înapoi se îndreptă spre bărbatul aşezat tot cu spatele.

Rămase puţin deoparte, în afara privirii antrenorului, ca să nu-l deranjeze în plin a treabă. Calul, o iapă tânără, de doi ani era viforoasă şi tresărea de fiecare dată când pătura îi atingea spinarea. Era un exemplar foarte frumos, poate prea în vârstă pentru un asemenea antrenament, dar proprietarii de cai pur-sânge întârziau adesea cu dresajul.

— Hai, eşti o fată bună, reluă vocea stăpânită a dresorului.

Slăbind frâul, puse pătura pe iapă şi o lăsă acolo. Calul se cabra, dar bărbatul îl ţinu. Cu putere, mângâindu-i coama cu afecţiune. Atunci, Rachel îl privi mai atent pe Cord Cantrell: era înalt, subţire, cu umerii laţi, cu picioarele lungi şi musculoase. Un bărbat frumos, cu adevărat.

— Cord!

Surprinsă, Rachel se întoarse şi văzu un cow-boy cărunt traversând în goană locul de dresură.

— Ţi-am spus săptămâna asta să ţesali iapa şi tu nici măcar

nu te-ai apucat!

Speriată, iapa se trase înapoi şi fugi spre cealaltă margine a ţarcului. Cord îşi înăbuşi o înjurătură şi se întoarse încet.

— A stat prea multă vreme liberă, Tom – spuse el despărţind puţin cuvintele pentru a se face mai bine înţeles. Dacă vrei să faci din ea un cal bun, ai nevoie de timp.

— Hă grăbesc. Pentru mine iepşoara asta nu valorează nimic în starea asta, în care e acum. Ori o dresezi imediat, ori dă-o lui Jim. El ştie să obţină rezultate rapide şi asta mă interesează.

— „Lui Jim”? Chipul lui Cord se împietri.

— Dacă foloseşti cravaşa cu iapa asta, o vei pierde. Nu va mai folosi câţiva ani la nimic şi nimănui.

— Puţin îmi pasă de ceea ce se va întâmpla peste câţiva ani. Eu vreau să vând calul acum. Nu pot hrăni niciun animal şi niciun angajat nerentabil. Gândeşte-te la asta, Cantrell.

Omul se îndepărta deja, sub privirea furioasă a lui Cord. Cu pumnii strânşi, acesta îşi stăpânea cu greu furia. Apoi se întoarse şi tânăra îi văzu chipul crispându-se. Se îndreptă spre ea cu pasul uşor, fără să-i dea atenţie.

Neliniştită, Rachel se întoarse în grajd. Mai bine să nu jignească mândria lui Cord, arătându-i că fusese martoră la incident.

Aşadar, aşteptă să o depăşească, cu câţiva metri şi îl chemă.

— Domnule Cantrell! El se opri şi se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

Descumpănită de tonul acesta mânios, Rachel rămase mută, cu inima bătând şi cu un nod în gât. Apoi Cord se îmblânzi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că agresase o vizitatoare nevinovată.

— Scuzaţi, murmură el, după un lung oftat. Vă pot fi de folos cu ceva?

Îl vedea pentru prima dată de aproape. Ochii lui albaştri mai luceau încă de mânie şi fruntea adânc brăzdată îi dădeau o expresie severă.

— Nu, adică da, se bâlbâi ea, făcând un pas înainte… poate. O privi intrigat.

— Pot să aleg între „da” şi „nu”? Ea simţi că se înroşeşte fără voie.

— Voiam să spun că aşa sper.

Cord se apropie şi o observă mai atent.

— Bine, fetiţo, şi eu sper, spuse el cu o voce voit insinuantă.

Rachel înţepeni şi ridică bărbia. Nu cumva să interpreteze altfel scopul vizitei!

— Vreau să vă propun o afacere, declară ea insistând pe cuvântul „afacere”.

— Da? Ce fel de afacere?

Îndată, tânăra îşi regretă iniţiativa. Într-adevăr, ce căuta ea aici? Dar, din păcate, era prea târziu să fugă, micul discurs pregătit se risipi şi rămase din el doar concluzia.

— Domnule Cantrell, ridicând ochii spre el…

— Eu… aş vrea să mă luaţi de nevastă. Probabil nu înţelesese bine! Ba da. Ea vorbise foarte limpede, fără niciun echivoc. Era, fără îndoială, o glumă!

Şi una bună, de altfel! Un cadou frumos de ziua lui. Russ şi Eranek îl tachinau destul că avea aproape 32 de ani şi că era celibatar înrăit!

Totuşi, Cord privise bine în jur şi nu văzuse nimic, căci se aşteptă. Să apară nişte bărbaţi, râzând, satisfăcuţi de gluma lor. Uitându-se din nou la fată, observă hotărârea ei şi scânteia care-i sclipea în ochii verzi-cenuşii. Rasă bună! Era, într-adevăr, foarte drăguţă!

Îşi împinse pălăria pe spate. Acum era rândul său să-şi folosească umorul personal!

— Sigur că te voi lua de nevastă, dragă, spuse destul de tare, ca să fie auzit de cei care trăgeau cu urechea.

De fapt, situaţia îi plăcea din ce în ce mai tare. Fata era foarte seducătoare, cu pantalonul său blue jeans bine strâns pe picioarele lungi şi fine, cu cămaşa roz deschisă larg pe pielea albă a decolteului…

— De fapt, urmă el pe un ton detaşat, am putea începe luna de miere imediat. Şi se apropie foarte mult de Rachel, murmurând:

— Este nişte fân în grajd. Am putea face un pat pentru îndrăgostiţi, ce zici?

Şocată, fata înţepeni. Oricum nu s-ar fi putut mişca fără să-l atingă pe Cord. Şi ştia din instinct că acest contact ar fi fost primejdios. Nici n-o atinsese încă şi trupul ei fremăta fără voie, picioarele se îngreunaseră parcă şi inima îi bătea. Ca să nu mai vorbim de emoţia ciudată care o cuprindea, la ideea că ar putea să ajungă în fân, în braţele acestui bărbat… Trebuia să se retragă cât mai urgent.

— Domnule Cantrell, spuse” ea făcându-i semn să dea înapoi. Vă rog, d-le Cantrell…

Dar el nu mai respira şi ochii îi exprimau acum o dorinţă reală. În sfârşit, s-a îndepărtat. Dar încet.

— Sunt dezolată, se scuză ea făcând câţiva paşi într-o parte. Ar fi trebuit să mă explic mai întâi… Eram atât de nervoasă, încât…

Cord îi aruncă o privire mirată.

— Nu te-a trimis Russ?

— Russ? Nu cunosc niciun Russ. Şi nu m-a trimis nimeni. Am venit cu adevărat să vă cer să mă luaţi de nevastă… Vă rog, ascultaţi-mă. Complet nemulţumit. Cord îşi încrucişă braţele şi se

sprijini de boxă.

— Sunt numai urechi. Fata inspiră adânc.

— Îmi dau seama că încercarea mea poate părea ridicolă, spuse Rachel, trecându-şi mâna prin păr, dar, dacă nu-mi găsesc repede un soţ, voi fi obligată să-mi vând ferma.

Cord lua un aer sceptic.

— N-am auzit niciodată să se vorbească de o lege care poate obliga o femeie să se mărite, doar ca să aibă o fermă.

— Sunt foarte serioasă, domnule Cantrell, preciză femeia, cu o voce a cărei fermitate o surprinse chiar pe ea. Şi vă asigur că propunerea mea merită efortul de a fi ascultată.

Cord privi mai atent femeia superbă care-i stătea în faţă. O privire strălucitoare, obrajii îmbujoraţi, gura tentantă, corpul suplu şi zvelt.

— De fapt, nu mă îndoiesc nicio clipă că propunerea dvs. Valorează oboseala de a fi ascultată, conchise pe un ton maliţios.

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Rachel.

— Nu sunt un animal care poate fi preţuit şi vândut, domnule Cantrell, spuse ea rece. Vreau doar să mă mărit, ca să-mi pot păstra ferma. Peste un an vom divorţa şi fiecare va merge pe drumul său. În aşteptare, veţi beneficia de un loc de muncă unde nimeni nu vă va spune cum să vă ocupaţi de un cal, adăugă ea cu perfidie.

Deci, asistase la discuţia cu Tom.

— Şi, urmă ea, vă voi dărui vreo mie de acri la Abilene. Soţul meu mi le-a lăsat. Eu nu l-am folosit dar, dacă sunteţi interesat, vă puteţi instala acolo propria fermă. Dacă nu doriţi, îl veţi putea vinde oricând.

O mie de acri? Dacă-l interesau? Nu cred că exista niciun dresor de cai, are să nu viseze să aibă propria fermă, să fie

propriul său stăpân…

— Ce înseamnă când spuneţi „să vă păstraţi ferma”? întrebă el.

— Soţul meu, Michael, a murit acum doi ani, într-un accident de avion. A făcut un testament care stipulează că gestiunea financiară şi administrativă a bunurilor lăsate, inclusiv ferma, va fi asigurată de fratele său Earl până mă voi recăsători.

— De ce a făcut asta?

— Nu vă priveşte.

— Chiar aşa? Îmi cereţi să vă iau în căsătorie şi îmi spuneţi că n-am dreptul să întreb de ce. În acest caz îmi rămâne doar să vă salut, doamnă. Sunt încântat că am făcut cunoştinţă.

Şi chiar îi întoarse spatele.

— Aşteptaţi!

El se opri o clipă, înainte de a se întoarce, cu mâinile în şolduri. Rachel scoase un oftat. El avea dreptate, ştia, dar situaţia era atât de umilitoare!

— Michael voia să hotărască totul, începu, adunându-şi tot curajul. Pentru el şi pentru toţi cei din jur, adăugă ea cu un zâmbet amar. Voia să facă bine, desigur, dar nu i-a venit niciodată ideea că eram capabilă să mă descurc singură. Se gândea mereu să mă protejeze, să se ocupe de mine. Niciodată n-ar fi crezut că aş putea conduce singură ferma T.

— Ferma T.? repetă Cord.

Toată lumea o cunoştea. Cord îşi aminti chiar că auzise de moartea proprietarului, cu doi ani în urmă. Acum îi venea în minte şi numele: Stephens, Michael Stephens.

— Am auzit de soţul dvs. Dacă am memoria bună, lucra în Industria petrolieră, şi a cumpărat ferma ca să v-o ofere dvs.

Rachel scutură din cap.

— Nu, asta-i povestea pe care a spus-o ziariştilor, dar ferma, de fapt, făcea parte dintr-o societate pe care el a răscumpărat-o. Întotdeauna a vrut s-o revândă. Aştepta doar un cumpărător.

Se îndreptă spre poartă şi respiră aerul călduţ al acestui început de aprilie. Era doar zece şi jumătate, iar căldura promitea să devină înnăbuşitoare.

— Toată viaţa am trăit în apartamente, mari şi triste... Tatăl meu m-a aruncat în cursa lui pentru reuşită profesională. Eu am prevăzut că Michael o să-mi impună acelaşi stil de viaţă. În doi ani de căsătorie, am locuit în cinci case şi patru state diferite... Şi atunci, prima dată când am pus piciorul pe pământul fermei T., cam la şase luni de la moartea soţului meu m-am îndrăgostit imediat. Am avut imediat senzaţia că sunt acasă.

Rachel îşi încrucişă braţele, fără a-şi desprinde privirea de cea a lui Cord.

— Mi-ar fi plăcut să ne instalăm aici, dar Michael a spus că nu era practic pentru el. Închiriase deja un apartament la Dallas. M-am resemnat să locuiesc la fermă doar în timpul weekendului, când venea el să-şi supravegheze „investiţia”. Apoi a murit şi Earl a rămas stupefiat că m-am mutat în această fermă. Pretindea că nu este un loc civilizat... A insistat să o vând, dar am refuzat. De atunci, cearta dintre noi n-a mai încetat.

— Nu e prea uşor pentru o femeie să conducă o fermă, recunoscu Cord. Tânăra râse cu un râs senzual, care-i dădu lui Cord frisoane.

— Mai ales pentru o orăşeancă, răsfăţată, nu-i aşa? Am auzit adesea fraza asta, credeţi-mă. În final, n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea.

Încetul cu încetul, Cord începea să priceapă.

— Sunteţi pe cale de a-mi spune că vreţi să vă căsătoriţi cu un

necunoscut ca să scăpaţi de cumnatul dvs.?

Rachel roşi puternic dar susţinu, totuşi, privirea interlocutorului.

— Earl se ocupă de doi ani cu distrugerea fermei. Cumpără fân de proastă calitate, îşi plăteşte muncitorii cu întârziere şi refuză să facă reparaţiile indispensabile. În plus, este un prost administrator Dresorul meu m-a părăsit săptămâna trecută, când Earl i-a spus că-i va micşora leafa. Dacă nu-l înlocuiesc. Puţinii clienţi pe care-i mai am vor pleca în curând.

Earl ştia foarte bine că nicio fermă nu se putea descurca fără un dresor. Fără a-l fi întâlnit niciodată, Cord avea de pe acum părerea formată în privinţa lui Earl.

— Ferma mi-a dat un sens vieţii, continua Rachel aplecându-se, pentru a strânge un pumn de fân. Simt pentru prima dată o responsabilitate. Mi-e greu să vă explic sentimentele mole dar pot să afirm că, în sfârşit, ştiu ce înseamnă a fi „angajat”.

În atitudinea lui Rachel ceva îi spunea lui Cord că nu minte. Totuşi, înţelegea cu greu că o femeie atât de frumoasă poate alege o viaţă atât de dură.

— Şi familia dvs.? De ce nu-i cereţi să vă ajute? Privirea lui Rachel se înăspri.

— Tata mi-a spus că va fi foarte bucuros să mă primească în Germania, când mi-o veni mintea la cap. Până atunci trebuie să mă descurc... N-a înţeles că exact asta voiam şi eu: să mă descurc. Şi singură.

Cord scutură din cap. Unele lucruri îi scăpau încă.

— Permiteţi-mi. Nu văd dificultatea de a vă găsi un soţ. De ce îmi faceţi propunerea asta mie, un străin?

— Poate oi fi eu disperată, dar simţ practic am. Am dat unui detectiv sarcina de a face o listă a tuturor dresorilor celibatari care

mi-ar conveni. Numele dvs. Figura în capul listei. Acum e clar?

După tonul femeii, căsătoria asta părea mai mult o închisoare, decât un eveniment fericit.

Dar nu tot aşa o judeca şi Cord? Şi chiar mama lui?

O clipă se gândi serios. Timp de un an să fie propriul său stăpân, să se ocupe de cai aşa cum ştia el. Şi apoi… Posibilitatea de a avea propria fermă… Nu.

Chiar numai pentru un an, căsătoria rămânea căsătorie. O privi pe tânăra femeie şi îşi simţi trupul încordându-se. Desigur, avea nevoie de o femeie şi cea din faţa lui era frumoasă. Dar dorinţa nu avea să-l facă să-şi piardă raţiunea şi Rachel era inclusă în preţ.

— Doamnă Stephens, spuse el scoţându-şi pălăria ca să-şi treacă o mână prin păr, căsătoria nu prea e făcută pentru mine. Vă apreciez propunerea, dar cred că trebuie s-o refuz.

— Bine, acum vă înţeleg perfect, domnule Cantrell, răspunse ea cu o voce seacă, dar fără mânie. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat.

Şi băgându-şi o mână în buzunar, scoase o carte de vizită pe care i-o întinse.

— Dacă vă schimbaţi părerea, mă găsiţi aici până când voi… încheia afacerea.

Cord se gândi, brusc, că ea va vizita ferma vecină şi va face aceeaşi propunere viitorului dresor. Ideea îi displăcea, fără să ştie de ce.

— Hei, doamnă Stephens, strigă fugind după ea, în timp ce ea se îndepărta.

Era gata să urce în maşină, dar s-a întors.

— Cum vă numiţi? Adică, vreau să spun, prenumele…

— Rachel, spuse ea urcând la volan.

Şi îi surâse pentru ultima dată. Desigur, pentru a-i demonstra că nu-i purta pică, ci că afacerile sunt afaceri şi atât. Şi totuşi, el ar fi jurat că acest surâs promitea mai mult.

CAPITOLUL 2

Aşteptarea putea s-o înnebunească pe Rachel! Câteva minute încă şi va rămâne fără unghii! Măcar de-ar telefona mai repede dresorul de la ferma lui Roc – Luke Harding – al doilea de pe listă.

După întâlnirea cu Cord, prefera să prevină, înainte de a-şi face apariţia inopinată într-o fermă.

La amintirea întâmplărilor de dimineaţă o cuprinse un sentiment de ruşine. Încă se întreba cum reuşise să plece cu atâta calm, când de abia o duceau picioarele. Expresia lui Cord, când îl ceruse în căsătorie îi rămăsese întipărită în memorie.

O privise ca pe o nebună. Şi de ce ar fi gândit altfel? Doar o extravaganţă ar mai fi obligat-o să aştepte apelul unui bărbat care ar fi putut s-o respingă în acelaşi mod!

Îşi arunca părul pe spate cu un suspin: Iată unde o adusese Earl! Să bată câmpii, căutând un cow-boy dispus să o ia de nevastă! Cum se putea sfârşi un proiect atât de stupid?... Şi mai ales, cum ar fi putut ghici că primul bărbat căruia i se adresase o va impresiona astfel? Se topise când auzise şoaptele lui Cord la ureche. Şi amintea de mirosul lui de fân şi piper. În clipa aceea, inima îi bătea atât de tare, încât Cord ar fi putut-o auzi. Da, desigur, îi simţise tulburarea. Probabil că un bărbat cum era Cord Cantrell nu-şi ignora puterea de seducţie exercitată asupra femeilor... Şi totuşi, era mulţumită că fusese respinsă de Cord. Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Cei doi ani de viaţă comună cu Michael Stephens o învăţaseră destule despre bărbaţi. La 22 de

ani, când Rachel abia îşi terminase studiile fusese impresionată de prestanţa şi situaţia lui Michael. O vrăjiseră farmecul, bunăvoinţa lui şi se îndrăgostise şi ea.

De la începutul căsătoriei, înţelesese, însă, că banii şi puterea vor fi întotdeauna prioritare pentru soţul ei. Îşi descoperise şi ea gustul pentru autoritate. Se îndoia că Michael ar fi acceptat vreodată ca ea să aibă o opinie personală sau să vrea să locuiască în altă parte decât acolo unde hotăra el. Părinţii o educaseră ca pe o fiică supusă. Şi ca atare, ea fusese o soţie ascultătoare.

Dar nu mai era aceeaşi femeie. Moartea accidentală a lui Michael o zguduise, dar o şi maturizase. Această independentă survenită brusc ar fi speriat-o mai înainte. Mai târziu. Începuse să iubească această nouă libertate.

Deşi era în mod vizibil cu totul alt om, Cord Cantrell avea unele puncte comune cu Michael. De pildă, dorinţa de a-i face pe ceilalţi – oameni sau animale – să se subjuge voinţei lor. Da. Gândind mai bine, avea noroc că el a refuzat s-o ia de soţie…

Soneria telefonului o făcu să tresară. Trebuia să fie Luke Harding. Ezită o clipă. Mai putea oare înfrunta o situaţie la fel de umilitoare? La al cincilea semnal, ridică totuşi receptorul.

— Alo!

— Doamna Stephens? – întrebă o voce necunoscută. O vagă decepţie o cuprinse fără voie. Sperase un moment că este Cord.

— Da.

— Sunt Luke Harding, de la ferma lui Roc. Mi-aţi lăsat un mesaj, doamnă? Rachel rămase o clipă mută, incapabilă să spună ceva. Nu, era imposibil, nu putea relua experienţa… Apoi se răzgândi: nu avea nimic de pierdut, ci totul de câştigat.

— Doamnă?

— Da… aş vrea să vă întâlnesc, domnule Harding. E puţin mai

complicat să mă explic prin telefon, dar aş vrea să vă propun ceva important.

— Desigur, doamnă. Voi fi încântat să vă întâlnesc.

— Ce-aţi spune de barul Galben, în faţa hotelului Mave… pe la ora 6?

— Perfect. Po curând.

— Voi anunţă la intrare, ca să vi se spună unde mă găsiţi, spuse ea înainte de a pune receptorul în furcă.

Se lungi din nou în pat. Acoperindu-şi chipul cu mâinile. Era a doua oară într-o singură zi, când se simţea ridicolă. Amintirea respiraţiei lui Cantrell pe chipul ei, atunci când evocase posibilitatea de a se tolăni cu el în fânul proaspăt îi dădu un frison prelungit.

Gata! Trebuie să înceteze de a se mai gândi la Cantrell ăsta! Cum ar fi putut petrece un an în apropierea lui fără a fi în acelaşi pat, când zece minute fuseseră de ajuns ca s-o facă să-şi piardă capul?

* * *

După numai şase ore de la plecarea lui Rachel, Cord ştia ce citise în privirea ei: speranţa unei răsturnări de situaţie.

Nehotărât, se opri brusc în faţa căsuţei sale. Apoi îşi scutură capul cu un hohot scurt. Nu, era imposibil! De ce ar fi dorit tânăra ca el să se răzgândească? Erau destui alţi candidaţi specialişti în dresură, la fel de calificaţi ca şi el…

Spera însă că detectivul angajat de d-na Stephens şi-a făcut bine ancheta. Ce s-ar întâmpla cu Rachel dacă o nimerea prost?

Încruntându-şi sprâncenele, intră în salon. De fapt, ce se va întâmpla cu ea nu-l privea deloc…

Hotărî că o bere rece îi va schimba gândurile şi se îndreptă spre frigider. De altfel, Rachel părea perfect capabilă să-şi rezolve singură problemele.

Instalat confortabil într-un fotoliu de piele, bău o înghiţitură bună de bere şi închise ochii. O revăzu imediat pe Rachel: silueta ei feminină, ochii mari, timizi şi sălbatici în acelaşi timp. Conta oare pe el? Ridică ochii spre pendulă. Era ora cinci. Femeia a avut la dispoziţie întreaga zi pentru a-l întâlni pe următorul de pe listă, ca să-i facă aceeaşi propunere. Şi-o fi găsit fericirea.

Cord se aşează lângă fereastră şi ridică perdeaua pentru a observa spaţiul de antrenament. Patronul lui dresa un cal încăpăţânat. Plesnitura cravaşei pe spatele animalului îi făcu rău: era ca şi cum ai fi lovit un om! Pentru a scăpa de acest trist spectacol ieşi din cameră, cu intenţia de a face un duş. Acolo îşi scoase hainele.

O carte de vizită căzută jos îi atrase atenţia. Provenea de la Hotel Mave. Alături de adresă, Rachel îşi scrisese numele şi numărul camerei…

* * *

Ambianţa din barul Galben era destul de atrăgătoare. Dacă judecai după clienţii aşezaţi în jurul tejghelei, era un loc de întâlnire populară, la care participau orăşenii, ca şi fermierii din jur. În atmosferă era fum şi tonomatul difuza melodii din folclorul local. Mirosul de frigărui şi de pui fript o făcură să-i lase gura apă.

Fermecată, Rachel îşi spuse numele la tejghea şi o urmă pe chelneriţa care o conduse spre o masă din colţ. Apoi, instalată pe o banchetă reîncepu inspecţia sălii, evitând totuşi să încrucişeze privirile prea insistente. Nu-i displăcea totuşi să fie privită aşa.

Jignită de refuzul lui Cord, ea dorise să-şi apere amorul propriu, făcându-şi o apariţie cât mai avantajoasă. Arătând foarte bine, cu părul desfăcut şi proaspăt spălat, se îngrijise foarte atent de machiaj şi purta o rochie... poate prea mulată pe corp. „Şi doar i-am spus vânzătoarei!”

Dacă se gândea bine, nu vânzătoarea care o convinsese era de vină, ci propria sa natură rebelă. Ideea că Michael ar fi dezaprobat această rochie o hotărâse imediat pe Rachel! Alegerea tinerei femei a fost confirmată de afirmaţia vânzătoarei că rochia asta l-ar seduce pe cel mai exigent dintre bărbaţi.

Rachel urma să afle curând dacă pronosticul fusese exact.

— Doamna Stephens?

Gata! Toată siguranţa ei zburase chiar în momentul în care bărbatul i se adresase. Nu, cu siguranţă nu mai trebuia să-şi reînnoiască încercarea. Chiar dacă bărbatul ar fi seducător şi ar avea surâsul plin de farmec. Nici gând să reînceapă.

— Da, spuse ea întinzând mâna. Puteţi să-mi spuneţi „Rachel”.

Urma să-l invite la cină, să-i explice că făcuse o greşeală, pentru a-i mulţumi apoi că i-a consacrat puţin din timpul lui. Da, aşa trebuia să procedeze.

— Domnule Harding, începu ea, înţeleg că povestea mea o să vi se pară stranie, dar...

— Bună, Rachel, iubito...

Ea se întoarse la auzul acestei voci grave, devenită acum familiară: Cord!

— Scuză-mă, dar am întârziat, declară el aşezându-se lângă ea. M-a oprit din drum o mică problemă la fermă.

Ea îl privi stupefiată. În întârziere? Despre ce vorbea şi ce făcea aici? Şi de ce-i spunea „iubito”?

Dar Cord îi întindea acum mâna lui Harding.

— N-are rost să mi-l prezinţi pe Luke… Cum merg treburile la ferma lui Roc, Luke?

Rachel se bosumflă. Nimic surprinzător în faptul că Luke şi Cord se cunoşteau. Dar ea nu se aşteptase să se afle în acelaşi timp alături de primii doi bărbaţi de pe listă.

— N-am de ce mă plânge, răspunse Luke, vizibil intrigat şi curios să afle mai mult despre legătura dintre Cantrell şi Rachel. Dar la tine?

Îţi dau o ştire de ultimă oră: la ferma mea se caută un dresor. Mi-am dat demisia azi după masă.

Demisia? Rachel îl privi pe Cord stupefiată. Nici nu-şi depăşise surpriza de a-l vedea aici şi o uimea din nou. De ce demisionase? Doar dacă… Nu, nu putea fi din cauza ei. Îi respinsese sec oferta.

În cazul ăsta, ce făcea aici? Şi pentru Dumnezeu, de ce era atât de fericită să-l vadă?

Timp de câteva minute i-a ascultat pe cei doi evocând amintiri comune. Evident, lucraseră împreună pe timpuri, undeva în Wyoming.

În tot timpul conversaţiei, Cord nu o mai privise, dar ea… ea nu-l putea părăsi din ochi. O fascina: pielea lui bronzată, cicatricea care-i brăzda mâna dreaptă, micile riduri caro se săpau la fiecare surâs, toate îi plăceau.

Parfumul mai adăuga ceva farmecului viril care o tulbura nespus. Genunchiul ei îl atinse întâmplător pe cel al lui Cord şi îşi simţi trupul luând foc. Chinuită, stătea lipită de zid şi încerca să-şi regăsească suflul. Ca să-şi ascundă jena îi adresă un surâs binevoitor lui Luke.

Surâs care îl amuză pe Cord, dar îl umplu şi de gelozie.

Rachel nu era aţâţătoare, dar rochia şi valul bogat al părului ei ar fi atras atenţia oricărui bărbat. De altfel, Dumnezeu ştie câte eforturi trebuia să facă pentru ca să nu-i arate cât de mult îl atrage! Şi, judecând după privirea plină de interes a lui Luke, trebuia să intervină rapid.

— Deci, Luke, spuse el pentru a-l aduce la ordine pe prietenul său, care începuse să se cam piardă în ochii frumoşi ai lui Rachel, calul pe care l-ai cumpărat de curând va câştiga anul ăsta premiul de la Fort Worth?

— Are şansa lui, răspunse Luke, modest, dar foarte mândru să dezvolte acest subiect.

Diversiunea reuşise! Cord îşi reveni din tensiune.

Dar s-a bucurat prea repede, iată că Rachel intră în vorbă:

— Scuză-mă, Cord, sper că nu te superi dacă mă laşi să vorbesc o clipă, între patru ochi, cu dl. Harding?

Vizibil stânjenit, Luke îl privi pe Cord ca şi cum i-ar fi cerut aprobarea. Dresorii aveau un anume simţ al proprietăţii, fie că era vorba de cai, fie de femeile lor, iar Cord îl făcuse deja să înţeleagă destul de clar pe amicul său, că Rachel nu era pentru el…

— Regret, doamnă Stephens, răspunse Luke ridicându-se, dar mă tem că va trebui să vă telefonez din, nou. Mi-am amintit de o întâlnire urgentă. Scuzaţi-mă, vă rog.

— La ţanc, zise Cord trecându-şi un braţ peste umerii lui Rachel. Rachel ţi-a spus noutatea?

— Ce noutate?

— Urmează să ne căsătorim.

Prea uluită pentru a scoate vreun sunet, Rachel privea cum Luke îl felicită cu căldură pe Cord şi apoi se înclină în faţa ei, pentru a-şi lua rămas bun. Aşteptă să părăsească sala pentru a se smulge energic din mâinile lui Cord.

— Eşti bolnav?

El luă un aer nevinovat.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii prea bine… Eram în timpul unei întâlniri şi m-ai întrerupt. Vreau să ştiu de ce m-ai oprit şi mai ales de ce i-ai spus lui Harding că ne vom căsători. Ai uitat că mi-ai refuzat propunerea? Dl. Harding…

— … el nu o pentru tine, termină Cord în locul ei, încrucişându-şi braţele.

— Cu adevărat!

Ea simţi brusc nevoia să-l sfideze pe Cord şi minţi:

— Harding corespunde totuşi, perfect, criteriilor mele, spuse ea cu aroganţă. Şi de fapt, ce te priveşte?

Cord luă un aer detaşat.

— Îmi fac datoria. Cu Luke n-ar merge treaba.

— Drept cine mă iei, domnule Cantrell? Nu caut dragostea, ci un soţ; dacă vrei – un simplu partener. Pentru un an. Când o să vreau un soţ adevărat, o să am grijă de ce îmi convine sau nu. Pentru moment, Luke Harding mi s-a părut foarte, foarte potrivit.

Ochii lui Cord se îngustară uşor, dar Rachel nu-i dădu atenţie.

— Bravo, domnule Cantrell, continuă ea, ai compromis o afacere promiţătoare. Am avut o excelentă ocazie de a încheia o afacere.

— Să închei o afacere! repetă Cord râzând. Aşa e considerată căsătoria în zilele noastre?

Râsul cald al lui Cord făcu asupra ei un efect nebun.

— În cazul de faţă, da, spuse ea, îndepărtându-se uşor din prudenţă.

— Cine mai figurează pe listă?

— Nu te priveşte.

— Rachel! Pe o rază de câţiva kilometri de aici nu există niciun dresor pe care să nu-l cunosc. Ştiu lucruri care poate au scăpat detectivului.

Argumentul o izbi pe Rachel şi avu o ezitare. Desigur, nu apelase la un detectiv pentru a se asigura de mortalitatea candidaţilor, dar cum să verifici că anchetatorul însuşi nu se înşelase? Cu regret, scoase lista din poşetă:

— Ei bine, spuse ea, dregându-şi vocea, mai este şi Pete Wilkes…

— De la ferma Jensen… E competent. Dar şi tatăl a patru copii.

— Ei şi?

— În trei state diferite!

Rachel tăcu. Detectivul nu menţionase acest aspect.

— Mai e şi Wes Smith, de la ferma W.

— Eficace…

— … dar?

— Nestatornic. Pe distanţă de trei leghe nu e nicio femeie pe care să n-o fi frecventat-o.

Rachel îşi muşcă buzele.

— Jim Atwood de la…

De data asta, Cord îi smulse lista din mâini, cu nerăbdare.

— Cei ca Atwood folosesc cravaşa din păcate, spuse el, crispându-se brusc. Cu femeia sau cu calul, nu le pasă… Ce detectiv ai angajat? Nu cumva era senil sau orb?

Impresionată de izbucnire, Rachel simţi o nelinişte bruscă. Totuşi, îşi reveni şi ridică bărbia cu mândrie.

— Şi dumneata eşti pe listă, Cord. Ce am de aflat despre dumneata? El o fixă cu intensitate.

— Toţi bărbaţii au un chip ascuns, Rachel. Nu mă deosebesc

nici eu de alţii. Vrei să-ţi salvezi ferma? Pot să te ajut. Şi trebuie să mă crezi, dacă-ţi promit că n-am să te jignesc şi nici nu te voi mai deranja.

Iniţiativa îi spunea lui Rachel că acest Cord Cantrell era, fără îndoială, cel mai rău soţ pe care l-ar putea angaja. Se temea. Nu că ar fi fost beţiv sau păcătos. Nu. Se temea de ea însăşi. De fiorul care o străbătea, la cea mai mică atingere, la cea mai mică privire a lui. Nu ştia cum să se controleze în faţa acestui bărbat.

— De ce ţi-ai schimbat părerea? întrebă ea, cât de calm putea. El zâmbi deschis.

— O femeie atât de frumoasă nu face asemenea propuneri, Rachel. Am venit imediat după ce mi-am adunat gândurile. Nu erai la hotel, dar ţi-am văzut maşina şi nu mă îndoiam că eşti pe aproape.

Rachel nu se putu împiedica să râdă.

— Spune-mi, Cord, ce problemă mi-ar pune Harding? Cord surâse.

— Îi lipseşte spiritul de decizie. Rachel nu-l putu împiedica să râdă.

— Şi dumitale nu-ţi lipseşte?

— Nu chiar. Se poate conta pe mine.

Dacă mă iei în căsătorie, exact asta voi face.

— Deci oferta rămâne valabilă?

Ea îi susţinu privirea cu o aprobare din cap.

— Da, cow-boy!

Cord ridică paharul să ciocnească.

— Atunci ce mai aşteptăm?

CAPITOLUL 3

— Prin puterile pe care mi le dă legea, vă declar uniţi prin căsătorie.

Cord îl privi cu un aer neîncrezător pe primar. Căsătorit! Încă şocat, îşi coborî ochii şi văzu mâna lui Rachel într-a lui. O verighetă nouă îi strălucea pe inelar.

Soţia lui… Dintr-odată se simţi ameninţat.

— Vreţi să sărutaţi mireasa? sugeră primarul privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Să-şi sărute nevasta? Uf! Avea impresia că este un adolescent la prima întâlnire. O privi din nou pe Rachel. Cu tocuri înalte, îmbrăcată într-un taior alb, clasic, o încarna pe femeia modernă, sigură de sine şi obişnuită cu reuşita. Ţinuta asta se potrivea de minune cu întâlnirea lor profesională, admise. Cord, filosof. Oare nu-şi scosese şi el din dulap, de circumstanţă, unicul lui costum şic? Dacă nu era decât un mariaj de convenienţă, de ce se simţea atât de tulburat?

De partea ei, şi Rachel era teribil de nervoasă şi abia îndrăznea să-l privească pe noul său soţ. Ar fi trebuit să renunţe în ultimul moment la această iniţiativă originală, la care o împinseseră tocmai ezitările lui Cord. Şi apoi, timpul zburase, sosise ziua nunţii şi, surprinsă că şi-a văzut „logodnicul” apărând la primărie la timp, s-a emoţionat. Tulburarea i-a crescut când i-a strecurat un inel de aur pe deget. Această atenţie a mişcat-o şi în acelaşi timp a încurcat-o: ea nici măcar nu visase să-i cumpere o verighetă.

O descumpănise şi costumul elegant pe care-l purta Cord. Astfel îmbrăcat, îl credeai mai mult un om de afaceri, decât un cow-boy epuizat de muncile grele ale câmpului. De fapt, îl prefera în cămaşă şi jeans. Seducător şi sălbatic, aşa cum se cunoscuseră.

Primarul tuşi.

— Nu o sărutaţi pe mireasă? repetă încetişor.

— A, ba da, desigur.

Dar paloarea bruscă a lui Rachel îl opri pe Cord.

— Cred că am nevoie de aer, murmură ea, cu jumătate de voce. Îngăduitor, primarul surâse cu gentileţe, înainte ca tânăra soţie să se întoarcă spre ieşire.

Cord nu-i lăsase mâna. Aştepta să iasă din sală pentru a se opri şi o obligă să-l privească în faţă.

— Ei, doamnă Cantrell, zise cu un surâs, ce se întâmplă?

„Doamna Cantrell”. De acum, se numea Rachel Cantrell. Doamna Cord Cantrell. Din nou începu totul să se învârtească în jur şi Cord fu nevoit s-o susţină, pentru că se clătina. Apoi o aşeză pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? repetă el, curios. Privirea i se întunecă brusc.

— Nu cumva eşti însărcinată?

— Nu! Sigur că nu!

— Atunci?

Femeia îşi trecu o mână peste frunte.

— E doar nervozitatea, explică ea, puţin confuză. În momente ca astea, simt o slăbiciune la stomac.

Cord o privi o clipă, gândindu-se.

— De când n-ai mâncat?

— Ei, am băut puţină cafea de dimineaţă şi…

— Chiar aşa am presupus… Câte ore ai dormit zilele astea?

Să doarmă? făcu un efort să-şi amintească. A aţipit doar de câteva ori.

— Hai, vino, zise el luând-o de braţ. Alături este un mie restaurant, îţi dau de mâncare şi pe urmă te aşez în pat.

Ea înţepeni.

— Am făcut o înţelegere, Cord, spuse ea încercând să se desprindă. Nu profita de oboseala mea, ca să schimbi condiţiile înţelegerii.

Pe chipul lui Cord trecu exasperarea. Şi el era, evident, la fel de obosit.

— Deci aşa ai încredere în mine! protestă el oftând. Rachel, draga mea, spuse coborând vocea şi desenând cu degetul conturul buzelor ei, dacă într-o zi va trebui să intrăm în acelaşi pat, n-o să te duc acolo trăgându-te de păr. N-am obiceiul să iau cu forţa ce-mi doresc…

Afirmaţia categorică a lui Cord o lăsă mută. În ce aventură intrase?

* * *

Când s-a trezit, se făcuse întuneric. Dezorientată, Rachel clipi de câteva ori, încercând să înţeleagă unde se află. Memoria îi reveni brusc: căsătoria, o masă neaşteptată alături de Cord, atenţiile cu care o înconjurase când o adusese la hotel, insistând să se culce în pat, tonul mai mult patern, decât conjugal, pentru care îi era recunoscătoare. Căci ea presimţea cu nelinişte că era de ajuns un gest, un surâs, o privire, ca să o facă să cedeze…

Dar de ce era întunericul atât de profund? Sculându-se din pat, văzu perdelele trase şi privi ceasul de pe noptieră.

Ora 8! Dormise şapte ore!

Desigur, angoasa aşteptării dinaintea căsătoriei îi pusese rezistenţa la încercare dar… totuşi! Siesta asta prelungită îi făcuse să întârzie şi acum n-ar mai ajunge la Sweetwater înainte de căderea nopţii. De ce n-a trezit-o Cord? O trecu un fior, gândindu-se că poate el nu revenise. Apucând perna, o strânse în braţe şi

merse spre fereastră.

Uf! Camioneta lui Cord era parcată lângă a ei şi de ea era ataşată o furgonetă. Închizând ochii, Rachel suspină uşurată.

Atât de tare, încât Cord aşezat pe canapea, o auzi:

— Ce credeai? C a am fugit…

— Cord! Mi-a fost teamă.

Rachel îşi strânse din nou perna în braţe.

Acum, Cord se aşezase într-un fotoliu şi silueta sa se detaşa, ca o umbră chinezească într-un unghi al camerei. Se schimbase şi purta acum un jeans şi o cămaşă albă.

— Nu mi-ai răspuns, insistă el.

— Ei bine… ideea mi-a trecut prin minte un moment.

Ea porni să aprindă lampa, dar Cord o făcu să-şi schimbe hotărârea cu vin gest şi se apropie de ea. Ar fi trebuit să fie speriată, singură într-o cameră de hotel, cu un bărbat necunoscut. Totuşi, nu se temea. Îşi simţea doar inima bătând tare în piept, simţea căldura mâinii lui Cord pe mâna ei…

— Şi eu m-am gândit la asta, Rachel, admise el, aş minţi dacă aş spune că mă bucură această căsătorie. Sunt… nu sunt de loc liniştit.

Citi surpriza în ochii încă somnoroşi ai tinerei. Privi spre cele două mâini unite: verigheta strălucea în penumbră.

Da, ar fi trebuit să fugă. S-ar fi simţit liber cu bagajul făcut şi cu caii urcaţi în furgonetă. Fusese puternică dorinţa de a pleca spre nord, poate spre Montana. Apoi se gândise la Rachel, care dormea liniştită îjr camera de hotel. Ea avea încredere în el şi îi aştepta întoarcerea. Şi a luat-o spre sud.

Spre Rachel.

— Te mai poţi răzgândi, spuse ea încet, nu vreau să-ţi impun acest… aranjament, dacă nu-ţi convine.

Vocea ei suavă, puţin rătăcită, îl tulbură. Lăsându-i mâna, se duse să aprindă lumina, pentru a rupe această intimitate care-i înceţoşa gândurile.

— Am făcut o înţelegere, spuse el cu fermitate. Nu vom reveni asupra acestei probleme, draga mea. Nu se spune: „Cum îţi aşterni, aşa dormi?”

— La figurat, nu?

— Sigur.

Rachel inspiră cu putere.

— Cord, reluă ea cu timiditate, privindu-şi inelarul, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru verighetă. Nu mă aşteptam.

— N-ar fi părut serios fără verighetă. Doar nu vrei să provocăm bârfele, nu-i aşa?

Ea râse.

— Cred că nu am fi riscat nimic, dar presupun că este mai bine să ne dovedim prudenţi... Spune-mi de ce nu m-ai trezit? La ora asta puteam fi acasă.

„Acasă”. Cuvinte pe care Cord nu avea obiceiul să le audă. Îl străbătu un tremur. Apropiindu-se de fereastră îşi privi camioneta din parcare.

— Nu te-ar fi trezit niciun bombardament, Rachel. Am făcut destul zgomot ca să scol şi un mort, dar tu nu te-ai mişcat.

Se întoarse spre ea.

— Ziua a fost lungă şi pentru mine, doream să mănânc puţin şi să dorm. Am anunţat deja la recepţie că mai păstrăm camerele încă o noapte. Va fi bine şi dacă plecăm mâine dimineaţă devreme.

Rachel privea patul dublu. Roşi.

— Ei bine... dacă vrei. Eu am dormit destul şi îţi pot lăsa patul. Mă instalez în fotoliu şi citesc.

Cord nu mai văzuse de mult o femeie roşind şi spectacolul îl

încânta. Privi spre patul desfăcut şi imaginea unei tinere femei îmbrăcată în mătase şi dantelă, ca o adevărată mireasă, aprinse în el un incendiu. Cum să-ţi găseşti somnul în patul acesta care păstra amprenta, căldura şi parfumul unui trup atât de frumos?

— Mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să mă duc să leg caii în spatele hotelului. Voi dormi în camionetă.

— De ce nu i-ai lăsat la fermă? Puteam trece să-i luăm mâine dimineaţă.

— Ei bine… am preferat să evit acest ocol. Patronul este foarte nemulţumit de demisia mea neaşteptată…

Nu-i mai spuse şi că patronul înnebunise de furie nu numai la vestea demisiei, dar şi când l-a văzut pe Cord rupând toate cravaşele existente la fermă.

— Ce-ai zice să mergem să mâncăm? adaugă el surâzând.

— Iar? O să mă îngraş dacă o să continui să mă îndopi aşa, glumi ea, făcându-şi ordine în haine.

De fapt, nu proiecta doar s-o „îndoape”. Ea îi inspira proiecte mult mai pasionate… Totuşi, încheiaseră un pact. Şi pentru a-i modifica regulile, trebuia să fie de acord ambele părţi.

Rachel îşi făcu bagajele dimineaţa devreme, în timp ce Cord făcea duş. Dormise prost, neliniştită de ce avea să spună la fermă, explicând căsătoria asta pripită. Se simţea obosită şi nervoasă. Desigur, ştiuse că problema se va pune când se va întoarce, dar momentul se apropia şi ea era în pană de explicaţii. Ar fi putut spune că a fost să angajeze un nou dresor la Dallas. Dar cum justifica şi faptul că l-a luat de bărbat? Cel mai bine era să rămână încă evazivă… Dar…

De ce n-ar sugera o dragoste la prima vedere?

Din fericire, Earl, era în California pentru opt zile. Dar va trece pe la fermă până îşi va relua apartamentul luxos din Fort

Worth şi Rachel nu ştia. Cum va reacţiona la vestea căsătoriei. Un lucru era clar: că nu o va felicita!

Îşi întoarse capul spre baie, cu un suspin. Zgomotul duşului îi evocă imediat imaginea corpului unui bărbat şi inima o luă razna.

Pentru că trebuia să admită faptul că era atrasă de Cord. Ce femeie n-ar fi atrasă? Deci nu se punea problema să angajeze cu el relaţii personale. „Unirea" lor trebuia să rămână un parteneriat profesional, care-i lăsa independenţa lui Rachel şi lui – mână liberă. Era în joc soarta fermei.

În plus, Cord urma să plece într-un an şi ea n-avea deloc gustul aventurii. De la moartea lui Michael nu lipsiseră ocaziile, dar Rachel nu voia ceva trecător. Nicio căsătorie care să-i taie aripile. Nu, cu siguranţă, nu dorea ca sentimentele să-i complice viaţa. În orice caz, nu înainte ca ferma să funcţioneze aşa cum voia ea.

Abia atunci poate s-ar gândi la dragoste şi chiar să întemeieze o familie. Un asemenea gând o făcu să surâdă: o fermă ca a ei era făcută chiar pentru a găzdui o droaie de copilaşi... în aşteptare, dacă păstrau relaţii cordiale nu era niciun motiv ca ea şi Cord să nu se înţeleagă bine, în timpul acestei coabitări forţate. Şi casa era destul de mare ca ei să se poată evita şi astfel să înăbuşe atracţia care-i împingea unul spre celălalt. În plus, amândoi ar fi absorbiţi de muncă şi desigur s-ar vedea puţin. Da, un an va trece uşor.

Apa duşului se oprise acum şi Cord fluiera vesel în timp ce se ştergea. Apoi, deodată deschise uşa şi îşi strecură capul prin deschizătură.

— Ai pastă de dinţi? întrebă el. Pe a mea am uitat-o.

Arăta superb şi Rachel preferă să nu-i încrucişeze privirea. Apucă tubul de pastă şi-l aruncă, puţin la întâmplare. Cord îl prinse din zbor. Ea aşteptă să închidă uşa şi oftă. Îi ceruse pasta de dinţi

cu atâta naturaleţe, de parcă ar fi fost cu adevărat căsătoriţi. Ideea o tulbura fără voie. Nervii îi jucau renghiuri… Din fericire, în curând se va urca fiecare în maşina lui ca să se întoarcă la fermă! Asta-i lăsa un răgaz de trei ore. Şi se va gândi la modul în care îşi va anunţa căsătoria!

Peste un sfert de oră erau pe drum. O scurtă oprire ca să adape caii şi să ia o masă uşoară şi, după trei ore de la plecare maşinile intrau, una după alta, pe drumul prăfuit ce ducea la fermă.

Ba vederea ei, un sentiment adânc de fericire o cuprinse pe Rachel. Acum era sigură de faptul că făcuse ceea ce trebuia. Orice s-ar fi întâmplat, a-şi păstra ferma era lucrul cel mai important pentru ea.

Nereuşind să-şi reţină emoţia, opri maşina şi alergă spre cea a lui Cord.

— Coboară, cow-boy, spuse ea, deschizând portiera înainte ca el să fi întrerupt măcar contactul. O să-ţi arăt ce înseamnă o adevărată fermă.

Entuziasmul ei îl surprinse pe Cord. O văzuse mereu rezervată şi nu-şi imaginase că şi-ar putea arăta emoţiile astfel. Încă un lucru care-i plăcea la ea… în ciuda oboselii drumului atât de lung, avea o privire strălucitoare, obrajii roşii de emoţie, iar surâsul atât de comunicativ, încât începu şi el să zâmbească, fericit dinainte de a descoperi proprietatea alături de ea.

— Nu e superb? spuse ea arătându-i peisajul cu un gest larg şi fericit.

Era frumos, desigur, dar foarte asemănător cu toate fermele cunoscute de Cord. Poate că Rachel nu umblase prea mult. Pentru ea totul era nou.

— Nu-i rău, făcu el.

Ea îi atuncă o privire iritată.

— E mai mult decât atât, replică ea cu o voce vibrantă care-l frapă pe Cord. E ferma mea. Şi din momentul în care mă voi debarasa de tutela lui Earl, nimeni n-o să-mi spună cum să mă ocup de ea.

Şi întorcându-se pe călcâie, se urcă în camionetă şi demară, făcând să scrâşnească pietrişul sub ochii stupefiaţi ai bărbatului.

„Ce muscă a înţepat-o?” Scuturând din cap, luă şi el volanul şi-şi urmă nevasta. Va înţelege el vreodată femeile? Femeile? Pentru moment se punea problema de a o înţelege mai întâi pe a lui.

Se arătase neobişnuit de calmă în timpul micului dejun, cerându-i simplu s-o lase să facă prezentările şi să explice ea însăşi cum e cu nunta. ŞI fusese de acord şi o putea înţelege. În primul rând, că adusese cu ea un străin. Şi totuşi, simţea că o enervează ceva. Ceva încă nedefinit.

Mai merseră vreo cinci sute de metri, înainte de a vedea o casă în stil spaniol, cu acoperişul de ţiglă roşie şi un portic alb. Era o casă joasă, înconjurată pe toată lungimea de stejari şi de o pajişte bine întreţinută. În spate se zăreau grajdurile şi cele două manejuri, ca şi câteva mici dependinţe în care locuia, probabil, personalul.

Rachel îşi scoase o mână din geamul deschis şi îi făcu semn lui Cord să parcheze.

— Intră un moment, spuse ea ajungându-l din urmă. După asta o să-ţi arăt grajdurile şi o să-ţi instalăm caii.

Cum el urca scările pridvorului în urma ei, atenţia i-a fost atrasă de un coş decorativ cu flori galbene. Se gândi că ajunsese într-o casă adevărată, o casă adevărată aşa cum o visase.

În faţa uşii, Rachel se întoarse cu un zâmbet timid.

— În lipsa mea s-a ocupat de casă Judy, soţia administratorului. Dar acum sunt sigură, s-a dus acasă pentru masa de prânz. Vom fi singuri.

Îl anunţă pe Cord că, pentru moment, nu aveau nimic de explicat. De fapt, el avea impresia că Rachel se oprise acasă pentru a-şi aduna curajul în vederea confruntării cu personalul de la grajduri.

Pe când ea deschidea uşa, Cord avu un impuls brusc. Fără a-i lăsa timp să reacţioneze, o ridică în braţe.

— Cord, exclamă ea, surprinsă. Ce faci? El surâse. Rachel făcuse ochii mari.

— Respect tradiţia: trec pragul cu soţia mea în braţe, strigă el cu voioşie, deschizând uşa cu piciorul.

Rachel râse nervos.

— Cord, într-adevăr, nu trebuie, nu e ca şi cum…

Un sărut o făcu să tacă.

CAPITOLUL 4

Rachel nu se mai putea mişca. Buzele lui Cord le luaseră în posesie pe ale sale atât de brusc, cu o asemenea intensitate, încât ea rămăsese ca paralizată. Dar curând, un val de senzaţii contradictorii o cuprinse, un val format din surpriză, excitare şi teamă. Trecuse atâta timp de când nu o mai luase în braţe vreun bărbat, atât de mult timp… Cum să lupţi împotriva emoţiei care-i făcea inima să palpite şi o făcea să-şi îmbrăţişeze partenerul?

El închise uşa cu piciorul, înainte de a o lăsa jos, uşurel, făcând să alunece corpul ei pe lângă al lui. Nu mai putea nega evidenţa: de la prima întâlnire, ea ghicise că legătura lor va fi sălbatică, pasionată… şi irezistibilă.

Lipind-o de uşă, Cord o îmbrăţişa, regăsindu-i gura cu ardoare. Niciodată nu fusese astfel sărutată. Niciodată un bărbat nu îi mai comunicase dorinţa atât de violent. Şi nici ea nu se mai abandonase atât de mult, iar această emoţie o speria şi o copleşea în acelaşi timp.

Şi Cord era surprins. N-ar fi îndrăznit să-şi imagineze ca ea să-i răspundă cu atâta blândeţe şi ardoare amestecate. Încă un sărut şi şi-ar pierde capul.

Nu era, totuşi, momentul.

Erau observaţi.

În picioare în cadrul unei uşi, la câţiva metri de ei se afla un bărbat înalt, cu părul des şi negru, încruntat şi cu braţele încrucişate. Atitudinea lui voit intimidantă ar fi putut lăsa să crezi că el era proprietarul locului şi-al lui Rachel.

Cord înţelese imediat: nu era nevoie să-i fie prezentat necunoscutul ca să ştie că e vorba de Earl, cumnatul lui Rachel, cel care o incitase fără voie să-şi caute un soţ. Avar în privinţa fermei, părea mult mai generos în ceea ce îl privea: o dovedeau costumul elegant şi diamantul mare pe care-l purta pe mâna dreaptă. Preţul pietrei preţioase ar fi ajuns să plătească timp de cinci ani furajul şi hrana pentru întreaga fermă!

— Earl! exclamă, nervoasă, Rachel. Te credeam în California!

— Observ, replică el fără a-l părăsi din ochi pe Cord.

Tăcerea care se lăsă i se păru tinerei femei o veşnicie. Totul se desfăşura prea repede. Ea nu-şi revenise încă din emoţiile determinate de sărutul lui Cord şi acum Earl era aici, iar ea trebuia să-i anunţe căsătoria. Să-i impună hotărârea ei.

Îndreptându-şi umerii, ea arboră un surâs deschis şi-l luă pe Cord de talie.

— Earl, aş vrea să ţi-l prezint pe Cord Cantrell, spuse ea

forţându-se să-şi controleze vocea. Soţul meu.

Efectul fu imediat. Surprins mai întâi, Earl lăsă foarte repede să-i izbucnească mânia.

— Poftim? întrebă el.

— Ne-am căsătorit ieri.

— Căsătoriţi! Lipsesc o săptămână şi tu te măriţi! Cu omul ăsta! Cord deveni rigid şi Rachel încercă să calmeze jocul.

— Earl. Spuse ea, nu e necesar să…

— Rachel, îi tăie el vorba, aş vrea să-ţi vorbesc un moment în birou.

Şi se îndepărtă fără a mai aştepta vreun răspuns.

Nemulţumită, femeia îşi strânse buzele. Era clar că Earl nu se îndoia vreo clipă că ea îl va urma. De fapt nu aşa făcuse întotdeauna? Închizând ochii, scoase un suspin lung. Oricum, poate că era mai bine să accepte această discuţie între patru ochi.

Privirea ucigătoare a lui Cord nu prevestea nimic bun şi ea nu ţinea să asiste la înfruntarea a două fiare.

Dar în timp ce ea se pregătea să plece, Cord o reţinu cu un gest autoritar al braţelor.

— Domnule Stephens…

Earl se întoarse brusc, cu privirea încruntată.

— … orice aţi vrea să vă spuneţi, urmă Cord cu privirea de gheaţă, puteţi vorbi în prezenţa mea…

Rachel încercă să protesteze, dar se răzgândi. Cum ar fi putut lăsa impresia unui cuplu fericit, dacă ea începea să se interpună? Dar, Doamne! De ce bărbaţii vor întotdeauna să domine totul?

Earl reveni spre ei.

— Eşti rapid, domnule, spuse, cu un aer furibund. Ai cerut-o de nevastă înainte, sau după ce ai aflat cine este?

Nemişcat la început, Cord lăsă încet să-i cadă braţul care o

ţinea pa Rachel şi făcu un pas înainte. Femeia strânse din dinţi: o înfuria să fie miza luptei pentru putere dintre cei doi bărbaţi. Îi ceruse totuşi lui Cord să o lase pe ea să anunţe noutăţile în felul său, dar, nu, arogantul ăsta trebuia să facă de capul lui!

— Cord, te rog, spuse ea sperând să ia din nou situaţia în mâinile ei. Degeaba, Cord nu o mai asculta.

— Cine este Rachel? Află că e soţia mea. Cred că era mai bine să-ţi reaminteşti, înainte de a continua conversaţia asta.

Earl se adresă atunci lui Rachel.

— Nu trebuie să-mi reproşezi că mă vezi surprins, Rachel. Fac parte din familia ta de suficient de multă vreme ca să fiu stupefiat de ştirea asta. Şi ştii că, de la moartea lui Michael, bunăstarea ta este unica mea grijă.

Bunăstarea ei? Ei, nu! Earl se îngrijea doar de el însuşi, de averea lui. Dar ştia să schimbe tactica: atunci când intimidarea nu mai mergea, făcea apel la sentimente. Cu siguranţă nu va întârzia să intoneze cupletul cunoscut: „Nu fac decât ceea ce ar fi făcut Michael în locul meu.

— Îţi apreciez solicitudinea, Earl, spuse ea pe un ton afectat şi regret că nam putut să te previn… totul s-a petrecut atât de repede…

În timp ce se scuza, îl simţi pe Cord cabrând. Cantrell făcea într-adevăr din această întâlnire o afacere personală. Trebuia să evite înfruntarea.

— Cord, dragul meu, spuse ea, cu cel mai deschis surâs, ştiu că trebuie să-ţi instalezi caii. Poate că ar trebui să te ocupi de ei, în timp ce eu discut puţin cu Earl? Sam, administratorul meu… al nostru, îţi va arăta grajdurile, iar eu vă voi ajunge din urmă în câteva minute.

— Desigur, draga mea… pot merge foarte bine să mă alătur

angajaţilor tăi.

Rachel notă în tăcere reacţia lui Cord. Nu dorise să aibă aerul de a-i da un ordin, dar el aşa percepuse.

Crispându-şi degetele pe umărul ei, o trase spre el pentru a o săruta pe frunte. Pe urmă îşi luă pălăria şi îl salută rece pe Earl.

— Domnule Stephens, spuse el, punându-şi pălăria pe cap.

Rachel îl privi cum închide uşa după el. Ar fi dorit să-l urmeze, să-i explice, dar Earl o luase deja de braţ.

— Cum te simţi? întrebă. Eşti puţin cam palidă. Ea îşi înăbuşi un râs nervos. Se căsătorise cu un om pe care-l cunoştea abia de patru zile, ca să scape de autoritatea cumnatului şi acesta o întreba dacă-i merge bine!

— Da, totul e în ordine… Sunt puţin cam obosită, asta-i tot, spuse ea privind spre uşa pe care tocmai ieşise Cord.

Earl o obligă atunci să-l privească în faţă.

— Rachel, spuse, cu un aer sever, vreau să-mi spui adevărul. De ce te-ai măritat cu omul ăsta?

* * *

Încă furios, Cord îşi parcă şi camioneta şi furgonetă alături de grajd. De ce intervenise, el care-i promisese cu câteva ore înainte lui Rachel să stea în defensivă? Şi totuşi, ea abia deschisese gura, că el n-a putut să se oprească de a intra în discuţie…

Şi iniţiativa lui merita o dojană. Politicoasă, desigur, dar totuşi o dojana. Ca şi cum ar fi fost un simplu angajat care şi-a uitat condiţia!

De altfel, nu asta era realitatea? Nu uitase el totul, când a sărutat-o pe Rachel?

Observându-l pe Earl când intraseră în casă, o sărutase pe

Rachel pentru a o împiedica să vorbească şi să-şi dezvăluie involuntar secretele. Dar acest sărut, de o nespusă savoare transformase o simplă stratagemă într-un moment pasional. Fără voie, Earl îl făcuse să descopere un adevăr crud: Rachel îi plăcea enorm şi trebuia să lupte împotriva lui însuşi pentru a păstra distanţa…

— Pot să te ajut cu ceva, cow-boy?

Cord tresări la sunetul vocii cam brutale care îl interpela. Un bătrân cu chipul trudit apăruse lângă camion.

— Da, dacă tu eşti Sam. Bătrânul îl privi atent pe Cord.

— Eu sunt, şi te ajut, numai să nu vrei să împrumuţi bani. Cord coborî zâmbind din maşină şi îi întinse mâna.

— Cord Cantrell. Rachel a spus să mă adresez dvs. Ca să-mi instalez caii. Sam îşi ridică sprâncenele stufoase şi-i strânse mâna noului venit.

— Sunteţi angajat? întrebă el.

— Cam aşa ceva.

— Nu mi-e străin numele dvs., reluă Sam, urmându-l pe Cord spre uşa furgonetei. Acum ştiu. N-aţi reuşit să câştigaţi anul trecut la rodeo, la Fort Worth. V-am văzut călare pe calul acela roib… Cum se numeşte?

— Montana Moon.

— Asta este! Montana Moon, strigă Sam surâzând. Călăreaţi calul ăla ca însuşi diavolul.

Amuzat de comparaţie, Cord sări zâmbind în remorcă şi petrecu un laţ în jurul gâtului calului, ca să-l scoată afară.

— Ce cal frumos, spuse Sam apucând laţul cu un aer plin de admiraţie. Apoi Cord scoase la lumină achiziţia cea mai. Recentă: o iapă numită Sassafras Lady, pe care o numea simplu „Lady”. Odată caii spălaţi, Sam îi duse la manej pentru ca să se dezmorţească şi îi

arătă lui Cord cele două boxe pe care le putea folosi, Îl ajută să umple staulele cu fân proaspăt, tot povestind despre competiţia de anul trecut, când apăru Rachel. Părea obosită şi încordată. Trebuia oare să-l atace din nou pe Earl? Nu. Rachel dorise să rezolve totul în felul ei. Perfect. Ea era patroana.

— Bună, Sam.

Întorcându-se, Sam duse mâna la pălărie.

— Mă bucur că vă revăd, doamnă Stephens. Îl ajutam pe Cord să pregătească boxele în timp ce caii se dezmorţesc.

— Mulţumesc, Sam. Administratorul clătină din cap.

— Dacă n-aţi prevăzut, nimic pentru a-l găzdui, aş fi bucuros să-i ofer ospitalitatea. Judy şi cu mine avem o cameră liberă, de când le-aţi dat locuinţă copiilor noştri.

Sam să fie bucuros să dea cuiva găzduire? Cum de reuşise Cord să-i facă o impresie atât de bună într-un timp atât de scurt? Dar oare nu fusese chiar ea plăcut impresionată, de la prima lor întâlnire?

Deci propunerea lui Sam demonstra că soţul ei nu anunţase încă nimic. Evident contrariat de a fi fost îndepărtat de la discuţia cu Earl, alesese tăcerea. Rachel suspină. Ce importanţă avea? Dacă se putuse explica în faţa lui Earl, va supravieţui şi unci conversaţii cu Sam… Şi dacă Sam era la curent, toată lumea va afla curând, la o sută de kilometri în jur.

— De fapt, Sam, domnul Cantrell se va instala în casă, spuse ea susţinând privirea grea a lui Cord… şi va trebui să te obişnuieşti să-mi spui „doamnă Cantrell”. Cord şi cu mine ne-am căsătorit ieri.

Sam rămase mut. Apoi ochii i se holbară în timp ce întindea un deget acuzator spre Cord.

— Şi-a m-aţi lăsat să pălăvrăgesc cu dvs., ca şi cum aţi fi fost un simplu angajat, domnule Cantrell! se indignă el.

— Sam, mă numesc Cord şi nu vreau să mă consideri altfel decât ca pe un coleg.

Era încă furios…

— Aş vrea să-i arăt ferma soţului meu, Sam. Vrei să-l rogi pe Parker să cureţe un colţ pentru ca să hrănim caii lui Cord?

— O s-o fac chiar eu, spuse vesel Sam, ieşind din grajd.

Trei minuni într-o singură zi! gândi Rachel în faţa entuziasmului bătrânului. Mai întâi – Sam bucuros să primească un necunoscut, apoi – Sam – zgârcit la vorbă şi acelaşi Sam, bucuros să îndeplinească o sarcină nu prea onorantă. Se petrecea, cu siguranţă, ceva ciudat!

Scuturând din cap, se întoarse spre Cord. El întindea paie într-o boxă.

— Îţi convin boxele astea? întrebă ea pentru a sparge gheaţa.

— De minune.

Părea foarte preocupat. Exasperată, luă şi ea o furcă să-l ajute.

— Ce părere ai despre Sam?

— Niciuna.

Oare el nu vedea că încerca să se scuze? Nu, sigur, era închis în amorul propriu! Se ridică, cu un oftat.

— Cord, vrei să ştii ce s-a întâmplat cu Earl? Îl văzu crispat, dar continuând să-şi vadă de treabă, imperturbabil.

— Nu. Eu îmi văd de treburile mele.

Atunci, aruncând furca la pământ, Rachel îşi puse mâinile în şolduri.

— Ascultă, Cord, ştiu că orgoliul tău a suferit şi sunt dezolată, Dar azi am avut destul de-a face cu aroganţa şi încăpăţânarea. Când te vei hotărî să-mi vorbeşti, mă găseşti în casă.

Nu şi-ar fi închipuit că un om se poate deplasa atât de repede!

Înainte de a fi avut răgaz să se întoarcă, el o şi apucase de mâini şi o sili să-l privească în faţă.

— Vrei să-mi vorbeşti! Foarte bine! spuse el, cu privirea furibundă. Am să-ţi spun ce-mi displace, doamnă Cantrell. O fi sau nu o căsătorie adevărată, eşti totuşi nevasta mea. Asta înseamnă ceva pentru mine. Ideea să te las singură cu individul ăsta odios mi-a dat dorinţa de a lovi, şi în special pe el!

Ea încercă să se desprindă, dar ezita.

— Credeam că eşti furios pentru că… pentru că eu…

— M-ai rugat să plec? termină el fraza. Dar asta m-a înfuriat… dar ştiam că se va întâmpla aşa. Mi-ai cerut să te las să te descurci şi am acceptat… până când l-am văzut pe Earl.

Femeii nu-i era deloc greu să înţeleagă exasperarea pe care o putuse declanşa cumnatul său.

— De asta am şi vrut să te îndepărtez, preciză ea. O sclipire din ochii tăi m-a făcut să mă tem că-l vei face praf pe Earl. Şi, deşi ideea nu-mi displăcea, trebuie să rămân prudentă până când îmi voi relua controlul asupra bunurilor mele. Dacă-l enervez, va lăsa lucrurile să treneze. Şi eu nu-mi pot permite să aştept.

El constatase că ea are dreptate. Nu avea destui cai, ca să câştige suficient. Aşternuturile de paie erau de proastă calitate şi clădirile aveau nevoie de reparaţii. Dar el nu înţelegea încă de ce erau toate astea atât de importante pentru ea.

— Ai putea să-ţi cumperi altă fermă, dacă asta nu este rentabilă. Odată scăpată de Earl, vei putea trăi unde vrei.

Se auzi un clopoţel în depărtare. Rachel întoarse capul, cu un zâmbet cald.

— Ştii ce-i asta?

— Nu.

— Judy îl cheamă pe Sam şi pe cei doi fii la masă, explică ea

cu o privire blândă… Asta e ferma mea. Ţin la ea, Cord. Vreau să-mi cresc aici copiii, să le ofer tot ce n-am avut eu, tot ceea ce nu se poate cumpăra. Un cămin, o casă adevărată, nu un apartament luxos, cu pereţi reci şi camere goale.

Prin mintea lui Cord trecu o imagine: Rachel în picioare, în pridvor, agitând un clopoţel şi surâzând apoi unui băieţel brun care venea în fugă la masă.

Asaltat de sentimente pe care le credea definitiv uitate şi le înăbuşi imediat. Imaginea dispăru, dar nu şi realitatea. Pielea tinerei femei era moale sub degetele lui. O căldură plăcută îl cuprindea încet, în timp ce o dorinţă violentă de a o lua în braţe îl copleşea. Când şi-a ridicat ochii spre el, i-a citit în privire o dorinţă egală cu a lui.

— Cord, spuse ea cu o voce voalată, aş vrea să-mi dai drumul. În loc de a se supune, se aplecă mai tare spre chipul ei.

— N-am avut aceeaşi impresie adineaori, când te-am trecut pragul în braţe.

Nici ea nu uitase acel sărut. Şi cu siguranţă nu-l va uita. Dar nu trebuia să se mai lase cuprinsă de slăbiciunea aceea.

— Dar eram de acord, spuse ea sperând să fie înţeleasă, dintr-o frântură de cuvânt. Contractul nostru…

Surâzând, el se apropie şi mai mult.

— Te asigur că n-am calculat nimic.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am sărutat ca să te fac să taci…

Dar acum simţea nevoia de a reîncepe. Fără nicio raţiune sau pretext. Dorinţa de a-şi cufunda mâinile în părul ei şi de-a o săruta până va ajunge să cunoască şi ea aceeaşi suferinţă plăcută. Totuşi, găsind în sine o voinţă neaşteptată, o lăsă şi se îndepărtă.

— Mi-am dat seama că există cineva, din momentul în care am

intrat în casă. Urma să mă trădezi. Am reacţionat instinctiv, dar numai de dragul de a fi de folos, te asigur.

Doar pentru a fi de folos?

Ea simţi un frison la amintirea sărutului şi a felului cum a răspuns. A sărutat-o doar ca s-o facă să tacă? Se înroşi ca un bujor.

— Data viitoare va fi altfel, spuse el.

— Data viitoare?

— Când am să te sărut din nou, îi murmură el la ureche, atât de aproape încât îi simţi suflarea pe obraz.

* * *

Era nostim şi delicios de tulburător.

Ea se prinse în joc şi-l apucă pe Cord de încheieturile mâinilor.

— Eşti prizonierul meu, cow-boy. Să vedem dacă…

Dintr-odată se trezi pe spate, cu braţele fixate pe pat, atât de brusc, încât fraza rămase în suspensie.

Rachel nu reuşea să scape de cumnatul ei! Pretextând dorinţa de a face cunoştinţă cu Cord, Earl insistase să ia cina cu proaspeţii miri. Deşi nu-i scăpau motivele reale, ea nu s-a putut eschiva. Şi, după cum prevăzuse. Earl profitase de masă pentru a-l cântări pe Cord şi pentru a încerca să-l iscodească despre viaţa lui şi despre felul în care o întâlnise pe Rachel. Noroc că, în prealabil, cei doi îşi acordaseră viorile.

Rachel aruncă încă o dată un ochi discret spre ceas. Dacă Earl nu pleca repede, va dormi aici, în loc să se întoarcă la Dallas. Obsedată de idee, puse repede în funcţiune râşniţa de cafea. Earl ceruse o cafea tare pentru a porni la drum şi ea dublase aproape doza obişnuită. O ceaşcă i-ar fi ajuns şi ar fi plecat mai repede.

Câteva minute mai târziu ea se întorcea la cei doi, cu o tavă.

— Şi aşa, anul trecut, explica Earl, am investit în societatea

aceea de produse chimice care va fi în curând o adevărată mină de aur. Michael se interesase de ea înainte de accident, dar…

— A propos de investiţii, îl întrerupse Rachel aşezându-se, mă întrebam când voi primi cecul meu lunar. Iar am întârziat cu plata împrumutului şi potcovarul trebuie să vină săptămâna asta.

Prima înghiţitură de cafea l-a făcut pe Earl să tuşească. A trebuit să aştepte să-şi reia suflul ca să răspundă.

— Am trimis un cec înainte de a pleca în California. Nu l-ai primit?

— Nu.

— Fir-ar să fie! O fi uitat secretara! E greu să găseşti o secretară bună în vremurile astea. Îţi promit că rezolv mâine. Cu asta încep când ajung la birou.

Ea mai auzise asta!

— Pot să vin eu să-l iau, sugeră ea. Va fi şi o ocazie bună ca să discutăm gestiunea bunurilor mele. Vreau să te eliberez cât mai repede de povara asta.

— Nu fi proastă, Rachel. Ştii că nu am făcut niciodată mofturi când m-am ocupat de afacerile tale. De altfel, ele sunt cam complicate şi ţie ţi-ar fi fost greu să te descurci singură. De asta Michael mi-a încredinţat gestiunea.

Rachel făcu un efort pentru a-şi păstra zâmbetul.

— De fapt, spuse ea fără a-l scăpa din privire pe Earl, am hotărât să vând totul. În afară de fermă.

Earl înghiţea cu greu ultimul strop de cafea.

— Foloseşti alt sortiment de cafea, Rachel? N-am băut niciodată una atât de tare, făcu el privindu-şi cu un aer bizar ceaşca.

— Îmi pare rău, Earl, eu sunt de vină, interveni Cord. Rachel a tăcut-o aşa cum îmi place mie. Dacă vrei, pot să-ţi aduc puţin lapte.

Surprinsă, Rachel îl văzu pe Cord bându-şi ostentativ ceaşca dintr-o sorbitură. Nu reuşi să-şi ascundă un zâmbet. Cum el continua să bea, Earl schiţă o strâmbătură înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia cumnatei:

— Ţi-am mai explicat că banii tăi sunt investiţi în bunuri imobiliare. Ar fi stupid, să vinzi acum, când preţurile au scăzut.

— Poate, dar stupid sau nu, eu aşa am hotărât.

— Rachel, insistă Earl cu un ton protector, ai pierde mult cu operaţia asta. Dimpotrivă, dacă te-ai decide să vinzi ferma, am eu un cumpărător interesat.

Rachel se crispa.

— Am mai vorbit despre asta, Earl. Nu voi vinde ferma. Nu-mi pasă ce pierd în altă parte. Pentru mine ferma este singură care contează.

— O să-ţi risipeşti o bună parte din moştenire ca să păstrezi o fermă în ruină care te va costa bani serioşi, spuse pe un ton devenit brusc mânios. Remarcabil simţ al afacerilor! De asta s-a lăsat Michael pe mâna mea! Dacă nu veghează nimeni asupra ta, vei fi în curând ruinată.

— De acum veghează cineva asupra ei. Vocea lui Cord lovise ca o pleznitură de bici.

Foarte drept, se lăsă încet pe spătarul scaunului.

— Mă are pe mine, Stephens, îţi sugerez să nu uiţi.

Un duel tăcut îi opuse din nou pe cei doi bărbaţi. Timp de câteva secunde.

— Desigur, spuse în sfârşit Earl, cu chipul crispat. Dar, cu tot respectul ce vi-l datorez, ce ştiţi dvs. Despre afaceri? Mi se pare că antrenarea cailor nu duce direct în lumea marii finanţe.

— Poate că nu, dar ştiu destul de multe ca să folosesc serviciile unor profesionişti, când este necesar. Nu e greu să

deschizi un anuar. Ştiu că „avocat” începe cu litera „a” şi „contabil” cu litera „e”.

Earl se înnegri.

— E o ameninţare, Cantrell?

— Ei, nu, îl asigură Rachel.

Dacă ea nu se amesteca, această conversaţie urma să ia o întorsătură periculoasă.

— Cord ştie doar că doresc să mă ocup de afacerile mele. Ţi-aş fi recunoscătoare, Earl, dacă ai aduna toate actele pentru mine. Acum, dacă m-am măritat, nu are rost să prelungim această situaţie.

— Bine, o să încep procedura chiar de la întoarcerea mea acasă. Şi e mai bine să plec imediat, ca să fiu mâine în formă. Am o întâlnire dimineaţă la prima oră, şi…

Un zgomot îndepărtat îl întrerupse brusc, un tunet!

— „Nu, nu în seara asta!” gemu Rachel, alergând spre fereastră. Ajunse chiar la timp ca să vadă un fulger străpungând întunericul. Al doilea tunet făcu ferestrele să vibreze. Apoi vântul începu să zgâlţâie pomii…

— Furtuna nu e departe, spuse dintr-odată EarL Judecând după ton, nici el nu era mai puţin contrariat decât ea.

— Sper că nu v-ar deranja să mă găzduiţi în noaptea asta.

Să-i deranjeze! Şi cum încă! Nu putea să rămână aici. Era imposibil! Rachel îi aruncă lui Cord o privire disperată, dar găsi la el doar un chip amuzat. Şi el ajunsese la aceleaşi concluzii ca şi ea: în seara asta vor fi nevoiţi să doarmă în aceeaşi cameră…

CAPITOLUL 5

Era o furtună spectaculoasă. Rachel respira adânc, umplându-

şi plămânii cu aerul umed şi proaspăt, încărcat de parfumuri. În alte împrejurări, ea ar fi privit-o cu entuziasm. Pentru că pământul avea nevoie de apă şi pentru că încercase întotdeauna un sentiment de fericire şi de linişte profundă, fiind acasă, la adăpost, în timpul unei furtuni.

Îşi întoarse' privirea spre uşa care dădea către curtea interioară. În cadrul ei, în picioare, Cord stătea cu spatele spre ea, cu braţele încrucişate, privind fix în noaptea texană.

Camera era luminată doar de mica veioză pe care o aprinsese ea când intrase, după ce l-a instalat pe Earl în camera de oaspeţi. Dacă ar fi fost singură, ar fi rămas în întuneric şi-ar fi contemplat ore întregi furtuna.

Ploaia se auzea lovind în streaşinile ce înconjurau curtea interioară. Fascinată, Rachel îl privea pe Cord, care se expunea rafalelor de vânt cald. Fulgerele îi conturau silueta înaltă în contre-jour.

Era superb. Îi amintea de acei cai sălbatici, care sunt pentru prima dată închişi. Şi totuşi, ea nu încerca nicio satisfacţie că i-ar fi pus laţul de gât. Desigur, căsătoria urma să-i rezolve o serie de probleme, dar ea avea totuşi impresia neplăcută că se născuseră altele, poate şi mai ameninţătoare decât celelalte.

— Rachel…

Vocea gravă a lui Cord o făcu să tresară.

— Da?

— Îl cunoşti bine pe Earl?

De ce punea oare această întrebare? Şi pe tonul acesta grav?

— Dacă îl cunosc bine… repetă ea maşinal.

— Vreau să spun… ce ştii exact despre el?

Ea începu să-şi desfacă valizele şi scoase o cămaşă roz. Cea pe care o purtase în ziua când îl cunoscuse pe Cord.

— Ei bine, este unicul frate al lui Michael, mai mare decât el cu trei ani. Şi-a luat diploma la o mică universitate din Est.

Cord plecase de la fereastră şi se sprijinea acum de o comodă.

— Earl şi Michael erau asociaţi?

Cord nu putea ghici ceea ce părea de neconceput în presupunerea lui! Cei doi fraţi erau incapabili, şi unul şi celălalt, de a-şi împărţi responsabilităţile. Mai degrabă s-ar fi sfâşiat unul pe altul, decât să-şi cedeze o parte din putere.

— Nu. Earl riscă mult, e prea agresiv în afaceri, explică ea scuturând din cap. Michael era foarte prudent. Unii spuneau „calculat”… Era un om chibzuit. Când avea în cap o afacere, nimeni nu putea să-l întoarcă din drum.

— Ai fost şi tu una din aceste afaceri, Rachel? Atinsese un punct sensibil. Fetişcana înşelată de altădată nu-şi imaginase că o căsătorie se poate perfecta ca o afacere. Dar acum… la 27 de ani, nu mai putea fi păcălită de aparenţe. Înţelesese prea târziu că Michael nu făcuse decât un fei de contract pentru a lua în căsătorie o femeie drăguţă, din înalta societate. Trăgând mult aer în piept, înfruntă privirea atentă a lui Cord.

— Da, am fost „una dintre afaceri”…

— Era un idiot.

— Chiar aşa, reluă ea cu un fals ton uşuratic, aranjându-şi hainele. Earl ducea o viaţă prea agitată, ca să ne putem vedea prea des. Călătorea cu amanta din acel moment, sau cu ultima secretară. Abia după moartea lui Michael s-a arătat interesat de afacerile mele. I.—ai auzit, el consideră ferma o investiţie proastă, de care ar trebui să mă debarasez, pentru a-mi plasa banii într-un mod mai eficace.

— În societatea de produse chimice, de pildă?

— Da.

Ea îşi dădu seama acum de ce Cord o întrebase cât de bine îşi cunoştea cumnatul. O tristă intuiţie…

— Dacă îi trece prin gând că Earl este necinstit, răspunsul este „nu”. Nu are niciun motiv să mă fure… Michael şi el au moştenit o avere mare, la moartea părinţilor. Pe urmă, Earl a primit jumătate din bunurile deţinute de Michael. Dividendele mele reprezintă prea puţin în comparaţie cu ale lui.

Brusc jenată de privirea sceptică pe care o simţea apăsând-o, adăugă:

— Ai putea să foloseşti baia, în timp ce eu termin de desfăcut valiza. El făcu un pas spre ea.

— Într-o clipă.

Şi făcu un pas spre ea.

Cord era aproape de tot, mirosea plăcut a ploaie şi a iarbă udă. El sau furtuna încărcaseră atât de mult acrul de electricitate? Care o făcea să simtă frisoane în tot corpul? Când el se îndepărtă, ea scoase un suspin. Decepţionată şi totuşi mulţumită. Câtă nevoie avea de a-l atinge!

— E un pat frumos, spuse el, lăsându-se dintr-odată să cadă pe plapumă şi lovind spătarul de aramă de deasupra capului.

— Linişte, Earl este în camera alăturată.

— Zău?

Cu o mişcare iute, Cord îşi scoase o cizmă care căzu pe jos cu un zgomot surd.

— Şi ce-i cu asta?

Pe el îl amuza situaţia.

— Aş prefera să nu-l deranjăm, zise ea, încordată. A doua cizmă ateriza pe podea.

— Ah, mă simt mai bine… exclamă Cord ridicând vocea, în timp ce începuse să sară pe pat, astfel încât barele de aramă

loveau zidul.

Rachel îşi muşcă buzele.

— Te rog, Cord, opreşte-te, murmură ea, surâzând fără să vrea în faţa privirii lui maliţioase.

El îi aruncă un surâs sfidător.

— De ce m-aş opri, dragă?

— Cord! Te rog…

Să vezi un cow-boy de un metru optzeci sărind în pat ca un puşti era prea caraghios ca să nu-ţi vină să râzi. Dar ea redeveni repede serioasă.

— Ajunge!

Îi puse o mână pe umăr ca să-l imobilizeze. Ca şi cum ai încerca să opreşti potopul! Cord sărea din ce în ce mai tare şi capul patului se lovea de” zid cu izbituri surde.

— Îmi place entuziasmul tău, iubito, spuse el adresându-se zidului. Exasperată, Rachel luă o pernă şi o aruncă în capul bărbatului. Se pregătea să reînceapă, când el o apucă de încheietura mâinii şi o rostogoli pe plapumă cu un hohot de râs.

— Dacă-mi place? termină fraza Cord în locul ei, cu o privire răzbunătoare.

În privirea femeii dansa o flacără. Avea obrajii roşii şi buzele întredeschise. Surprins de dorinţă, rămase câteva secunde, fără s-o piardă din ochi. Apoi se dezlănţui incendiul…

O simţea lângă el atât de dulce, atât de caldă. Şi atât de fragilă… Exact genul de femeie care dă unui bărbat dorinţa de a o proteja… sau de a-i satisface orice capriciu. Nu avea decât să-i ceară ceva şi el s-ar fi supus. În genunchi.

Îşi aşeză uşor buzele acolo unde îi înmugureau sânii, smulgându-i un suspin voluptuos, care-l duse pe culmea emoţiei.

— Oh, Rachel, murmură el.

Niciodată nu dorise atât de mult o femeie. Răscolit, îşi lăsă mâinile să alunece pe braţele ei, temându-se ca ea să nu-l respingă, dacă i-ar fi redat libertatea. Dar ea nu făcu nimic. Dimpotrivă, îşi strecură mâinile în păr şi se strânse mai aproape. Cu ochii închişi, se abandona senzaţiilor minunate care se năşteau în ea. Cu un geamăt uşor, culegea mângâierile lui Cord care-i acoperea gâtul cu sărutări uşoare, încercând prin stofa cămăşii punctul ferm al sânului.

Fremătând, ea îşi redeschise pleoapele şi întâlni privirea lui aprinsă. Avea o expresie sălbatică, superbă, ca el însuşi. Şi deodată Rachel îşi aminti că el nu era dintre cei care prind rădăcini acolo unde sunt. Legaţi. Nu se putea dărui unei fiinţe atât de libere, care n-ar fi rămas lângă ea.

— Cord, ajunge, spuse ea dintr-o răsuflare.

El râse uşor apăsându-şi buzele pe tâmpla ei.

— Nu vorbi în locul meu.

— Regret, Cord, dar chiar nu pot.

Ridicând mâna lui Rachel, îi răsuci verigheta pe deget.

— Suntem căsătoriţi, Rachel.

Ea nu se mişca, încercând să-şi calmeze bătăile puternice ale inimii.

— Ştii că nu suntem cu adevărat căsătoriţi, îi reaminti ea, privindu-l. Aş minţi dacă aş spune că nu-mi placi, dar nu vreau o legătură scurtă. Ar complica lucrurile şi prefer să fim prieteni.

Prieteni? Bombănind, Cord îi dădu drumul.

— Doamne, Rachel, după sărutul pe care mi l-ai dat! De două ori astăzi… Poţi să-mi spui că o să rezistăm un an, dacă noi nu ne putem controla nicio zi?

Confruntată cu justeţea întrebării, femeia roşi din nou.

— Va trebui să reuşim, asta-i tot, spuse ea ridicându-se şi

trăgându-şi părul spre spate. Am ajuns la o înţelegere şi o să fac aşa încât s-o respectăm. Pot dormi pe jos în seara asta. Mâine te voi instala în camera lui Earl.

Decisă, se duse să deschidă o comodă de stejar, de unde scoase o cuvertură. Cord se ridică suspinând.

— Salteaua asta este prea moale pentru mine, spuse pe un ton brutal, luând cuvertura pe care ea se pregătea să o întindă pe jos.

— Cord, nu eşti obligat să…

— Ţi-am spus că prefer pe jos şi gata! protestă el, aşternându-şi cuvertura şi perna în faţa ferestrei.

Nu i-ar face rău un pic de răcoare în noaptea asta!

Ea îl privi câteva clipe cu regret, înainte de a se întoarce să continue cu desfăcutul valizei.

La rândul său, Earl o observa în timp ce ea îşi înclina capul şi îşi îndepărta cu un gest graţios valul de păr auriu. Mai păstra încă pe buze gustul săruturilor şi trebui să facă apel la toată voinţa sa pentru a nu-i fura altul.

La sfârşit, Rachel şi-a închis valiza şi a pus-o la picioarele patului. Apoi, fără a-şi privi soţul. Îşi luă obiectele de toaletă şi se îndreptă spre baie.

— Rachel.

Ezită o secundă, dar nu se întoarse.

— N-am încercat niciodată să forţez o femeie. Poţi dormi liniştită şi astă seară şi în toate celelalte seri.

Cum ea se hotărâse să-l privească, citi în ochii ei verzi-cenuşii uşurare şi recunoştinţă.

— Ceva însă tot ar trebui să mă laşi să fac, adăugă el.

— Ce anume?

— De acum înainte, să mă laşi să fac eu cafeaua. N-aş supravieţui un an celei pe care o faci tu.

Ea izbucni în râs şi se închise în baie, în timp ce el începea să se dezbrace. Lungindu-se pe jos, dădu doi pumni în pernă. De-ar reuşi cântecul ploii şi răcoarea să-i domolească focul care-i mai clocotea în vine…

* * *

A doua zi dimineaţa ea se trezi leneşă, fericită că şi-a regăsit patul după mai multe zile de absenţă. Un vânt uşor se strecura prin uşa deschisă şi ea se cufundă în salteaua de puf închizând ochii, ca să-i apere de soare. Soarele! Se trezi brusc. Doamne! Cât era oare ceasul? Luând deşteptătorul, exclamă: ora 7! Dormise mult mai mult ca de obicei. În ajun, când îşi pusese capul pe pernă şi auzise răsuflarea regulată a lui Cord era convinsă că nu va închide ochii toată noaptea. Era de altfel ultimul gând de care-şi amintea…

Aruncă o privire spre geam şi constată că pledul lui Cord era împăturit cu grijă. Cu siguranţă, plecase şi Earl. Cu atât mai bine. Nu avea nevoie în dimineaţa asta să stea de vorbă cu cumnatul său. Urma să-l cheme mai târziu, să discute despre moştenire, dar acum trebuia să se ocupe de cai, înainte de a se face prea cald.

Înainte de a ajunge în bucătărie, verifică totuşi dacă maşina lui Earl nu mai era în faţa casei.

Surprinsă din prag de aroma de cafea, zâmbi când văzu ibricul plin. Cord Cantrell era om de cuvânt…

Cu o ceaşcă în mână, porni spre grajduri. În depărtare Parker, cel mai tânăr angajat, plimba caii lui Cord. Ridică o mână ca să-l salute, când îi atrase atenţia zgomotul unui motor, Diesel. Oprindu-se, îşi puse o mână streaşină la ochi ca să privească drumul. De ce s-a oprit în faţa grajdului camionul ăsta de vite?

Trebuie să fie o greşeală, se gândi ea, grăbindu-se spre camion. Ca să o repare înainte de a descărca animalele. Prea târziu! Un bărbat deschisese deja uşa din spate şi dădea drumul

unei cirezi de vite cu strigăte de încurajare.

Sam şi fii lui, Dave şi Clint aşteptau descărcarea animalelor.

— Sam! strigă ea.

Dar el stătea cu spatele şi mugetele vacilor îl împiedicau să audă. Atunci îl auzi pe Cord discutând cu şoferul.

— Cord, mai strigă ea încă odată.

Ridicând capul, el zâmbi şi îşi flutură mâna, înainte de a-şi continua conversaţia. Iritată, se îndreptă spre el.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând spre vaci cu mâna în care mai ţinea încă ceaşca de cafea pe jumătate plină.

— Nişte vaci, draga mea…

Luase deja în mână bonul pe care i-l întindea şoferul ca să-l semneze. Ea îşi strânse buzele.

— Ştiu. Dar ce caută aici?

— Le-am comandat acum două zile, explică eJ sobru.

— Cord!

Îl apucă de mânecă şi îl trase puţin deoparte, în timp ce şoferul urca în camion cu o privire intrigată.

— Cord, eu n-am posibilitatea de a creşte vaci. Credeam că ai înţeles.

— Nu le cumpărăm, le închiriem… spuse el, întrerupt de zgomotul făcut de uşa camionului.

— Ce vrei să spui? De ce să închiriem vaci? Cord râse.

— Nu ca să le mâncăm, Rachel. Le folosim ca să dresăm caii, să lucreze cu ele. Asta-i meseria mea, Rachel. Dresez şi cresc cai destinaţi să conducă cirezile de vaci… Nu ştiai?

O privea cu curiozitate.

— Nu, spuse ea privind cireada.

Erau trei sau patru duzini de capete. Cât urma să o coste închirierea lor?

— Credeam că un dresor este lin dresor… O lu a de umeri ca să o poată privi în faţă.

— Linişteşte-te, vacile vor fi rentabile. Nu avem decât să ne facem o clientelă.

— Ca şi cum ar fi atât de simplu! protestă ea desprinzându-se repede. Ne trebuie timp ca să ne facem o clientelă. În aşteptare, unde găsesc eu bani de închiriere?

— „Eu”. Pronumele acesta răsuna neplăcut în urechile lui Cord. „Noi” era mai potrivit pentru un cuplu de căsătoriţi. Trăsăturile lui se crispară.

— Crescătorul de vite mi-e prieten. Ştie de ce sunt în stare. Va trebui doar să avem grijă ca vitele să câştige în greutate înainte de următorul turneu. Ai destulă păşune, ca să nu avem probleme.

El îşi puse mâinile în şolduri.

— Ascultă, ştiu că trebuia să-ţi vorbesc mai înainte de asta, dar…

— Dar?

La rândul ei, furibundă, ’ şi Rachel îşi puse mâinile în şolduri.

— Aş fi făcut-o, dacă prietenul tău Earl nu s-ar fi amestecat între noi chiar de la sosire, explică el netulburat. Aş fi avut cu totul altceva în minte şi ieri şi azi noapte…

Amintirea o făcut pe Rachel să roşească dar, pentru a-şi ascunde jena, îl privi pe Cord cu insolenţă. În sfârşit, îşi împinse pălăria pe spate cu un oftat.

— Rachel, putem câştiga bani uşor învăţându-i pe cai să lucreze cru vacile. Trebuie doar să ai încredere în mine. Şi în decembrie, când va avea loc concursul la Fort Worth, noi…

— Despre ce concurs vorbeşti?

— Cel care se organizează de trei ani. Un fel de demonstraţie a felului în care caii păzesc cirezile de vaci.

Am concurat cu Montana anul trecut şi anul acesta voi reîncepe cu Lady. Îşi ridică ochii pentru că îl auzise pe Sam chemându-l.

— Mai târziu am să-ţi explic totul în amănunt. Am promis băieţilor de aici să le arăt de ce este în stare Montana. Vei putea asista la spectacol, dacă te interesează.

Cord îi fură un sărut înainte de a porni spre ţarc. Parker îl şi încălecase pe Montana pentru a-l aduce stăpânului său. Iar Rachel îl urma cu paşi mari, împinsă de curiozitate.

Vacile erau nervoase, constată în timp ce se apropia. Cord încălecă plin de agilitate şi pătrunse în ţarc. Aşezat în faţa animalelor, în colţul cel mai îndepărtat, le observă atent înainte de a-şi deschide drum printre ele. Până când două dintre ele se desprinseră. Apoi, dând calului un ordin imperceptibil, îl conduse spre cea mai impunătoare vacă.

Contrariată că a fost despărţită de restul cirezii, vaca o luă la fugă, oprită în elan de Montana, care-i tăie calea.

Rachel era în admiraţie. Fiecare mişcare a vacii era urmată de una a calului, ca un fel de joc de eschive lente, abile şi subtile chemări la ordine pe care, uniţi, calul şi călăreţul le executau pentru a impune vitelor legea lor.

Dezechilibrată, ezitând în privinţa direcţiei pe care trebuia s-a ia, vaca se imobiliză supravegheată de Montana, cu toţi muşchii încordaţi de aşteptare.

Cord conducea „dansul” cu o uşurinţă impresionantă. Evident, era în apele lui şi domina situaţia. Subjugată de atâta siguranţă de sine, Rachel îşi dădu seama că abia îşi ţinuse răsuflarea în timpul demonstraţiei. Aplauzele asistenţei o aduseră la realitate. Acum, Cord se îndrepta spre ea cu un surâs sclipitor.

— Ei, cum ţi se pare?

Ea era prea impresionată pentru a-şi tempera reacţia.

— N-am văzut niciodată ceva atât de neverosimil şi atât de frumos, zise ea cu o voce surdă.

Cord era în al nouălea cer. Sărind de pe cal întinse o mână spre Rachel.

— Vino, spuse el luând-o de braţ, ca să o facă să coboare de pe bariera pe care stătea cocoţată. E rândul tău acum.

S-ar fi zis că aerul uluit al lui Rachel îl amuza mult.

— Trebuie să încerci măcar, Rachel. De fapt e ferma ta şi trebuie să fii prima care face experienţa asta nouă.

Fără a-i lăsa timp de reacţie, o prinse de talie şi o aşeză în şa. Apoi, surd la protestele ei, ajustă repede scările la înălţimea femeii, în timp ce Sam şi fiii săi îl încurajau cu strigătele lor.

— Cord, n-am să reuşesc, spuse ea desfăcându-şi un picior ca să coboare. El îi reaşeză piciorul în scară.

— Ştii să călăreşti, nu?

— Desigur, dar…

— Atunci, ia laţul ăsta şi izolează o vacă.

La un semnal al lui Cord, calul porni la trap, obligând-o pe Rachel să apuce oblâncul şeii. Cu inima bătând îşi făcu drum printre vaci rugându-se să nu o ucidă ridicolul. Patru vaci o luară spre stânga.

— Ocupă-te de cea mică şi neagră, doamna Cantrell, strigă Sam de departe. Ea îşi zori calul, cu o apăsare a muşchiului piciorului îl făcu să se întoarcă spre stânga şi apoi îl îmboldi ca să-l facă să avanseze, izolând vaca de restul cirezii.

Îndemânarea ei fu salutată cu aplauze. Încercarea se transformase în demonstraţie de maestru!

Dar Rachel ştia că-i mai rămânea de trecut etapa următoare: să aducă vaca înapoi în mijlocul cirezii.

În momentul în care calul şi vaca ajunseră faţă în faţă, mâinile îi începură să tremure. Ce trebuia să facă?

Montana luă iniţiativa şi o blocă pe vacă în momentul când se pregătea să fugă. Luată pe nepregătite, Rachel se agăţă de armătura şeii pentru ca să împiedice vaca să se deplaseze cum voia ea.

— E perfect, dragă, o încurajă Cord. N-o lăsa să-ţi scape.

Se auziră alte aplauze. Concentrată, atentă, Rachel simţi că începe să-i placă jocul. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că poate fi atât de amuzant. În sfârşit, vaca se întoarse în mijlocul cirezii.

Rachel era bucuroasă şi surâzătoare când reveni la Cord. Privirea stăpânului lui Montana sclipea de mândrie.

— Şi te temeai că n-o să reuşeşti! exclamă el scuturând din cap, în timp ce ea cobora de pe cal.

— Ştiai că voi fi cucerită de la prima încercare, nu-i aşa? El zâmbi cu un aer complice.

— Atunci, nu mai trimit vacile înapoi?

— Nu, dar cu o condiţie, spuse ea, întinzându-i laţul.

— Care?

— Să mă anunţi dinainte.

CAPITOLUL 6

— Doamnă Cantrell, apreciez dorinţa dvs. De a trata cu banca noastră dar, aşa cum v-am explicat la ultima dvs. Vizită, posibilităţile noastre de împrumut sunt acum foarte limitate. Nu vă mai putem credita.

Bancherul, un om slăbuţ şi cărunt, îmbrăcat cu un costum prea mare, împinse dosarul spre Rachel. Ea ar fi preferat să se prezinte în faţa lui altfel decât în jeans şi în cizme, dar lucrase

toată dimineaţa şi nu mai avusese timp să se schimbe, ca să vină în oraş. În plus, n-ar fi vrut să ghicească soţul ei unde se duce.

— Domnule Raskin, reluă ea cu un surâs politicos şi împingând din nou dosarul spre el, dacă binevoiţi să priviţi ultimele cifre, sunt sigură că veţi găsi rezultate încurajatoare. În numai cincisprezece zile…

— De la căsătoria dvs.?

— Da. De la căsătorie, ferma T a primit opt cai noi pentru dresură şi manejul a câştigat şase clienţi. Această creştere necesită bani pentru hrană şi mână de lucru suplimentară. Ca să nu mai vorbesc de reparaţiile la uşi şi la acoperişul grajdului.

Raskin scutură din cap.

— Toţi indicatorii economici anunţă o criză în următoarele luni, doamnă Cantrell. Rezervăm împrumuturile noastre numai pentru clienţii solvabili în mod sigur. Nu putem paria pe un viitor nesigur. Datoria dvs. Este de pe acum foarte mare.

Câtă suficienţă! Tipul nici măcar nu-şi aruncase o privire pe dosarul ei!

— Domnule Raskin, reluă ea fără a se despărţi de zâmbetul obişnuit, de îndată ce îmi voi recupera gestiunea moştenirii voi avea cu ce să plătesc toate datoriile, ca şi acest împrumut.

— Ah, moştenirea dvs.! De curând am vorbit cu cumnatul dvs. M-a informat că fondurile erau imobilizate pe o durată nedeterminată.

Rachel îşi strânse mâna pe braţul fotoliului.

Earl nu răspunsese la niciun apel de la ultima sa vizită şi secretara susţinea că lipseşte pentru câteva zile.

— Domnul Stephens nu are nicio legătură cu aceste fonduri, domnule. Sunt liberă să dispun de ele cum vreau.

El o privi cu scepticism.

— Aş fi bucuros să vă deschid un cont dacă doriţi să faceţi un transfer de fonduri…

Ştia precis că ea nu era în măsură să facă ceea ce îi sugera el.

— Un incident tehnic mă împiedică să fac transferul imediat, dar sunt sigură că afacerea va fi rezolvată în câteva zile.

— Perfect! Vă păstrez deci dosarul până atunci! Aştept să vă deschideţi un cont…

„Iar eu îl voi deschide în altă parte, idiotule” v se gândi ea în timp ce se ridica să plece. Michael. Earl, Raskin… deci niciun bărbat nu-i acorda încredere? Cât timp le trebuia ca s-o lase să se ocupe singură de afacerile ei? Singură. Dar va pune mâna pe bani. Nu ştia încă în ce mod, dar îi va obţine, în aşteptare, nu-i rămânea decât să-şi îmblânzească creditorii, sperând într-o minune.

Ieşind, îşi privi ceasul. I.a sosire îl lăsase pe Cord la frizer şi îşi dăduseră întâlnire la restaurantul cel mai apropiat. Mai avea la dispoziţie douăzeci de minute.

Perfect, spuse ea şi se îndrepta în grabă spre. Un magazin Avea exact timpul de a face o ultimă cursă despre care nu voia să-i vorbească lui Cord.

— Ştiţi, fiul meu cel mare nu se teme să-şi mânjească mâinile cu ulei. Este mecanicul oraşului, e gata să vă servească.

Frizerul şterse spuma de ras de pe bărbia lui Cord, înainte de a relua:

— Puteţi să-i spuneţi lui Rachel că am piesa pe care mi-a comandat-o pentru tractor şi carburatorul pentru camion.

Cord îi propusese deja să înlocuiască aceste piese, dar ea îl refuzase energic.

— O să-i spun, răspunse el în timp ce frizerul îi lua prosopul de pe umeri.

— Deci sunteţi din Montana. Am şi eu un frate la Missoula,

cunoaşteţi locul?

Cord nu-şi amintea să fi menţionat locul de unde venea, dar îşi aminti brusc că Sam fusese în oraş în urmă cu două zile… Mulţumit, îşi trecu, zâmbind, o mână prin păr. Îi plăcea grozav noua tunsoare.

— La Missoula? Am fost odată sau de două ori.

— E un oraş frumos, dar ninge prea mult.

La casă, frizerul îi întinse o cutie de bomboane.

— Luaţi, şi una roşie pentru Rachel. Am mereu o rezervă pentru ea.

Cord puse bomboana în buzunarul cămăşii şi se uită la ceasul de pe perete. Trebuia să găsească de făcut ceva în cele douăzeci de minute care-l despărţeau de întâlnirea cu Rachel. Ea avea de făcut câteva cumpărături şi din tonul vocii înţelesese că ea nu dorea să fie însoţită.

De altfel, ea îl evita de cincisprezece zile, culcându-se mereu înaintea lui şi făcea în aşa fel încât să nu-l întâlnească dimineaţa.

Îi aparţinea doar în timpul cursului de dresură pe care i-l ţinea zilnic, fie dimineaţa devreme, înainte de primul client, sau seara, după ce termina munca la fermă. Atunci o avea numai pentru el…

Nu-i plăcea să constate că aştepta cu nerăbdare acele momente. Ce batjocură să fii bărbatul lui Rachel şi să te mulţumeşti cu câteva întâlniri! Dar eleva era talentată, vioaie şi încăpăţânată, iar lui îi plăcea nespus s-o vadă lucrând. Pentru nimic în lume n-ar fi renunţat la orele acelea.

Ieşi din prăvălia frizerului şi începu să se plimbe imaginându-şi ochii sclipitori ai lui Rachel când încăleca. I-ar fi plăcut să vadă aceeaşi fericire şi în ochii ei, când o privea el, soţul de operetă, amantul interzis. Şi ce chip va avea ea în braţele lui, în momentul

în care ea însăşi i s-ar dărui din proprie iniţiativă, pentru o noapte de dragoste? Nu înceta să viseze la toate astea. O văzu dintr-odată la câţiva paşi în faţa lui. Mergea repede şi el slăbi pasul ca s-o poată observa, să-i admire silueta atât de subţire şi totuşi atât de feminină. Îşi ţinu răsuflarea o clipă, surprins încă odată de efectul pe care-l avea asupra lui.

Rachel se opri în faţa unui bazar, aruncă o scurtă privire în jur şi intră. Cord ezită. Bine! În fond, nimic nu-i împiedica să ia masa mai devreme, dacă ea îşi terminase cumpărăturile…

Era foarte cald azi. Prea cald ca să-i pui pe cai la muncă. În felul ăsta aveau tot timpul în faţa lor pentru masă. Poate chiar s-ar putea plimba prin oraş sau prin împrejurimi. Ba chiar de ce n-ar face. Mai bine un pic-nic? La sosire observase un lac ale cărui maluri umbroase păreau foarte ispititoare. Ideea de a petrece un timp singur cu Rachel îl făcu să grăbească pasul. Era de ajuns să cumpere nişte sandwich-uri şi poate o cutie de prăjituri. Dar visurile sale fură întrerupte de ce observă când ajunse în bazar: Rachel se sprijinea foarte familiar cu mâna pe braţul unui bărbat, un zdrahon cu o statură impresionantă, lângă care ea surâdea alintându-se.

Cord o fixă câteva minute, complet dezorientat. Intuiţia îi spunea că nu era vorba decât de o întâlnire nevinovată, fără importanţă. Dar îşi schimbă părerea când, după ce-l remarcă, Rachel roşi.

Atunci, cu pumnii strânşi, pierzându-şi cumpătul. Se îndreaptă spre ea cu un aer ameninţător.

— Rachel! O strigă fără a-l pierde din ochi pe cel cu care vorbea ea. Uimită mai întâi, apoi stânjenită, bărbatul se îndepărtă puţin şi tuşi, în timp ce Rachel încercă să-şi ascundă jena.

— Cord, ţi-l prezint pe Rick Stockton, un prieten. Rick, el este

soţul meu, Cord.

Rick mişcă simplu din cap în semn de salut.

— Nu mi-am dat seama că a şi venit ora mesei, spuse Rachel pe un ton pe care l-ar fi dorit mai relaxat.

— Văd…

Cord se înfuriase. O mânie care semăna ciudat cu… gelozia, un sentiment nou pentru el şi împotriva căruia nu avea cum să lupte. Nu avea niciun drept asupra lui Rachel, dar cum urma să trăiască alături de o femeie frumoasă şi senzuală pe care n-o putea atinge, dar care cocheta cu alţii? îi era imposibil să suporte situaţia asta de echilibru instabil.

— Mulţumesc pentru că te-ai ocupat de comanda mea, Rick, spuse Rachel şi se aplecă pentru a lua un săculeţ de hârtie cafenie din spatele tejghelei. Ne socotim mai târziu.

— Şi de ce nu acum? interveni Cord apropiindu-se. Dar Rachel făcu un pas înainte pentru a-i bara trecerea.

— Nu-i nevoie, protestă Rick cu vin surâs de împrumut.

— Hai să mergem, Cord.

Foarte ţeapănă, Rachel pornise spre ieşire.

Cord se hotărî s-o urmeze, nu fără a arunca o ultimă privire ameninţătoare spre bănuitul rival.

Pe la jumătatea drumului spre restaurant o apucă pe Rachel de braţ şi o obligă să-l privească în faţă.

— Ce făceai acolo?

Ea îi susţinu privirea fără să clipească.

Nu se gândise niciodată că ar fi putut fi mincinoasă, ascunsă, Dar poate că s-a înşelat totuşi şi această perspectivă îi făcu stomacul ghem.

— Fii sinceră cu mine, Rachel. Te-am surprins făcând ochi dulci unui bărbat şi vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Nimic.

— Nu asta mi-a fost impresia când v-am văzut alături, spuse Cord, învingându-şi dorinţa de a sparge ceva.

— Ţi-am spus: nimic, repetă Rachel cu o voce foarte calmă.

— Dacă tot aveai nevoie de un bărbat, de ce nu te-ai măritat cu găliganul ăla? Ba înţeleg. Nu e dresor de cai! Te descurci mai bine financiar cu mine.

Regretă imediat aceste cuvinte. Furios, nu măsurase impresia făcută de ce spunea. Expresia mânioasă a lui Rachel îl făcu să se înmoaie şi, încurcat tăcu în timp ce ea îşi căuta comportamentul cel mai potrivit. Apoi ea îi aruncă punga de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Deschide-o, ordonă cu o voce îngheţată.

— Ce…

— Deschide!

Stânjenit, Cord se supuse şi descoperi o cutie mare cât mâna lui, învelită într-o hârtie decorată cu… desenul unei vaci albe. Avu o presimţire groaznică.

— La mulţi ani, prostule!

Se gândi o clipă şi-şi aduse aminte că era într-adevăr aniversarea lui. Nimeni nu i-o mai amintise de ani de zile, dar de unde ştia Rachel?

După ce a desfăcut cu grijă ambalajul, a ridicat capacul cutiei. Într-un pătrat de ţesătură albă se găsea o cataramă de argint pentru centură, reprezentând un cal aşezat în faţa unui grup de vaci. Îşi trecu pe piele suprafaţa sclipitoare, rece şi fină a cataramei şi o emoţie puternică îi strânse inima… Doamne, ce va spune lui Rachel? Şi ea unde dispăruse?

O regăsi la restaurant. Se aşează lângă ea, îi luă mâna şi îi strânse bine degetele, pentru a o împiedica să şi-o retragă.

— Pentru că n-am nicio scuză, ce-ai zice să mă legi de bara de protecţie a maşinii şi mă duci târâş la fermă?

Pe faţa ei trecu umbra unui zâmbet. Încurajat, Cord îşi strecură o mână în buzunar şi scoase bomboana roşie dată de frizer.

— Vrei… asta?

— Eşti un prost, Cantrell. Rick este un prieten şi atât. Dacă nu, sigur că l-aş fi luat de bărbat.

— Ştiu. Ai dreptate şi te rog să mă ierţi. Ea îşi întoarse privirea.

— De unde ştiai că este ziua mea?

— În ziua când ne-am întâlnit ai făcut o aluzie. Şi pe urmă, am aruncat o privire pe certificatele de căsătorie, ca să aflu data exactă.

Ciudat de emoţionat; Cord duse mâna lui Rachel la buze.

— Îmi place grozav cadoul.

Iar îi bătea inima! De la sărutul de neuitat din prima seară, Rachel făcuse totul ca să evite să rămână singură cu Cord. Rezultatul? Cel mai uşor contact… o simplă privire şi frumoasele ei hotărâri se risipeau.

Acum, buzele lui Cord lipite de mâna ei îi clădeau dorinţa nestăpânită de a-l mângâia. Şi totuşi îşi retrase mâna.

— Am găsit modelul cataramei într-un catalog iar Rick a comandat-o, explică ea, luptând mereu împotriva emoţiei.

Prea răvăşit ca să vorbească, Cord închise ochii.

* * *

— Nu, Rachel. Trebuie să-ţi tragi abdomenul şi să strângi bine muşchii din spate. Aşa, bine, e perfect.

Atentă la sfaturile lui Cord, Rachel se forţa să-şi menţină ţinuta. Ea şi Montana erau în Faţa unei vaci, în faza de observaţie.

— N-o lăsa să fugă, strigă Parker din spatele barierei de unde privea lecţia.

Vaca făcu un pas ca să se îndepărteze.

— Continuă, n-o lăsa, reluă Cord. Coboară mâna cu laţul şi ajută-te cu coapsele.

Cu o săritură, vaca reuşi să scape. Înciudată, Rachel se întoarse spre Cord care îi surâdea, călărind o iapă.

— Nu eşti concentrată.

Ea să ri de pe cal, scuturând din cap. Era a treia vac a pe care o se a pase în cinci minute.

— Nu mă simt bine astă seară.

De vreo douăzeci de minute, lucrau la lumina electrică sub catifeaua cerului în noaptea în care bătea o briză proaspătă. Un miros amestecat de praf şi de ierburi stăpânea aerul.

Lăsându-şi şi el calul. Cord se îndreptă spre Rachel.

— Ce te supără?

"Nimic din ceea ce s-ar putea aranja cu bani”, gândi ea întorcându-se cu spatele spre Cord ca să-l ducă pe Montana în boxă.

— Nimic.

— Vrei să-ţi iau locul şi să mă ocup eu de cai, Cord? propuse Parker.

— Mulţumesc, cu plăcere.

— Mulţumesc, spuse Rachel zâmbind tânărului care luase hăţurile. Parker îl admira foarte mult pe Cord şi Rachel era nevoită să îl aprobe. În şase săptămâni, Cord făcuse minuni. Paiele şi fânul erau de cea mai bună calitate şi ferma dispunea de un număr suficient de cai ca să plătească şi chiriile şi salariile. Dar… în parte.

— Ce nu merge, Rachel? insistă Cord.

— Sunt doar puţin cam obosită. Cred că trebuie să mă întorc acasă şi…

Cu un pas, el îi ţinu drumul.

— Nu te cred.

Cu sprâncenele încruntate, ea îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Ţi-am spus că sunt puţin obosită.

— Bine, replică el sec, mă duc să-mi văd de treaba mea. De data asta, ea îl reţinu.

— Ascultă, îmi pare rău. Ai dreptate, ceva nu merge. Închise ochii şi suspină.

— Trebuie să plătesc o poliţă peste o lună şi nu ştiu de unde să iau bani.

— De ce sumă este vorba?

— N-are importanţă. Dacă nu plătesc, dobânzile şi penalizările vor creşte din nou. Am destule datorii pe care nu le voi putea plăti, dacă nu-mi capăt moştenirea.

— Ţi-am mai propus să iei un avocat. Ne vom bate împotriva… Rachel scutură din cap.

— Nu. Nu vreau să folosesc banii tăi pentru a duce lupte personale, Cord. Earl nu va putea să dea mereu înapoi şi eu am să mă descurc, aşteptând să cedeze.

Cu siguranţă, independenţa asta sălbatică nu-i făcea nici un serviciu! Earl profita de scrupulele cumnatei sale pentru a se ascunde în faţa a tot felul de formalităţi legale, fără ca să existe vreun mijloc de a-l atinge sau a-l face să renunţe la putere.

Cel puţin pentru moment.

Dar pentru mai târziu, poate că exista totuşi o soluţie.

— Concurăm la Amarillo peste trei săptămâni. Rachel ridică o

sprânceană: ea îl anunţa că risca să-şi piardă ferma şi el vorbea de concurs?

— Grozav, spuse ea, pe un ton lipsit de amabilitate. Distracţie plăcută ! Ea se îndepărtase deja, dar el o rechemă.

— Rachel! Premiul pus în joc este de 10 000 de dolari. Atunci se întoarse.

— Cum ai spus?

— Ai auzit bine: zece mii de dolari.

Suma asta i-ar fi ajuns să-şi plătească poliţa şi reparaţia acoperişului dar…

— Dacă vei câştiga concursul, banii vor fi ai tăi. Cord, eu nu-i vreau.

— Dacă voi câştiga, vor fi banii fermei, obiectă el. Ea scutură din cap.

— Astea-s vorbe!

Cord o privi atunci cu un aer ciudat.

— Ei bine, te înscriem şi pe tine. Pentru amatori, premiul este de cinci mii de dolari.

— Ai înnebunit? Îţi apreciez încrederea, dar eu nu am nivelul necesar.

— Rachel, competiţia ţine de starea ta de spirit, de voinţă. De cal şi de călăreţ. Ai o tehnică bună, dar trebuie să mai lucrezi pentru anumite detalii.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

— Care, de exemplu?

Îi plăcea să o vadă stârnită şi reluându-şi curajul. Îi explică, surâzând:

— Gândeşte mai puţin ca un om.

— Dar cum ar trebui să gândesc?

— Să te pui în locul calului şi al vacii, spuse el, chircindu-se în

faţa ei, cu o privire maliţioasă. Ia uită-te, imaginează-ţi o clipă că sunt o vacă.

De data asta, nu se putu împiedica să râdă.

— Iar cu sunt calul, nu?

— Da. Un cal nervos.

— E ridicol!

Rachel voi să plece, dar el o împiedică, făcând o săritură.

— Încearcă să te mai gândeşti. Merită cinci mii de dolari.

Ea ezită un moment, privi în jurul ci ca să se asigure că nu-i vede nimeni. De fapt, ce-ar fi fost rău dacă s-ar fi pretat la jocul lui Cord?

Aplecându-se şi ea, îşi puse mâinile pe genunchi şi îşi privi drept în faţă partenerul, care zâmbea cu no aer sigur de sine.

— Când eşti pe cal, trebuie să-l simţi, să te mişti împreună cu el… Rachel simţi că palmele îi transpiră brusc şi bătăile inimii se accelerează.

Cord o fixa intens şi duelul care se juca acolo depăşea cu mult simulacrul demonstraţiei.

— Rachel, trebuie să anticipezi ce voi face… Ce voi face, ca să te iau prin surprindere.

Îl fixă şi ea, pierzându-se în albastrul metalic al ochilor lui. Dintr-odată, sări şi, ca un fulger, se aşează în faţa lui. La stânga, la dreapta, la stânga. Era doar la câţiva centimetri de ea, cu privirea adâncă, pătrunzătoare, şi strălucind de excitare. Iar excitaţia era contagioasă…

El schiţă o mişcare la stânga… ca să-şi înşele adversarul şi să sară în dreapta, dar Rachel anticipa din ce în ce mai bine intenţiile lui.

Impasibilă, concentrată, încordată la maximum nu-i scăpa niciuna din mişcările lui Cord. Părul zburlit flutura în vânt, avea

obrajii în flăcări şi ochii exprimau o încrâncenare, o patimă care îl răvăşea, îl înnebunea.

De la plimbarea în oraş, el făcuse în aşa fel ca să păstreze distanţa faţă de ea. Era mai bine aşa, ştia, dar asta nu împiedica să crească în el frustrarea şi suferinţa.

Ea îl făcea să-şi piardă capul, îi inspira vise nebuneşti…

— Abandonezi? spuse ea cu ochii strălucind maliţios.

Zâmbind dulce, el mimă că porneşte spre dreapta. Şi deodată sări înainte, o luă de talie şi o ridică în aer.

— Pericolul vine întotdeauna de unde nu te aştepţi, dragă, spuse el cu o voce insinuantă.

— Nu e regulamentar. Dă-mi drumul!

— Iar gândeşti ca un om. Animalelor nu le pasă de principii, îşi ascultă doar instinctul. Instinctul de supravieţuire. Gândeşte-te doar la câştig, la supravieţuirea fermei.

— Bine, de acord, admise ea. Am înţeles. Şi acum lasă-mă jos.

Cord se supuse, dar fără a-i da drumul din îmbrăţişare. Prizonieră a acestor braţe de oţel, Rachel simţi că slăbeşte. Spusese că animalele nu sunt interesate de principii, nu-şi ascultă decât instinctul… Buzele lui le atingeau aproape pe ale ei şi ea ardea de dorinţă…

Când îi prinse buzele, Cord se aştepta şi la un refuz. Dar nu… ea îi înapoia sărutul înfierbântată, cu ochii închişi.

Cum reuşise să lupte atâta vreme împotriva unei asemenea fericiri? Pierdută, îşi regăsi suflul pentru o clipă, pentru a murmura numele lui Cord, mirându-se de dorinţa care-i altera propria voce şi o făcea să tremure. Nu dorea decât să-l atingă pe Cord, să-l strângă mai aproape de ea; voia să se elibereze ca să-l îmbrăţişeze şi mai strâns. El nu-i înţelese intenţia:

— Nu mă respinge, Rachel, şuşoti el cu vocea răguşită. Lasă-

mă să te mai sărut. Te rog…

Să-l respingă? Doamne, oare el nu vedea, nu ghicea tot ce se petrece cu ea? Era pe punctul să-i explice, când o voce întrerupse intimitatea:

— Cord, l-am instalat pe Montana la… Vai de mine!

Nemulţumit că fusese inoportun, Parker se întoarse mormăind o scuză. Cord o lăsă imediat pe Rachel care nu-şi revenise încă.

— Îmi pare rău, spuse el abţinându-se cu greu. Mi-am pierdut o clipă sângele rece.

Nu avea de ce să regrete. Nu trebuia să te scuzi când ofereai unei femei atâta pasiune şi fericire. Rachel îşi ascunse decepţia glumind:

Chiar tu ai spus că pericolul e imprevizibil! Ai demonstrat-o chiar tu.

— Ei, Rachel! Nu te-am sărutat ca să apăr o teorie!

— Să uităm totul… Privirea lui Cord se întunecă.

— Foarte bine.

Iar ea îşi impuse să nu se mai gândească decât la fermă.

— Mai bine spune-mi, schimbă ea tonul cu cel aşteptat de la stăpâna fermei T., crezi într-adevăr că am putea câştiga concursul?

Aparent surprins de această bruscă schimbare de subiect, Cord nu reuşi decât să aprobe din cap.

— În cazul ăsta, unde ne înscriem?!

CAPITOLUL 7

Crainicul anunţă:

— L-aţi văzut pe Mark Holden, concurând pe calul Little Leroy, pentru ferma Tully. Bravo, Mark! A obţinut 22 de puncte în

concursul de amatori de la Abilene. E greu de învins! Salutându-şi spectatorii cu o amplă mişcare de pălărie, Holden ieşi din arenă însoţit de aplauze şi strigăte. Apoi, crainicul îl anunţă pe următorul concurent. Rachel se ridică în şa, închise ochii şi trase mult aer în piept. După acesta venea rândul ei să concureze.

— Merge?

Ea respiră încet şi deschise ochii. Cord o observa cu un aer îngrijorat. Îi pusese o mână pe coapsă şi această apăsare tandră începuse s-o liniştească.

— Este exact ca ieri şi alaltăieri.

— Foarte bine. Zilele astea două. Te-au adus la finala de azi. N-ai motive să te nelinişteşti. Ajunge să faci ce-ai făcut ieri şi alaltăieri.

— Oricum, n-aş putea face nimic mai bun. Cord scoase un mic hohot de râs.

— Atunci, relaxează-te. Intră în arenă şi arată tuturor de ce e în stare calul tău.

Ei nu-i venea să creadă că ajunsese până în finală. Când în urmă cu două zile îşi rezervaseră apartamentul la hotel era departe de a-şi imagina că va trece de prima tură.

— Pentru tine e uşor să vorbeşti, Cord, spuse ea punându-şi pălăria de cow-boy cu un gest nervos. Ai ajuns în finala profesioniştilor ca şi cum ai trece prin apă.

Cord verifică atent pintenii călăreţei.

— N-am câştigat încă, Rachel, şi nici tu n-ai pierdut încă. Rachel scutură din cap, disperată.

— Cum să depăşesc eu 222 de puncte?

— Făcând 223 de puncte, răspunse Cord apăsându-i mâna. Ce te-am învăţat?

Cord îi insufla forţă, îi dădea încredere. Ea se ridică din nou.

— A câştiga este o stare de spirit, recită ea cu o voce mai sigură. El zâmbi.

— Perfect. Şi acum, e rândul tău.

Semnalul anunţă sfârşitul demonstraţiei candidatului precedent, dar şi scorul 223.

Palidă ca moartea, Rachel îşi îndemnă calul cu pintenii, ca să intre în arenă.

— Hai, Montana, e rândul nostru, murmură ea.

Îşi lăsă instinctul s-o conducă, în cele două minute şi jumătate care urmară. Apoi sună din nou trompeta şi crainicul o felicită, înainte de a face o pauză şi de a comunica punctajul: 224.

Stupefiată, Rachel îşi ridică pălăria.

Câştigase! Câştigase!

După ce a trecut de gardul arenei, simţi că două mâini puternice o cuprind.

— Cord!

Ridicând-o în braţe, o întoarse spre el. S-o sărute. Zăpăcită îl apucă de gât ca să-şi regăsească echilibrul. Emoţia victoriei o făcea să tremure. Îl îmbrăţişa pe Cord cu putere, în timp ce gura lui o lua în stăpânire şi o dorinţă violentă îi despărţea de restul lumii.

Dar apăruseră şi admiratorii care veneau s-o felicite pentru demonstraţie, iar pe Cord pentru talentul de antrenor. Ar fi trebuit să fie ameţită de complimente dar nu avea decât o dorinţă: să dispară şi să fie singură cu Cord. O clipă doar, ochii li s-au întâlnit, pentru a schimba o privire complice, dar apoi Rachel a fost înghiţită de mulţime, mitraliată lin toate direcţiile, fotografiată cu Montana şi în final, filmată de televiziunea locală pentru un scurt interviu.

Viaţa şi soarta îi oferiseră lui Rachel destule ocazii de a

străluci. Dar nicio emoţie, niciodată, nu se apropiase de intensitatea fericirii oferită de acest succes într-o primă întrecere. Râse când Cord îi făcu cu ochiul vorbind cu un coleg. Viaţa nu putea fi mai frumoasă.

Da.

A aflat-o puţin mai târziu. Când Cord obţinu premiul în competiţia profesioniştilor.

Orchestra cânta muzică din Middle West. Bolta cerească sclipea de milioane de stele. În scara asta Rachel făcuse o nouă descoperire: entuziasmul, veselia cu care participau cow-boy-i la o serbare.

Cu sufletul la gură, ridică un deget ca să refuze o nouă invitaţie la dans şi se aşează în sfârşit pe o bancă, sub un stejar. De la victoria din această după amiază fusese atrasă într-un vârtej şi savura acest moment de linişte.

Cinci mii de dolari! Ideea o făcu să zâmbească. Nu era un premiu atât de important ca al lui Cord, dar ajungea pentru plata următoarei poliţe. Acoperişul grajdului, camionul şi gardurile vor mai aştepta puţin.

Îşi aruncă privirea în mulţime, căutând o pălărie albă şi o siluetă mai înaltă decât media. Un grup de cow-boy din Pipe Creek îl răpise mai devreme pe. Cord. Era atât de frumos în ţinuta de sărbătoare încât ea şi-ar fi dorit să nu i-l răpească nimeni, nicio clipă, mai ales după ce văzuse atâtea priviri de femei care-l însoţeau peste tot! Desigur, el nu era cu adevărat soţul ei, dar femeile adunate aici astă seară nu aveau de unde să ştie…

Închise ochii o clipă. Ce s-ar întâmpla cu ea, dacă el ar pleca? Era un călăreţ fără pereche, cel mai bun antrenor pe care-l cunoscuse şi ar lipsi tuturor, la fermă.

Dar nimănui atât cât i-ar fi lipsit ei.

Începea să depindă cam mult de el şi asta nu-i convenea. Totuşi, prezenţa lui Cord o liniştea şi o umplea de o fericire necunoscută până atunci. Îi inspira chiar nişte sentimente pe care nu îndrăznea să le numească şi cărora prefera să nu le dea importanţă. Dar erau reale, totuşi.

Nu. Nimeni nu l-ar putea înlocui pe Cord, acceptă ea suspinând. Inima îi spunea acelaşi lucru, ca şi raţiunea. Dar momentul despărţirii va veni destul de curând. În această seară, însă, ea voia să creadă că el nu va pleca.

* * *

Îl zări, aşezat la celălalt capăt al ringului şi îşi făcu drum spre ea. Dansaseră de câteva ori împreună, dar pe urmă el nu-şi putuse scurta discuţia cu un antrenor din Pipe Creek. Acum n-o va mai părăsi toată seara!

Era deosebit de frumoasă astă seară, cu rochia de culoare turcoaz, înnodată pe umeri. El o observa, subjugat de graţia fiecărui gest al ei. Era atât de tentantă, încât Cord nu avea decât o dorinţă: să o răpească şi să o poarte în braţe cu grijă, până la hotel… Apoi i-ar scoate rochia şi ar aşeza-o pe pat pentru a o iubi până la epuizare…

Luptând împotriva emoţiei, îndepărtă decis aceste gânduri. Promisese să nu o forţeze cu nimic. Şi totuşi, promisiunea se arătase mai greu de ţinut decât crezuse. Ştiind-o pe Rachel în camera ei, de cealaltă parte a zidului, înnebunea pe jumătate. Şi ultimele două nopţi fuseseră deosebit de grele!

Acum o regăsise şi stătea în picioare în faţa ei, atât de aproape, că-i respira parfumul. Rachel avea ochii închişi, obrajii roşii din cauza dansului şi buzele întredeschise. Îşi încrucişă

mâinile pentru a se abţine să n-o ia în braţe. Trebuia să-i vorbească despre toate astea. Doar nu era de piatră…

Ea deschise ochii şi" el fu trecut de un fior. În privirea oferită deasupra lui era atâta pasiune, o intensitate care i-au risipit orice grijă, orice nelinişte. Înnecat aproape în adâncul ochilor tinerei, avu impresia că se pierde complet… Atunci îi luă mâna ca s-o ducă pe ring.

În seara asta, Rachel nu va mai dansa cu altcineva.

Rachel se abandonă în braţele care o strângeau, fără a se mai gândi, gustând bucuria de a da frâu liber emoţiilor.

Cord ar fi vrut s-o strângă şi mai tore. Corpurile lor se mişcau în ritmul muzicii, iar degetele lui Rachel pe ceafa lui însemnau cea mai dulce mângâiere. Ardea de dorinţă! Şi ştia că o singură noapte nu va ajunge să stingă acest foc!

— Rachel! murmură el sărutându-i pleoapele închise.

— Da?

— Să mergem acasă.

Îl privi. Pasiunea o făcea să-i sclipească ochii. Se pregătea să-l urmeze când, dintr-odată, muzica se opri, înlocuită de un semnal puţin romantic, dat de tobă.

Sosise momentul când începeau diverse jocuri şi pantomime. Rachel şi Cord nu vor scăpa. Doi bărbaţi deghizaţi în şerifi din Far West – se îndreptau spre ei.

— Domnul şi doamna Cantrell? întrebă actorul.

— Da, suspină Cord, dezolat că trebuie să ia parte la această comedie tradiţională.

Şeriful îşi drese gâtlejul.

— Sunteţi arestaţi amândoi. Cord dădu replica:

— De ce?

— Furt de vite. Trebuie să vă ducem la închisoare.

Şi arătă un decor de carton, care reprezenta închisoarea.

— Doar dacă nu vă plăteşte cineva cauţiunea.

— „De ce tocmai acum?” Resemnat, Cord îşi întinse mâinile ca să i se pună cătuşele, schimbă o scurtă privire cu Rachel, pe care al doilea pungaş o ducea în strigătele mulţimii şi se lăsă dus şi ei de vâltoare.

* * *

Cord strecură cheia în uşă. De când el şi Rachel deveniseră punctele de atracţie ale mulţimii, începuseră să creadă că nu vor mai scăpa. Chiar după deschiderea închisorii. Totuşi, Cord trebuia să recunoască faptul că se distraseră bine.

După ce aprinse lumina îi făcu loc lui Rachel să intre. Ea fredona şi animaţia serii o făcea să-i strălucească ochii încă. Dimineaţa se vor întoarce la fermă şi el ştia că odată ajunşi se va refugia din nou în spatele barierei pe care ea o ridicase între ei.

Putea oare să i-o reproşeze? Rachel avusese parte de mai mulţi bărbaţi care luaseră hotărâri în locul ei. Merita mai mult decât atât. Merita un soţ care să fie lângă ea mai mult de un an, pentru toată viaţa. Se gândi apoi şi la propria viaţă, la toate acele zile de rătăcire, la nopţile de singurătate. Dacă ar exista o şansă, cât de mică…

Nu. Cow-boy-i nu erau soţi buni. Mama lui Cord nu i-o repetase ani de zile tatălui său? Viaţa nu-i dovedise de-a lungul anilor, că dresorii de cai nu se gândeau decât la calul următor, la viitorul concurs? Ar fi încercat foarte repede dorinţa de a pleca.

Chiar dacă o dorea foarte tare pe Rachel, ideea de a se instala undeva, de a avea copii şi ore fixe îl speria mai tare decât înfruntarea celui mai puternic taur de pe pământ. Gândul de a

întemeia un cămin, unul adevărat, aşa cum visa Rachel nu era pentru el decât o viziune trecătoare. În seara asta în care ea îl privise cu ochii plini de dragoste, înţelesese că nu voia s-o rănească. Şi dacă trebuie să lupte disperat ca să-şi reprime dorinţa în timpul acestui an, ei bine, o va face!

Şi totuşi, când Rachel îi puse mâna pe braţ, hotărârea lui se risipi ca printr-o vrajă.

— Am petrecut o seară minunată, Cord, îţi mulţumesc, spuse ea ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

El surâse reţinut:

— Şi eu.

Ea îl observă o clipă, înainte de a-i înapoia zâmbetul.

— Noapte bună.

— Şi ţie.

O privi cum intră în cameră şi închide uşa după ea.

Toată lumea era în pat... Ultimul loc unde avea el chef să se ducă acum.

Un mic zgomot în spate îi atrase dintr-odată atenţia. Se întoarse imediat şi crezu că i se va opri inima.

Apăruse Rachel într-un capot de mătase verde, a cărui despicătură lăsa să se vadă un picior delicat, ispititor. Se apropia zâmbind, cu un pahar de whisky în mână.

— M-am gândit că poate ţi-e sete.

El întinse mâna, acoperind-o cu a sa pe cea a lui Rachel, în timp ce îi privea chipul cu intensitate. Veşmântul îi scotea în evidenţă verdele din ochi şi buzele erau întredeschise, ca şi cum îl invitau să le ia în stăpânire.

— Rachel, draga mea, spuse el cu o voce aspră, dacă nu pleci imediat, capotul tău va deveni doar o amintire. Nu mai poţi să-mi scapi...

Un surâs satisfăcut lumină chipul lui Rachel. Ea bău o înghiţitură de whisky.

Cord nici nu-şi dorea mai mult. Desfăcu, cu un gest, cordonul capotului şi ţesătura alunecă pe pielea ei mătăsoasă.

Rachel tresări când Cord o trase lângă el. Desigur, ştia cât de mult o doreşte, dar nu se aştepta să fie atât de puternic. Cu puţin timp înainte, dansând, ea ghicise că se vor iubi în această seară şi aşteptarea era dulce. Dar, pentru că el nu risca să iacă primul pas, ea se oferise.

Acum luă el iniţiativa Unirea celor două corpuri îi arăta lui Rachel cât de intensă era dorinţa lui Cord şi o amplifica pe a sa cu fiecare secundă. Ea se întinse spre el, chemându-l mereu…

Răspunzând la chemare, Cord o luă pe Rachel în braţe şi o duse în camera sa. O întinse pe pat, apoi îi luă gura într-un sărut fierbinte, posesiv, ca şi cum s-ar fi temut să nu i-o fure cineva.

Apoi, în timp ce el îi descoperea sânii, făcuţi parcă pe potriva mâinilor sale şi îi mângâia, ea îl îmbrăţişă. Rachel se temu că leşină când buzele lui Cord îi părăsiră gura pentru a luneca pe gât, atingându-i cu o îndrăzneală delicioasă sânii, desenând arabescuri de foc pe pielea ei care fremăta.

Cord nu sperase niciodată ca ea să-l dorească atât de mult… Dar iată că ea îl dezbrăca, plină de febră şi nerăbdare, îi lăsa mâinile să alunece de-a lungul şoldurilor. Pierdută, se cambra în întâmpinarea lui, adăugând o rugăciune arzătoare în întâmpinarea mângâierilor lui. Lui i-ar fi plăcut să prelungească acest joc, să lungească timpul descoperirilor, să savureze mai mult creşterea plăcerii… dar simţea deja că nu mai rezistă. Aşteptase atâtea săptămâni să se realizeze visul inaccesibil pe care îl trăia în prezent, încât acum era incapabil să mai reziste furtunii care se dezlănţuise în el.

În sfârşit nemai reuşind să reziste, el cedă invitaţiei tandre a tinerei femei. Ea îl primea cu un strigăt de fericire, adaptându-se imediat ritmului imprimat de el. Un ritm din ce în ce mai nebun, până când extazul i-a surprins şi a izbucnit în ei cu violenţa unui torent neîmblânzit.

Cord se trezi încet. Un soare strălucitor îi încălzea umerii goi. Fericit, o luă pe Rachel în braţe şi ea se lipi de el, cu spatele lipit de bustul lui, cu un aer copleşit care îl făcu să zâmbească. O sărută pe ceafă.

— N-ar trebui, şopti ea cu o voce slabă, dar care accepta.

— De ce? întrebă el fără a se întrerupe.

— Aşa…

Ea îşi reţinu suflarea o clipă, pentru a simţi mai bine blândeţea gurii lui.

— O să, ne dea afară în curând, spuse ea. E aproape ora 12.

— Nu-ţi fie teamă! Mă întreb cine va reuşi să mă facă să părăsesc patul în care sunt cu tine.

Ea zâmbi. Mângâierile lui Cord îi dădeau fiori.

— Mă întreb dacă o să fiu în stare să mă scol, şopti ea întorcându-se spre el. O să te saturi vreodată. Domnule Cantrell?

— Să încercăm…

De data asta îşi luă timp, suspendă trecerea timpului, încercă să eternizeze fericirea. Voia să privească în voie obrajii îmbujoraţi ai iubitei, pielea aurită de razele soarelui de după amiază, pleoapele închise şi genele coborâte în aşteptarea plăcerii, îşi muşcă buzele, îşi înăbuşi un geamăt. Corpul ei se încorda ca un arc sub mângâierile savante ale lui Cord. Şi dintr-odată, el se năpusti asupra ei cu patimă.

Multă vreme, cele două corpuri se acordară, se confundară şi unirea lor a fost la fel de tandră pe cât fusese de sălbatică în ajun.

Când a revenit la realitate, Cord s-a ridicat în coate, Rachel îl fixa, cu privirea încă voalată.

— Mi-e foame, spuse ea cu un zâmbet.

În ochii lui Cord era o sclipire maliţioasă. Dar Rachel nu mai aşteaptă să cadă prizonieră în braţele lui, se ridică şi se aşează pe marginea patului. Trăise cea mai extraordinară noapte din viaţa ei. Emoţionată încă, îşi strânse încet cearşafurile şi veşmintele căzute pe jos şi îşi trecu visătoare o mână prin părul zburlit.

„Şi acum?”

Ea aruncă o privire spre corpul gol întins lângă ea şi se simţi cuprinsă de timiditate. Apoi, întorcându-şi capul, îşi căută cu privirea capotul. Tresări când simţi mâna lui Cord obligând-o să se aşeze din nou lângă el.

— Nu trebuie, Rachel. Ea îi evita privirea.

— Poftim?

Punându-i un deget sub bărbie, era obligată să-l privească.

— Nu trebuie să fii stânjenită că ai petrecut o noapte cu mine… Am aşteptat amândoi clipa asta şi ştiam că este inevitabilă.

Ea îşi coborî capul, susţinând privirea lui Cord. Bineînţeles, el avea dreptate. Deşi refuzase ideea, ştiuse dintotdeauna că lucrurile se vor petrece aşa.

— Noaptea asta a fost deosebită pentru mine, spuse Cord luând cu delicateţe în mâini chipul lui Rachel. Eşti deosebită, eşti altfel…

Şi o sărută cu atâta blândeţe, încât lui Rachel îi veniră lacrimi în ochi. Ea ştia că această noapte nu-i va fi de ajuns. O singură noapte nu era suficientă. Mai ales după ce cunoscuse atâta fericire, înţelegea acum de ce luptase până acum. Ştia ce se va întâmpla dacă va coborî garda. Va avea nevoie de Cord. Va depinde de el.

Şi ea îl iubea.

Îi trase spre ea. Va avea destul timp să se gândească la asta. Mai târziu, când vor fi nevoiţi să părăsească acest univers de vis şi să se afle faţă în faţă cu realitatea rece a vieţii.

CAPITOLUL 8

Căldura era ucigătoare. Rachel îşi suflecă mânecile şi îşi puse mănuşile de lucru. Apoi, cu o lopată în mână, se îndreptă spre primul grajd. Cald sau nu, caii aveau nevoie de un aşternut proaspăt.

În mod firesc, ar fi trebuit să termine treaba asta mai devreme, dar ea dormise târziu dimineaţa. Zâmbi la amintirea nopţii pasionate pe care o petrecuse cu Cord.

Îşi şterse fruntea maşinal. Trecuse o lună de la concurs şi Cord îşi adusese încetul cu încetul toate lucrurile în camera ei… până când nu s-a pus problema unde se culcă seara.

Lăsând la o parte orice legătură afectivă şi orice promisiune, Cord şi ea ajunseseră la un acord tacit. Lucrau împreună toată ziua, mâncau împreună şi împărţeau acelaşi pat.

De fapt, de ce n-ar profita de fericirea pe care o împărtăşeau împreună, atât timp cât Cord era acolo? După aceea, Cord va avea pământul lui, ea – ferma şi viaţa va continua. Obosită, îşi rezemă o clipă faţa de mânerul lopeţii şi închise ochii.

Era prea ostenită ca să-şi mai facă probleme… Simţea în piept un fel de menghină. Scoţându-şi o mănuşă, îşi şterse pe furiş o lacrimă. Ce se întâmpla? Doar era o femeie matură. Ştia ce se poate întâmpla, primindu-l în fiecare noapte pe Cord. De fapt nu era aşa. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru o asemenea întorsătură. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că se va îndrăgosti atât de grav, atât de complet.

Şi acum, trebuia să facă faţă. Îndreptându-se, îşi puse din nou mănuşa şi se obligă să gândească concret. Aveau destui cai luaţi în pensiune pentru a plăti ratele împrumutului şi salariile angajaţilor. Câştigul obţinut din victorie acoperise creşterea impozitelor şi reparaţia tractorului. Nu mai rămânea decât să găsească bani pentru a repara acoperişurile şi gardul din sudul proprietăţii… să schimbe carburatorul de la camion…

Înnăbuşindu-şi un suspin, ea îşi reluă treaba. Asta e, camionul o să mai aştepte!

Peste câteva săptămâni va reintra în posesia bunurilor personale. Cord insista în mod regulat ca să recurgă la serviciile unui avocat, dar ea refuza mereu. Dacă ar fi acceptat banii lui Cord ar fi însemnat să-i dea dreptul de a-şi băga nasul în afacerile ei. Dar niciodată vreun bărbat nu va mai avea această putere asupra ei.

Ea se întrerupse pentru a-şi recăpăta suflul. Căldura asta umedă era înfiorătoare.

— E prea cald pentru acest gen de treabă. Rachel tresări la auzul vocii lui Cord. Când ea ieşise, el se pregătea să iasă în oraş şi deci nu se aştepta să-l vadă aici.

Aruncă ultima grămadă de bălegar în roabă şi se întoarse. De ce avea aerul atât de serios?

— Ai fost căutată din partea domnului Raskin, spuse el sec.

Rachel lăsă lopata. Fixase o întâlnire cu bancherul pentru a doua zi, dar nu-i vorbise lui Cord despre asta.

— Mulţumesc, spuse ea reluându-şi treaba. O să-l chem imediat.

— Nu e necesar… a anulat întâlnirea. Spune că a revăzut dosarul şi regretă că nu-ţi mai poate acorda un împrumut.

De ce-l informase pe Cord imbecilul de Raskin?

— De ce nu mi-ai spus nimic, Rachel? întrebă Cord agresiv. Chiar nu reuşeşti să-mi vorbeşti despre problemele tale şi să mă laşi să te ajut?

Rachel se ridică.

— Vrei să spui: să-mi împrumuţi bani? Prin ochii lui Cord trecu un fulger de mânie.

— Da, dacă ai nevoie! Ce crezi că simt eu văzând că mergi la bancă fără mine? Că nu vrei nici măcar să mă laşi să repar un camion care riscă să se strice dintr-o clipă în alta?

Ridica tonul. Telefonul bancherului îl enervase rău. Rachel începea să-l exaspereze cu blestemata ei independenţă. Era prea de tot!

— Sunt dezolată că te-ai înfuriat, Cord, spuse Rachel cu o voce impasibilă. Dar cheltuielile fermei mă privesc numai pe mine. Înţelegerea noastră…

— Dă-o naibii de înţelegere!

Pe chipul femeii coborî parcă o mască.

— Vrei să spui că ai de gând să pleci?

— Rachel, pentru Dumnezeu! Nu asta voiam să spun. Credeam că între noi este mai mult decât o „înţelegere”.

Inima lui Rachel începu să bată mai repede.

— Sunt neliniştit pentru tine, pentru fermă. Vreau să te ajut. Aminteşte-ţi că suntem parteneri!

Sigur, el era neliniştit. Dar niciun cuvânt de dragoste. Erau „parteneri”!

Înnăbuşindu-şi suferinţa, Rachel îşi reluă munca.

— Exact. Suntem parteneri. Dar nu vreau să împrumut bani de la tine, Cord. Să rămânem aşa.

Ducă-se naibii! Cord scrâşni din dinţi şi o privi cum mânuieşte lopata cu greutate. Mărirea volumului de muncă pe care o cerea

grija şi gestiunea cailor începea să marcheze vizibil rezistenţa lui Rachel. Avea cearcăne la ochi şi Cord îi remarcase lipsa de forţă la ultimul antrenament.

Ea îşi supraaprecia forţele şi refuza să-l asculte, când o sfătuia să-şi mai modereze efortul. Era clar, avea acces în camera ei, dar nu şi în inima ei… Crezuse un moment că-i va fi de ajuns să împartă cu Rachel patul. Dar în mod ciudat, se înşelase. Asta îl uimea şi îl înfuria. Voia mai mult, dar nu avea dreptul să ceară, pentru că ştia că nu va putea oferi în schimb acelaşi lucru.

Deocamdată, Rachel părea că vrea să se spetească. Era stacojie la faţă şi hainele îi erau umede de transpiraţie. Strângându-şi pumnii, se întoarse să-l cheme pe Parker.

— Curăţă, te rog, grajdul ăsta pentru doamna Cantrell, îi ceru el tânărului. Rachel încercă să protesteze, dar el îi tăie vorba.

— Mă duc în oraş şi o să aduc un carburator. Chiar dacă îţi place, chiar dacă nu, aruncă el peste umăr.

Furioasă, ea îl privi îndepărtându-se. Nu voia să înceapă o ceartă în faţa lui Parker, dar Cord nu pierdea nimic dacă mai aştepta!

— Mulţumesc, Parker, spuse ea, întinzând lopata cu un zâmbet forţat. Mă duc să inspectez sudul fermei ca să văd cum arată gardul stricat. Mă întorc peste vreo oră.

Mai multe încercări nereuşite de a face camionul să pornească îi smulseră o exclamaţie contrariată, în sfârşit, motorul se puse în funcţiune. Îşi ridică bărbia plină de mândrie. Orice ar zice Cord, până la urmă camionul ăsta nu mergea aşa de prost!

Peste un moment, era în pană. Blocată pe loc.

Ridicându-şi ochii, îşi încruntă sprâncenele, uitându-se spre cer.

Atmosfera devenise sufocantă şi norii grei se adunau,

ameninţător, la orizont.

Desigur, s-ar fi putut întoarce la fermă pe jos. Dar urma să plouă şi ar fi ajuns udă leoarcă. Mai bine să mai aştepte puţin şi să se adăpostească în cabina camionului. Rabla asta ar fi ajutat măcar la asta!

Dintr-odată, o linişte stranie se lăsă în jurul ei. Niciun zgomot, nicio mişcare! Alertată, ea aşteptă, pândind un semn, un indiciu.

Şi înţelese imediat. Aerul căpătase culoarea galbenă. La orizont, o coloană albă se ridica departe, între pământ şi cerul ameninţător.

O tornadă! Venea spre ea o tornadă!

* * *

Cord avea o presimţire sumbră. Ajunsese aproape de oraş când se hotărî brusc să se întoarcă în scopul de a avea cu Rachel o explicaţie şi a o obliga să accepte să-i vină în ajutor. Cu sau fără voia ei, era hotărât să angajeze un avocat ca să se bată cu Earl. Dacă nu, se va bate ei însuşi. Şi cu pumnii!

Evident, Rachel era încăpăţânată. Dar asta făcea duelul şi mai palpitant. Şi-o imagina greu îmblânzită, dar cu atât mai bine. Ziua nu se gândea decât la munca ei şi se arăta încăpăţânată ca un catâr. Noaptea însă, era frumoasă şi liberă, ca un cal sălbatic.

Neliniştit, Cord acceleră… Rachel muncea la fel de greu ca un bărbat. Dar, când se lăsa noaptea, devenea mai senzuală decât orice altă femeie. Îl făcea să-şi dorească lucruri pe care le respinsese întotdeauna, lucruri care îl îngrozeau.

Îşi frecă ceafa uşor, ca pentru a risipi răul care urca în el, şi începea să-i cuprindă pieptul. Ceva nu era în regulă. Simţea. Era sigur. Dar ce?

Poate că erau doar impresii. Se certase cu Rachel. Se făcuse atât de cald şi umed, încât respira cu greutate… Chiar era greu de respirat! Observând orizontul, observă norii groşi şi culoarea aerului… Mai văzuse asta undeva, cu doi ani în urmă, la Abilene.

Îl apucă brusc panica. Apăsând acceleratorul la maximum şi deschise radioul. „Pentru că tornada afectează regiunea Sweetwater, locuitorii sunt chemaţi să se adăpostească la loc sigur. Coloana se deplasează spre sud-vest cu viteza de 40 kilometri pe oră. Iată lista adăposturilor disponibile”…

Un nor de praf însoţea acum drumul camionetei pe drumul spre fermă. Cerul devenea din ce în ce mai negru, din ce în ce mai ameninţător, dar nu se vedea încă nicio coloană de vânt. Poate, îi va cruţa tornada?

Oprindu-se în faţa grajdurilor, Cord sări din maşină sub privirea uimită a lui Parker.

— Unde e Rachel? întrebă el alergând spre hambar. Parker îşi şterse maşinal mâinile de pantaloni.

— S-a dus să vadă gardul care trebuie reparat. Cord nu-şi putu reţine o înjurătură.

— Unde? întrebă făcând o întoarcere de jumătate de cerc.

— Cred că a plecat spre gardul din sud, dar…

— Fir-ar să fie! Parker, s-a anunţat o tornadă şi s-ar putea ca Rachel să fie pe drum. Gândeşte-te bine şi aminteşte-ţi ce a spus!

Un zgomot puternic le atrase atenţia. Un tunet enorm, înspăimântător. Când ridicară capul, văzură în depărtare o coloană înaltă, învârtejită…

— Fugi şi spune-i lui Sam şi familiei lui să se adăpostească şi rămâi cu ei. Mă duc s-o caut pe Rachel!

Palid, Parker încuviinţă şi fugi, în timp ce Cord se urca în camionetă. Demară apoi pe capacele roţilor, cu mâinile crispate pe

volan. În câteva minute, tornada va atinge sudul fermei. Începuse cursa contra cronometrului.

Tornada se apropia inexorabil. Cerul era negru şi vântul urla. Rachel rămăsese pe loc, cu inima bătând. Coloana se învolbura între pământ şi cer, iar ea nu-şi putea lua ochii de la acest spectacol grandios, ireal, de coşmar.

Dar nu era un vis şi pericolul se îndrepta spre ea.

Pentru Dumnezeu, nu era timp de contemplaţie! Căută cu privirea disperată un adăpost, dar se afla la mai mult de un kilometru de fermă, pe un teren neted.

Se gândi o clipă la camion, dar îndepărtă repede ideea. Camionul n-ar fi pornit şi, oricum, nu era un adăpost destul de sigur.

Ramurile pomilor începeau să se învârtejească în jurul ei şi să se agaţe de haine.

Trebuia să fugă repede. Dar unde?

Se clătina pe picioare, de parcă ar fi fost ţintuită de pământ. Un iepure ţâşni şi Rachel îl văzu dispărând într-un şanţ, la câţiva metri de ea.

Coloana se apropia mugind, o torţă furioasă de aer, fluierând şi răsucindu-se peste câmpie. Vântul, se intensifica şi vuietul lui devenea asurzitor.

Judecând după viteza tornadei, femeii nu-i mai rămânea mai mult de un minut ca să se adăpostească.

Smulgându-se în sfârşit din năuceală, îşi adună întreaga energic pentru a alerga, mai repede decât s-ar fi crezut în stare vreodată. Acum vântul urla şi cerul bubuia înspăimântător. Se aruncă peste marginea şanţului cu capul înainte şi ateriză greu. Apoi, fără a da atenţie durerii ascuţite care-i traversa fruntea, se rostogoli ca un ghem printre pietre şi mărăcini.

Zgomotul era asurzitor. Un urlet lugubru, care o îngheţa în întregime. Nori de praf o obligau să închidă ochii, când coloana trecu abia la vreo sută de metri de şanţ.

Când deschise ochii îi scăpă un strigăt: ridicat de vânt ca un pai, camionul său fusese deplasat la mai mulţi metri şi zăcea acum răsturnat pe o parte, ca o jucărie stricată. Tornada îşi urma drumul, lăsând în urmă un peisaj dezolant. Se îndrepta acum spre fermă. Rachel spuse în tăcere o scurtă rugăciune pentru toţi cei care se aflau acolo.

Şi Cord? Un suspin îi blocă gâtul. Înspăimântată se gândi că poate fusese cruţat de tornadă. Aşa trebuia să fie!

Se strâmba de durere. Braţul îi sângera. Pantalonul era rupt la genunchi şi dedesubt pielea era sfâşiată. Dar evitase ceea ce era mai rău! Nu-i mai rămânea decât să aştepte să-şi revină puţin şi să se întoarcă pe jos la fermă.

În acea clipă, brusc, cerul se sfâşie, lăsând să cadă o ploaie torenţială.

Perdeaua deasă a ploii făcea ştergătoarele inutile. Cord văzuse tornada îndreptându-se spre fermă, dar era obsedat de o singură imagine: Rachel, singură în faţa tornadei şi apoi sub potopul acesta…

Îi atrase atenţia dintr-odată o maşină oprită: camionul lui Rachel! Văzu cu groază camionul ei răsturnat. O clipă îşi imagină în interiorul maşinii trupul fragil al lui Rachel, zdrobit ca acela al unei păpuşi de porţelan. Apoi, strigându-i numele, sări din camioneta sa oprită şi fugi să deschidă uşa camionului.

Cabina era goală. Uşurat, Cord îşi ridică ochii spre cer, cu o mulţumire mută.

Dar unde era ea?

Se uită în jur. Dar ploaia era atât de puternică, încât era greu

să vadă ceva.

Rachel! strigă el.

Mai făcu nişte paşi” şovăitori, urlând tot timpul. Încotro să mai caute?

Dacă nu şi-ar fi pierdut calmul de dimineaţă, ar fi avut mintea mai limpede pentru a observa semnele ce anunţau pericolul. Ar fi regăsit-o la timp. Dacă i se întâmplase ceva…

Nu, ea era salvată. El o dorea. Chiar dacă refuzase până acum să accepte ideea, Rachel era foarte preţioasă pentru el. Nu putea să o piardă. Nu o va pierde.

O strigă din nou, iar şi iar. Sub potop, noroiul îi îngreuna cizmele la fiecare pas, în timp ce încerca disperat să distingă o formă prin ecranul de ploaie. Şi dintr-odată, auzi un sunet… o voce înaltă…

Rachel!

Ea apăruse dintr-un şanţ, făcându-i semn. Cord alergă, o luă în braţe în clipa în care ea se poticni în faţa lui. Era udă leoarcă, rebegită, plină de noroi şi totuşi niciodată nu i se păruse atât de frumoasă.

— Eşti bine? strigă el ca să poată acoperi zgomotul vântului. Ea făcu semn cu capul.

— Da. Dar scoate-mă de aici…

Ridicând-o o duse până la camionetă. O înveli într-o cuvertură, se instală la volan şi puse în funcţie încălzirea. Calmată, Rachel îşi închise ochii şi îşi rezemă capul de umărul lui.

— Cord, camionul meu…

O izbucnire a furtunii scutură camioneta, proiectând-o pe Rachel spre cealaltă extremitate a scaunului. Şiroind încă de apă. Cord se aplecă spre ea pentru a-i pune centura de siguranţă.

— Nu te mai gândi la rabla aia. Singurul lucru care contează

este că eşti sănătoasă.

Se temea cu adevărat pentru ea. Cu adevărat.

Simţind spaima care făcea încă să vibreze vocea lui Cord, lacrimile ţâşniră din ochii ei. Acum el conducea, dar ploaia era atât de puternică încât abia vedeau la un metru în faţă. Ea se înveli în cuvertură.

— Voiam să-ţi spun doar că a făcut iar pană. De aceea m-am trezit blocată aici.

Cord înjură printre dinţi.

— Trebuia să-ţi iau cheile şi să le ascund. Ea nu mai protesta.

— Ai dreptate, Cord, n-ar fi trebuit să mai conduc rabla asta. Şi îşi lăsă capul pe spetează cu un suspin.

— Ştii că sunt uneori… încăpăţânată.

— Vrei să spui… ca un catâr.

— Exagerezi, cow-boy…

* * *

Abia ajunşi la fermă, Rachel puse o mână pe clanţa portierei.

— Trebuie să mă duc să-i văd pe Sam şi Judy, ca să mă asigur că totul e în ordine. Şi animalele…

Cord o luă de mână.

— Nu te duci nicăieri. O să telefonăm de acasă şi dacă firul e tăiat, mă duc eu să-i văd.

— Dar…

— Ziceai că eşti încăpăţânată? Ţi-am spus adineaori, că ai „cap de catâr”! Măcar acum taci şi fă ce-ţi spun eu!

Ea se posomori, dar se supuse.

O aşeză pe un taburet ca să deschidă robinetul duşului.

— Bagă-te repede sub duş, ordonă el după ce potrivi

temperatura apei calde.

Ea îşi scutură capul cu putere.

— Nu. Nu înainte de a vorbi cu Sam. Cord scoase un suspin de nerăbdare.

— Bine, îl caut pe Sam. Dar te sfătuiesc să nu ieşi de aici.

Ea îşi strânse cuvertura, în jurul corpului, fără a răspunde. După două minute, când se întoarse, Cord o găsi tot aşa.

— Toată lumea e bine, spuse el cu un aer liniştitor. Şi animalele. Acum, adaugă el sărutând-o pe obraz, ajută-mă să-ţi scot hainele astea ude.

Peste o clipă, era dezbrăcată. Cord o duse sub duş şi ea se rezemă de dalele băii, închizându-şi ochii pentru a savura blândeţea apei calde pe trupul epuizat.

Cord reveni peste o clipă. Când o luă în braţe, Rachel îşi lăsă obrazul pe bustul lui gol, fericit să se lase în voia mângâierilor lui, care o linişteau treptat.

Ce bine era să laşi pe cineva să se ocupe de tine!

Rachel nu cunoscuse până atunci tandreţea. Mama ei era mereu ocupată, iar Michael… nu era genul de om care să se poarte aşa.

Apoi Cord opri apa şi o frecţionă cu putere înainte de a se usca şi el. În fine, o aduse în cameră şi o aşează uşurel pe pat. Văzând-o că îşi ascunde o strâmbătură de durere, se încruntă.

— Eşti rănită?

— Eu… nu ştiu. Mă doare mâna şi mă arde genunchiul.

La inspecţia lui Cord se dovedi că avea câteva vânătăi pe picioare, nişte julituri pe umeri, coate şi pe un genunchi. Dar când i-a pus mâna pe braţul drept, Rachel a tresărit.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Alergam după un iepure, glumi ea privindu-şi braţul care

începea să se umfle.

Privirea întrebătoare a lui Cord o făcură să urmeze.

— A trebuit să-mi găsesc un adăpost, relua ea suspinând. Nu era decât un şanţ şi am sărit acolo fără să ştiu ce era înăuntru. M-am lovit de un pietroi.

Cord se duse să-şi pună un halat şi îl luă şi pe al ei. Dar se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? o auzi pe Rachel.

Cu degetele crispate pe halat, respira parfumul ei, în timp ce afară furtuna ciocănea încă în jgheaburile de la curtea interioară. Furtuna asta semăna cu cea dinlăuntrul lui. Niciodată nu simţise o asemenea emoţie, atât de dureroasă, intensă, înspăimântătoare.

Se întoarse încet şi o privi pe Rachel, aşezată pe marginea patului, cu părul ud. Era atât de fragilă, de delicată… vocea lui deveni ciudată.

— Ce s-a întâmplat? reluă el cu vocea răguşită, cu degetele strânse pe ţesătura halatului. Puteai să mori.

Surprinsă de emoţia care pătrundea în vocea lui, Rachel îl fixă. Avea o privire intensă. Şi îndureratã, plină de teamă.

— Dar n-am murit, spuse ea încet. Sunt aici. Ridicându-se, se duse în întâmpinarea lui Cord şi când o înlănţui, avu o tresărire.

— Cord, murmură ea, cu un sărut pus pe pieptul lui, ia-mă în braţe. O strânse lângă el. Îmbrăţişarea era dulce, plină de tandreţe.

— Când ţi-am văzut camionul răsturnat, am crezut că…

— Mă simt bine. N-am decât nişte vânătăi, asta-i tot, spuse ea mângâindu-l.

El îşi lăsă capul pe gâtul ei.

— Amândoi avem câteva vânătăi!

Rachel îşi stăpânea emoţia cu greu. În ciuda nopţilor

petrecute împreună de o lună, nu-şi vorbiseră niciodată despre sentimentele lor. Până atunci, Cord îi spusese doar ce credea el despre căsătorie şi despre legăturile pe care le refuza. Poate că acesta era drumul spre marea dragoste?

Poate că s-ar exprima mai bine prin corpurile lor, decât prin cuvinte. Dacă ea îl iubea, trebuia să-l înţeleagă, să-l simtă. Sentimentele lui erau prea puternice ca ea să nu le ghicească.

Luă între mâini chipul lui.

— Iubeşte-mă, Cord, spuse ea cu blândeţe. El închise ochii.

— Rachel, te doresc la fel de mult, dar…

— Taci, îl întrerupse cu un sărut. Hai să facem dragoste. Chiar acum.

Se rostogoliră pe pat, sărutându-se îndelung, cu pasiune. Rachel voia o dăruire totală, o jertfă absolută, trup şi suflet. Se lăsă să alunece pe trupul iubitului, cercetându-l languros cu buzele umede şi cu degetele ei de zână. Gâtul, pieptul, apoi pântecul, şoldurile…

Fremăta auzindu-l cum geme uşor, şi se pierdu când îl auzi rostindu-i numele.

Apoi, ridicându-se, îl călăuzi. Cu ochii închişi, răvăşită de o plăcere subită, suspină la rândul ei sub mângâierile mâinilor care-i înveleau sânii, sub forţa bărbatului care o frângea sub el.

Şi curând îi cuprinse extazul…

Copleşită, invadată de un sentiment de plenitudine necunoscut până atunci, Rachel simţi că i se umezesc ochii. Ar fi vrut să-şi reţină lacrimile care spuneau mai mult despre fericirea ei decât cea mai dulce mărturisire. Dar când Cord îi spuse să se adăpostească sub umărul lui, Rachel trebui să-şi dezvăluie emoţia.

După câteva minute, când Cord o prinse cu tandreţe în braţe, lacrimile ţâşniră.

CAPITOLUL 9

— Fugi înapoi în pat.

Rachel tresări. Îl credea pe Cord afară, inspectând stricăciunile după furtună. Îi zâmbi.

— Mă simt singură aici, spuse în timp ce îşi închidea contura pantalonului. Cord schiţă şi el un surâs înainte de a se încrunta.

— Mi-ai promis că rămâi azi în pat!

Cu o mână pe pieptul lui, îşi trecu celălalt braţ în jurul gâtului.

— Pentru că speram să rămâi cu mine.

— Acum sunt aici.

O atrase spre el ca să o sărute fierbinte, cu pasiune.

Emoţionată, se strânse la pieptul lui. Nu se va sătura niciodată de prezenţa lui.

Adormiseră târziu în ajun, unul în braţele celuilalt, în timp ce furtuna se zbuciuma afară. Dimineaţa, la trezire, cerul era senin şi în aer plutea un parfum greu de pământ umed. Înăbuşindu-şi dorinţa, se smulse din braţele lui Cord.

— Prea târziu, Cantrell, acum m-am îmbrăcat.

— Se poate aranja, spuse el ducând-o înapoi spre pat. Toată dimineaţa m-am gândit la tine, dezbrăcată, în pat.

— Trebuie să merg să văd eu însămi cum a rezistat ferma. Spărtura din acoperişul hambarului cred că a lăsat să treacă torentul.

Cord rămase o clipă tăcut înainte de a tuşi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru spărtura aia.

— Ce vrei să spui? Furtuna a provocat cu siguranţă daune mari.

— Hambarul nu mai are acoperiş.

Rachel înţepeni. Ce spunea? Nu putea să glumească. Totuşi, privirea sumbră a lui Cord îl convinse repede de contrariu. Luându-i mâna, el îşi încrucişă degetele cu ale ei.

— Tornada l-a spulberat complet. Dar pereţii sunt neatinşi, cu tot ce era înăuntru.

Rachel îşi ţinu răsuflarea.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic. Restul este neatins.

Cum putea ea să înlocuiască acoperişul şi camionul? Încă un necaz!

Un sentiment profund de frustrare o copleşi. Ea avea bani. Dar reaua voinţă a lui Earl o împiedica să-i recupereze. Ducă-se dracului el şi puterea lui arbitrară! Şi ducă-se şi Michael tot acolo, pentru că el îi dăduse această putere!

Rachel ridică brusc capul şi-l privi în faţă pe Cord.

— Ştiai de ieri…

— Da, dar…

— Şi nu mi-ai spus nimic! protestă ea respingându-l cu nervozitate.

— Rachel! Ai suferit un şoc puternic. Trebuia să te odihneşti. De altfel ce-ai fi putut face?

Ea se pregătea să-şi încalţe cizmele, când ameţeala o făcu să cadă. Cord o prinse imediat de umeri.

— Tocmai la asta mă gândeam, spuse el cu o voce seacă, ducând-o spre pat ca să o oblige să se aşeze din nou. Abia te ţii pe picioare. N-ai nimic de făcut, dacă te dai jos din pat.

— Am treabă cu ferma. Tot ce se întâmplă acolo mă priveşte. Doar n-oi fi în stare să mă mişc, doar pentru că sunt puţin obosită şi cu febră musculară.

— Nimeni n-a spus asta.

— Nu! Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu voiam să te neliniştesc în plus. M-am gândit că aşa trebuie să procedez.

Era prea de tot! După toate lunile astea de luptă pentru a-şi păstra ferma, de măcinat grijile pentru bani, se simţea gata să explodeze!

— „Cum trebuia să procedezi”! Şi Michael era convins că face cum trebuie, încredinţându-i bunurile mele lui Earl. Earl spune că face şi el cum trebuie, refuzând să-mi dea ceea ce îmi aparţine. Imbecilul de Raskin mi-a spus că într-o zi o să-i mulţumesc pentru că mi-a refuzat împrumutul…

— Nu-mi place să fiu comparat cu ei! răspunse Cord, încordat, controlându-şi prost furia.

— Dar nu te compar cu ei! făcu un păs spre el, suspinând.

— Într-o zi mi-ai vorbit despre starea de spirit. Ei bine, m-am săturat de starea de spirit masculină, de această convingere ridicolă că am nevoie de protecţie. E fals! Sunt perfect în stare să mă ocup singură de mine.

Cord îşi încrucişă braţele.

— O să-mi amintesc de asta.

Îl jignise şi acum regreta. Dar când va înţelege oare prin ce trecea ea? Totuşi, trebuia să facă un efort.

— Pune-te în locul meu. Cord, reluă cu o voce mai blândă. În situaţia mea, tu ai rămâne liniştit în pat?

— Nu, sigur.

— Vezi! îmi cunosc limitele, Cord. Nu voi trece de ele. Şi chiar dacă aş face-o, nu mă priveşte decât pe mine.

Ea îşi ţinu răsuflarea, observând chipul crispat şi buzele strânse ale lui Cord. El nu va încerca s-o înţeleagă. Şi dacă el nu

încerca, orice speranţă era pierdută pentru ei.

Se scurse un lung interval de tăcere. Apoi Cord inspiră adânc şi o luă în braţe pe Rachel, strângând-o cu forţă la piept. Eliberată îşi închise ochii ca şi cum i se luase o greutate de pe suflet.

— Cord…

Îşi muşcă buzele. Nu era momentul ideal să abordeze subiectul, dar n-avea încotro.

— Da?

Mângâierea mâinilor lui Cord nu o lăsa să se concentreze.

— Mă întrebam… când va avea loc următorul concurs.

— Sâmbăta viitoare, la Abilene. De ce? Rachel ridică uşor din umeri.

— Ei bine, dacă premiul este important şi dacă am puţin noroc, poate aş putea plăti reparaţia acoperişului cu banii aceia.

El se întunecă şi o lăsă din braţe.

— Logic, nu poţi concura. Trebuie să te refaci mai întâi. Dar eu mă pot înscrie. Premiul este important şi sunt sigur că va acoperi…

Rachel scutură din cap.

— Am mai discutat asta, Cord. Nu pot accepta banii ăştia. Ochii lui Cord sclipeau de mânie. Dar ea nu se lăsa intimidată.

— Dacă vrei, spuse ea înfruntându-i privirea, lasă-mă să încerc. El încuviinţă, împotriva voinţei.

— Bine, Rachel, încearcă… Dar dacă nu reuşeşti, o să asculţi sfatul meu.

* * *

Rachel ieşi din sala cu duşuri de pe platoul târgului, cu un prosop umed pe faţă, mutându-şi pălăria spre frunte, ca să încerce

să-şi ascundă mina proastă. Azi avea loc al treilea tur al concursului. Până acum, se mulţumise să-şi asigure numărul de puncte necesar ca să rămână în concurs. De data asta. Un punctaj bun trebuia s-o ducă în finală.

Privindu-se o clipă într-o oglindă, se încruntă. Era mai palidă ca de obicei şi se simţea puţin slăbită. Măcar de n-ar observa Cord!

Visa! Din momentul tornadei, Cord nu înceta să o supravegheze, să aibă grijă să nu se prăbuşească. Se împotrivea participării ei la concurs şi poate că avea dreptate. Desigur, nu o mai supărau rănile, dar era mai puţin rezistentă, avusese şi câteva ameţeli în săptămâna asta.

Nu îndrăznise să-i spună lui Cord. Era destulă tensiune între ei. O tensiune care nu ceda decât seara, în pat, în aşternutul în care se spulberau toate certurile. Or, ea simţea în fiecare fibră a fiinţei graba disperată cu care Cord făcea dragoste. Ca şi cum s-ar fi temut că nu se va sătura niciodată de ea. Doar dacă nu cumva încerca, dimpotrivă, să facă asta pentru a reuşi să o uite mai repede… când urma să plece.

De la tornadă, nu mai vorbiseră niciodată despre viitor şi nici despre sentimentele pe care le avea pentru ea. Cum ar fi reuşit să se refacă şi să-şi urmeze drumul ca înainte? Fără Cord.

Se amăgea crezând că va reuşi. Plecarea lui Cord o făcea să sufere. Trebuia să învingă această suferinţă.

La ieşirea de la duşuri, îl găsi pe Cord sprijinit de zid, cu braţele încrucişate. O frapă imediat aerul lui neliniştit. Fără îndoială, urma să-i dea o lecţie, îi merse în întâmpinare cu un pas uşor.

— Unde e Sam? Cord arătă spre arenă.

— Voia să se aşeze în primul rând, ca să te vadă mai bine. Rachel râse veselă.

— Ca să-mi strige sfaturi, vrei să spui!

Cord zâmbi, înainte de a-i împinge pălăria spre ceafă.

— Iar te-ai simţit rău, nu-i aşa? întrebă cu o voce plină de tensiune.

— Sigur! Ştii că păţesc aşa întotdeauna, înainte de concurs…

— Nu te-am văzut niciodată atât de palidă.

— Mă simt bine, poţi fi sigur.

El îşi aruncă ochii pe ceas, apoi întoarse capul spre Montana care era legat la câţiva metri de ei.

— E momentul să încalec. Montana e pregătit?

— Mult mai mult decât tine.

Rachel reacţiona, în ciuda migrenei care-i bătea în tâmple.

— Nu m-ai învăţat tu că „a câştiga e o stare de spirit”? N-ar trebui să-mi doreşti noroc în loc să cauţi să mă faci să-mi pierd încrederea? spuse ea, îndreptându-se spre Montana.

— Azi nu eşti în formă, Rachel, insistă el.

— Nu vrei să mă laşi să-mi încerc norocul!

— Crezi ce vrei, replică el cu forţă, dar eu n-am să te încurajez să-ţi rupi gâtul.

Rachel îşi puse piciorul în scară.

— Nu fi caraghios! Mă simt foarte bine. În ultimele două zile m-am comportat foarte bine, nu? De ce ar fi azi altfel?

Expresia lui Cord se îndulci.

— Nu ştiu de ce… O ştiu pur şi simplu.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe obraz.

— Mă bucură grija ta, Cord, sincer. Dar mă simt foarte bine.

Când sunetul cornului anunţă sfârşitul probei la călăreţul precedent. Rachel îşi aranja pălăria şi dădu pinteni calului ca să intre în arenă. Apoi respiră adânc şi clipi pentru a înlătura voalul care-i întuneca privirea.

În sfârşit, cu inima bătând, aşteptă să fie chemată. Atunci, înaintând hotărâtă spre cireadă, o despărţi în două, înainte de a alege o vacă neagră, mai nervoasă decât celelalte. Apoi îl întoarse repede pe Montana spre stânga.

Imediat, vaca o luă spre dreapta, urmată de Montana.

Aplauzele salutară viteza manevrei. Dar Rachel abia le auzea. Cu capul brusc golit, simţi că alunecă de pe cal şi încearcă să se agăţe de şa. Dar mâinile sale, lipsite de forţă, refuzau să i se supună.

Şi îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Cord alerga deja spre ea strigându-i numele, înnebunit de ideea că vaca speriată ar fi putut-o călca în picioare. Apoi, urmându-şi reflexul, agită braţele în faţa vacii pentru ca să o facă să fugă, se aplecă, o luă în braţe pe Rachel, o scoase din arenă şi o aşeză pe un covor de muşchi, la umbra unui stejar.

Peste o clipă apăru Sam, însoţit de câţiva spectatori îngrijoraţi.

— Rachel!

Ea clipi, auzindu-şi numele.

Cu degetele tremurânde, Cord îi îndepărtă şuviţele de păr de pe frunte, descoperindu-i paloarea şi umezeala pielii.

— Rachel, vino-ţi în fire.

Cineva îi întinse un prosop ud pe care-l apăsă pe fruntea ei. Deschizându-şi ochii, ea gemu uşor.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

Ea se încruntă, cu un aer neîncrezător.

— Nu spune prostii… e imposibil.

— Foarte bine. Atunci să zicem că ai adormit, chiar în mijlocul demonstraţiei.

Ridicându-i capul, luă paharul pe care i-l întindea Sam, ca să-i dea de băut. Dar ea nu luă decât o înghiţitură şi-l îndepărtă. Apoi se aşeză şi duse o mână tremurătoare la frunte şi închise ochii.

— Nu e momentul potrivit să glumeşti, Cantrell, murmură ea cu o voce surdă.

— Nici pentru tine nu-i momentul să te arăţi aşa de încăpăţânată. Culcă-te şi aşteaptă infirmierul.

— Infirmierul! Pentru o simplă ameţeală! N-am nevoie de infirmier! „Dar o fi având nevoie de ceva?” Puteai să te întrebi!

Neliniştea lui Cord se transformă în mânie.

— Dacă ai de gând să vorbeşti aşa, femeie, te leg şi te arunc în remorca în care stă Montana.

Culcă-te imediat şi după ce te va examina infirmierul, Sam te va duce la hotel.

— La hotel! dar nu vreau să lipsesc de la participarea ta la concurs. Cord se întoarse spre Sam cu un aer hotărât.

— Sam, vrei să te duci să cauţi o frânghie în remorcă?

Furioasă, Rachel se mulţumi să-şi strângă buzele şi să întoarcă ostentativ capul, lungindu-se.

Peste o secundă sosi infirmierul.

— Se pare că e în ordine, conchise. Rachel se ridică, abordând un aer dispreţuitor. Dar Cord nu-i dădea atenţie.

— A căzut săptămâna trecută, spuse Cord. Poate avea vreo legătură cu starea ei de azi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Probabil că nu, dacă nu s-a lovit la cap. Cred că este mai de grabă victima căldurii şi a unei nervozităţi speciale. Dar poate că n-

ar fi inutil să facă nişte examene suplimentare.

— Le vom face, promise Cord. Sam, nu te superi dacă o conduci pe Rachel la hotel?

Ea ezită înainte de a lua mâna pe care i-o întindea Sam.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, Cord, murmură ea printre dinţi. El dădu încet din cap.

— Poţi conta pe mine.

Rachel îi aruncă o privire ucigaşă înainte de a pleca, urmată de Sam, care zâmbea. Apoi Cord scoase un lung suspin obosit… Dacă era nevoie, chiar ar fi legat-o! Cineva trebuia să o oblige să se gândească şi să-şi dea seama cât de mult rău îşi făcea.

De la o vreme, ea dormea mai puţin şi muncea mai mult. În plus, se istovea pentru viitorul fermei.

Şi totuşi refuza ajutorul lui.

De ce? se întreba Cord, frustrat. De ce îi era atât de greu să-i accepte sprijinul? De fapt, era soţul ei.

Nu. Nu era cu adevărat. Rachel îi spusese clar, de la început, că nu voia sau că nu avea nevoie de un soţ. Doar pentru a-şi recupera bunurile. Iar căsătoria nici măcar nu-i permisese să-şi atingă acest scop!

În cazul ăsta, la ce era el bun în afară de a petrece nopţi minunate şi a pune caii la treabă? Poate că ar fi trebuit s-o lase să se mărite cu altcineva? Dar o dorise, chiar din clipa în care o văzuse pe Rachel. Poate că, la început, încercase doar o dorinţă fizică, dar acum era vorba de cu totul altceva. Dorea într-adevăr să împartă viaţa cu ea, ca un adevărat soţ.

La acest gând, scutură din cap. Nu se văzuse niciodată însurat şi cu copii. Viaţa la o fermă era grea, cu multe ore de muncă şi cu o rentabilitate nesigură. Nu uitase niciodată tristeţea mamei sale, orele lungi de tăcere, lacrimile ei de singurătate. Nu

se gândise niciodată să impună vreunei femei Acest gen de existenţă.

Dar Rachel nu era ca mama lui. Ea iubea pământul, pământul ei şi el începea să înţeleagă această patimă. Ferma T. Şi Rachel îi cuceriseră inima şi acum îi erau la fel de necesare ca aerul. Voia s-o ajute să-şi păstreze ferma, să lucreze cu ea alături.

Dar pe cine încerca să păcălească? Rachel nu avea aceeaşi dorinţă. Se îndrăgostise de o femeie care nu voia decât să dovedească lumii întregi că putea să se dispenseze de un bărbat.

Se îndrăgostise! Ia te uită! Cantrell, îndrăgostit! Era o glumă…

Ei bine, nu. Şi i-ar fi trebuit câtva timp ca să se familiarizeze cu ideea, să se convingă de faptul că ea i se potrivea cu adevărat. Trebuia să discute serios cu Rachel. El îi promisese să încerce soluţia ei, dar eşuase.

Era momentul să rezolve lucrurile în felul său.

— Sam, îţi mulţumesc mult că m-ai adus, dar n-are rost să mai rămâi. Ştiu că ai venit să vezi performanţa lui Cord şi eu n-am nevoie de infirmier.

Rachel măsura cu paşi mari terasa care se afla deasupra piscinei hotelului. Răcirea uşoară a aerului îi făcea bine şi se simţea mult mai uşurată decât în ultimele zile.

Sam îşi întinse picioarele lungi.

— Nu mă deranjează deloc să rămân, Rachel, spuse el liniştit. Fii sigură că apreciez la fel spectacolul pe care-l am aici, ca şi pe cel pe care-l dă soţul tău în luptă cu vaca.

Rachel îi urmări privirea. Mai multe tinere dezbrăcate cu îndrăzneală. Erau lungite pe şezlongurile care mărgineau piscina. Cu sprâncenele încruntate ea se opri o clipă, cu mâinile în şolduri.

— Nu ţi-ar fi ruşine! Ce-ar spune Judy dacă te-ar vedea? Sam

zâmbi.

— Atâta vreme cât inima mea îi aparţine, sunt sigur că s-ar amuza de lucrurile astea. A privi nu înseamnă a atinge şi mă cunoaşte destul de bine ca să nu dea importanţă fleacurilor.

— Uneori e greu să distingi ce e important, de ce nu e... în ultima vreme am fost cam… stresată.

— Ai vrut să faci prea multe. Lucrurile ar fi mai simple dacă ai lăsa pe cei care te iubesc să te ajute din când în când.

— Sam, nu mă certa şi tu, protestă Rachel cu un suspin. Credeam că tu ai înţeles ce înseamnă ferma pentru mine.

— Am înţeles foarte bine. Mai mult decât crezi. Ridicându-se, se aşează lângă ea şi îi caută privirea.

— Rachel, Cord vrea să te ajute. În mod sincer. Şi disperat. E soţul tău, ar trebui să te gândeşti şi să-i accepţi sprijinul.

Rachel oftă. Sam era de doi ani prietenul ei. În cine putea să aibă încredere, dacă nu în el? Ezită o clipă.

— Ce-ai zice dacă ai afla că eu şi Cord nu suntem căsătoriţi cu adevărat? răbufni ca în sfârşit.

Sam ridică uimit o sprânceană.

— Cum vine asta?

— Ei, noi suntem căsătoriţi legal, se corija ea imediat. Dar nu aşa, ca tine şi Judy. Când a murit Michael, a menţionat în testament că moştenirea mea trebuie să fie administrată de Earl până în momentul când mă voi recăsători.

— De ce a făcut asta?

— Voia să se asigure că se va ocupa de mine un bărbat, să vegheze ca să nu mă ruinez.

— Tu? Tu să fii uşuratică? izbucni Sam în râs.

— Mulţumesc. Îmi place să-ţi aud părerea… dar Michael n-a văzut niciodată în mine decât o femeie frivolă, vulnerabilă,

incapabilă să ia hotărâri decât eventual în problema culorii ojei de unghii.

— Tu nici măcar nu foloseşti aşa ceva!

— Problemele băneşti au continuat să se acumuleze, reluă Rachel zâmbind. Şi când a plecat şi ultimul dresor am fost disperată. Am pus un detectiv să facă o listă cu toţi bărbaţii pe care i-aş fi putut lua în căsătorie şi Cord era primul. I-am cerut să mă ia de nevastă şi să lucreze pentru mine un an ca dresor, aşteptând să divorţăm apoi şi să-i cedez în schimb o mie de acri de pământ. După care urma să ne regăsim fiecare libertatea.

Ca şi cum s-ar mai fi putut elibera de Cord? Ar fi putut să-i uite vreodată ochii albaştri, blândeţea mâinilor lui mângâindu-i pielea… Va trăi mereu în sufletul ei. Chiar după plecarea lui.

— Cine ar fi putut să-şi imagineze asta? şopti Sam scuturându-şi din cap. Că te-ai măritat ca să salvezi ferma? Parcă am fi într-un roman!

Rachel se încruntă. Sam primea noutatea cu un calm surprinzător.

— Cine ar fi crezut asta? repetă el scărpinân du-se în cap cu un aer visător. Şi acum, care e problema?

— O să-ţi spun, începu ea cu o voce amară. În toată viaţa mea, începând cu tatăl meu, un bărbat a vrut să mă proteje de pericolele teribile care ameninţă o femeie în această lume rea. Michael a crezut întotdeauna în datoria sa de bărbat care mă pune la adăpost de relele existenţei şi cum Earl încearcă să mă constrângă să vând ferma, refuzând să-mi înapoieze ce-mi aparţine. Ultimul lucru de care am nevoie acum este un bărbat care să vrea să mă protejeze şi care să-mi spună cum să-mi conduc viaţa.

O trecu un frison. Apoi, dintr-odată, atenţia îi fu atrasă de zgomotul uşii şi când se întoarse, întâlni privirea rece a lui Cord.

— Cord, cum se face…

— Am pierdut.

— Păcat, interveni Sam.

Şi luându-şi pălăria şi-o puse pe cap.

— Dacă nu vă supăraţi, cred că am să mă apropii de piscină… s-a schimbat peisajul.

După plecarea lui Sam, se lăsă o tăcere prelungită. Rachel fu prima care o rupse.

— Eu… îmi pare rău că ai pierdut.

— Amândoi am pierdut.

Ea avu brusc intuiţia că el nu vorbea despre concurs.

— Ai auzit toată convorbirea noastră?

— Nu, dar suficient…

— Cord…

— Rachel, te-am lăsat să acţionezi după voia ta, pentru că aşa ne-am înţeles înainte de căsătorie. Dar lucrurile s-au schimbat acum. Poate am intrat prea mult în pielea personajului de soţ. Poate că, orgoliul meu refuză să continue să mă vadă dus de nas chiar aşa. Sau poate grija pe care ţi-o port îmi interzice să stau mult timp cu mâinile legate, lăsându-te să-ţi faci rău singură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă gândesc la pana de camion şi la faptul că erai cât pe ce să mori.

— Dar…

— Mă gândesc şi la felul cum ai leşinat în plin concurs. Ştiam, dar ştiai şi tu că nu erai în stare să călăreşti. Dar ai ţinut morţiş să concurezi, din pur spirit de contradicţie, numai pentru că eu nu eram de acord. Câte vaci trebuie să te calce în picioare ca să-ţi intre puţin bun simţ în scăfârlia ta zăpăcită? Ai dus până la limită micul tău scenariu cu independenţa faţă de bărbaţi. Vrei să iei tu

hotărâri? Ei bine, ia-o pe asta: sau rămân şi facem totul cum vreau eu, sau plec.

Să plece Cord? Disperată, Rachel ar fi vrut să-i întindă o mână, dar ceva o reţinu. Cord voia să o intimideze, să o oblige să se supună. Dar ea nu va mai accepta asta din partea niciunui bărbat.

Nici măcar de la Cord.

— Ce înţelegi exact prin „să facem tum vrei tu?” întrebă ea, încrucişându-şi braţele ca să nu se vadă cum tremură. Ce aştepţi de la mine? Supunere totală, un cec în alb?

Privirea lui Cord se întunecă.

— Da, este singura modalitate de a te împiedica să greşeşti.

— Văd! spuse ea cu sarcasm. Uitasem că eroii din poveşti sunt întotdeauna bărbaţi puternici şi curajoşi, care le salvează pe femeile plăpânde şi neputincioase… Trebuie să cad la picioarele tale să-ţi mulţumesc?

Îşi ridică bărbia, neţinând seama de nodul care i se pusese în gât şi-i făcea rău.

— Trebuie să ţi-o spun, Cantrell, n-am nevoie de un salvator. Cord îi înfruntă privirea cu pumnii strânşi.

— Foarte bine, Rachel, deci te-ai hotărât. Cunosc unul sau doi dresări care nu vor decât să schimbe ferma. Am să ţi-i trimit ca să alegi.

Rachel ura mândria care o împiedica să-l reţină pe Cord şi să accepte condiţiile lui ca să rămână. Dar nu putea. Nu putea să-l roage să rămână, să se prosterneze în faţa lui. După o asemenea umilinţă, cum ar fi îndrăznit să se mai privească în oglindă?

— Nu te ocupa de asta, spuse ea sec. Mi-am păstrat lista. O lumină rece trecu prin ochii lui Cord.

— Perfect. O să-ţi dau de ştire unde să-mi trimiţi lucrurile.

Şi se întoarse fără a mai scoate nicio vorbă. Apoi Rachel îl auzi cum deschide şi închide la loc un sertar. Nu era adevărat… nu putea fi adevărat. „Te iubesc, Cord. Nu vezi nimic? Te rog, nu pleca”… Zgomotul uşii trântite o făcu să dea drumul lacrimilor. Apoi, cum picioarele refuzau s-o mai susţină, căzu pe podeaua terasei murmurând numele lui Cord printre lacrimi. Nu fusese niciodată atât de nefericită.

Adineaori, Cord avusese dreptate. Pierduseră amândoi.

CAPITOLUL 10

— Ce? Ce-aţi spus?

Uluită, cu inima bătând, Rachel îl privi pe doctor cu neîncredere.

— V-am spus că sunteţi însărcinată, repetă el cu un zâmbet. N-aţi aflat acum trei zile, când v-aţi dus să luaţi rezultatul analizelor?

Însărcinată? Cum se putuse întâmpla asta, când şi ea şi Cord luaseră mereu toate măsurile de precauţie?

O singură dată, însă… O singură dată. Dar fusese convinsă că nu va păţi nimic în momentul acela.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiaţi nimic? Ea negă încet din cap.

— Nu. Mi-am făcut analizele pentru că eram puţin obosită şi aveam ameţeli. Dar am crezut că e doar surmenajul.

Prin ochii medicului trecu o umbră de îngrijorare.

— De ce sunteţi surmenată?

Rachel îşi înăbuşi dorinţa de a râde isteric. De ce? După grijile financiare, plecarea lui Cord, cu opt zile mai devreme nu îi îmbunătăţiseră starea sănătăţii. De atunci, Parker antrena caii cum putea, în timp ce Sam şi ceilalţi îl ajutau să se ocupe de restul. Ea

însăşi muncea zilnic până la epuizarea totală a forţelor şi se prăbuşea seara în pat, plângând până când adormea. Iată de ce era surmenată.

Dar nu putea explica asta doctorului.

— Îmi cam lipseşte personalul acum. Pe deasupra, tornada mi-a stricat camionul şi mi-a smuls acoperişul de la hambar.

— Am auzit, Rachel. Îmi pare rău.

Capul ei se plecă. La ţară, toată lumea era la curent cu toate. În curând, toţi vor afla că bărbatul ei plecase. Dintr-odată se simţi epuizată Nu mai putea să-şi ascundă tristeţea, obosise muncind şi sacrificându-se. Şi pentru ce toate astea? Ca să rămână singură în pat, cu stomacul mereu crispat. Fără Cord, nimic nu mai avea preţ în ochii ei.

În afară de copil.

Copilul! Ce cuvânt minunat! Un sentiment nou creştea în ea încet, irezistibil. Îşi dorise dintotdeauna un copil, dar se gândise să mai aştepte încă vreo câţiva ani până la întemeierea unei familii. Niciodată nu crezuse că se va întâmpla atât. De repede.

Toate simptomele de sarcină fuseseră mai mult decât evidente, dar ea le ignorase, de teama de a admite cât de mult îşi dorea o familie adevărată. Fără pactul acela prostesc, fără nimic altceva între ea şi Cord decât dragostea lor şi dorinţa de a împărtăşi bucuriile şi grijile existenţei.

Ca şi responsabilităţile.

Dar ea nu dăduse tovarăşului său nici cea mai mică şansă de a împărţi cu ea altceva decât patul. El dorise să o ajute, dar ea se făcuse că nu vede, încăpăţânată să dovedească faptul că nu are nevoie de nimeni.

Şi acum era singură.

Doamne, cât îi lipsea Cord! Unde era acum? Ce făcea? Un

sentiment de singurătate profundă o cuprinse privind scaunul gol, alături de ea. Încercă să şi imagineze reacţia pe care ar fi avut-o Cord aflând de viitoarea naştere. Ar fi fost fericit? Nici măcar nu ştia ce părere are el despre copii, dacă îi iubea. Niciodată nu vorbiseră despre acest subiect.

Nici despre dragoste nu vorbiseră… îl auzea şi acum spunându-i că a câştiga este o stare de spirit. Închise ochii, ascultându-şi durerea care-i sfâşia sufletul. Îl pierduse pe omul iubit şi era distrusă. De doi ani se zbătea să-şi păstreze ferma, să aibă în sfârşit un cămin în care ar fi putut înjgheba o familie. Acum, fără Cord, nici nu mai avea importanţă unde locuia.

Acum singurul care conta era copilul.

— Rachel?

În picioare lângă ea, doctorul Roberts o bătea uşurel pe umăr. Revenind la realitate, îşi dădu seama că avea obrajii plini de lacrimi.

— Regret că acest copil nu-ţi face plăcere, Rachel. Ea îşi şterse obrajii râzând uşurel.

— Îmi doresc acest copil mai mult ca orice, doctore. Nu ştiţi ce fericită sunt.

— În cazul ăsta, reluă el cu un ton vesel, îţi prescriu un regim adecvat. Acest mic Cantrell va trebui să fie cel mai frumos copil din Sweetwater.

Ea zâmbi. Şi totuşi fu cuprinsă de un sentiment de panică.

— Acum cincisprezece zile am avut un şoc puternic în timpul tornadei şi săptămâna trecută am căzut de pe cal. Copilul…

— Rachel… priveşte-mă şi ascultă. Copilul e foarte bine. Copiii sunt mai rezistenţi decât crezi. Dar încearcă totuşi să mai eviţi furtunile şi caii câteva luni!

Rachel, mai liniştită acum, îl văzu pe doctor că umblă într-un

sertar.

— Aşteaptă un minut, o să-ţi dau o listă da precauţii necesare în starea ta… stai s-o găsesc.

Supusă, ea se aşeză din nou. Dar nu era în stare să stea liniştită. Totuşi, ar fi fost mai bine să-şi uite problemele pentru moment şi să se concentreze asupra copilului care urma să vină. Trebuia să se gândească la o mulţime de amănunte concrete, ca să-l primească. De-abia aştepta să vadă şi reacţia lui Judy care va fi încântată, necăjită cum era că fiii ei nu-i dăruiseră încă nepoţi, Sam plecase să-şi vadă un frate la Dallas şi va afla vestea abia mâine. Dar când va afla el, se gândi ea zâmbind, va şti toată lumea, va fi la curent!

Toţi în afară de Cord.

Închise ochii, într-un efort inutil de a lupta împotriva durerii. Chiar dacă nu o iubea, avea dreptul să ştie. Doar era şi copilul lui. Dar nu putea suporta ideea că el s*ar întoarce doar din cauza copilului. Sau venea înapoi pentru că o iubea sau era de preferat să nu se mai întoarcă. Oricât de mare ar fi fost iubirea ei pentru Cord.

Oftând, luă hârtia pe care-i-o întindea doctorul şi făcu un efort să zâmbească. Nici măcar nu ştia unde se află Cord şi cum să-l găsească. Avea nevoie de puţin timp de gândire.

* * *

Cineva bătea insistent la uşa camerei de hotel.

Cord încercă să deschidă un ochi, dar acest efort îi smulse o strâmbătură de durere. Simţea un fel de lovituri de ciocan în cap. Avea gura coclită, obrajii iritaţi de ceva moale şi aspru în acelaşi timp. Ridicând capul scoase un geamăt, simţind loviturile dublate în tâmple.

În sfârşit deschise ploapele… dormea într-un fotoliu, lungit pe burtă, cu genunchii pe podea. În poziţia asta era imposibil să

dormi.

Doar dacă nu crai beat. Mort.

Închizând ochii din nou îşi lăsă din nou capul să cadă pe fotoliu. Era prea înţepenit ca să se poată mişca. Nu va ajunge niciodată la uşă. Nici târându-se.

Încet, cu greu, se întoarse şi se încruntă când observă că e îmbrăcat. În primele nopţi de la plecarea de la fermă nu fusese în stare nici măcar să se dezbrace la culcare! Dar în fiecare seară bea câte un pic mai mult, ca să-şi liniştească durerea şi să înnece în alcool imaginea obsedantă a lui Rachel, goală în patul lor. În patul ei, se corectă el, cu amărăciune. El era în ferma ei, împărtăşea viaţa ei.

Se gândea cum să ajungă la sticla cu whisky pusă pe noptieră, când se deschise brusc uşa.

— Bună, Cord, te-ai trezit? Eu sunt, Sam, spuse bătrânul strecurându-şi capul prin uşa întredeschisă.

— Sam! Ce naiba făcea aici? Îndreptându-se. Cord încercă să se aşeze ca să-şi regăsească un pic din demnitate. Dar capul i se clătina şi închise ochii din nou.

De loc impresionat, Sam se aşează în faţa lui, cu o pungă de hârtie în mână.

— M-am gândit că nişte prăjiturele o să-ţi facă plăcere, spuse el cu simplitate.

Mâncarea era una din ultimele preocupări ale lui Cord.

— Ce faci aici, Sam?

— Am venit să-mi văd un prieten. Vrei puţină cafea?

În sfârşit o propunere tentantă. Mormăind o mulţumire, Cord deschise ochii şi întinse mâna să apuce paharul de carton întins de Sam. Apoi, ri-dicându-şi capul cu greu, înghiţi jumătate din cafea dintr-odată.

Sam aruncă o privire spre sticla de whisky înainte de a-şi întoarce ochii spre chipul descompus al lui Cord.

— Ai avut o noapte grea?

Cord îşi trecu mâna pe faţa nebărbierită.

— Da. Cum m-ai găsit?

— Am auzit că eşti înscris la un concurs care va avea loc aici poimâine. Doream să mă opresc să te salut.

— Mă bucură vizita ta, Sam, dar n-o să mă întoi-c niciodată. Sam dădu din cap.

— Nu te teme, nu mă amestec în ceea ce nu mă priveşte. Pur şi simplu credeam că ai poate nevoie de un prieten.

— Am unul, zise Cord arătând sticla de whisky.

— Bunicul meu spunea mereu că nu e o soluţie a problemei, cea care creează alte probleme.

— Bunicul tău n-ar fi luat-o pe Rachel de nevastă!

— Recunosc, e o femeie cu voinţă. Dar e o Calitate pe care o respect.

— Şi eu, dacă e vorba totuşi de voinţă. Dar nu când devine încăpăţânare prostească.

Bătrânul se gândi o clipă.

— Rachel mi-a povestit că v-aţi căsătorit ca să poată salva ferma, spuse într-un târziu.

— Nu mă îndoiesc.

— E chiar păcat că v-aţi chinuit atâta degeaba.

— N-a fost degeaba, protestă Cord cu energie. Rachel avea nevoie de un bărbat ca să-şi recapete averea. Acum are un soţ. N-are importanţă dacă trăieşte sau nu cu ea.

— Poate… dar riscă iarăşi să piardă ferma.

— Nu!

Cord se aşează în sfârşit normal, cu chipul atent.

— N-o să permit să se întâmple aşa ceva, spuse imediat. Ea nu vrea ajutorul meu, dar îl va avea totuşi, dacă este necesar. Am şi plătit pe cineva să refacă acoperişul hambarului şi Joe trebuie să-mi aducă factura pentru reparaţia camionului. Şi dacă nu-şi găseşte un dresor în opt zile, îi recomand eu unul.

Sam încuviinţă din cap.

— Dar Earl? El poate încerca din nou să-i forţeze mâna ca să vândă ferma.

— Mă ocup şi de problema asta. În curând n-q să-i mai facă niciun fel de griji.

Sam ridică sprâncenele.

— Sper că n-ai făcut vreo prostie? Prostie? repetă Cord cu un mic hohot de râs. Dacă te temi de violenţă, nu. Nu că mi-ar fi displăcut o soluţie violentă, dar nu va fi necesară.

— S-ar zise că te-ai gândit la toate. În afară de un singur detaliu.

— Care?

— La Rachel nu te-ai gândit. Ea te iubeşte, Cord. Asta cum o aranjezi? îl iubea Rachel? Era ridicol. El scuturi din cap.

— Rachel iubeşte un singur lucru: ferma ei! Uitasem: şi libertatea de a lua hotărâri singură. Un om mândru nu poate suporta asta la nesfârşit, Sam. Nu mă pot întoarce.

— Cred că ai dreptate, bătrâne. Faci cum crezi că trebuie. Acum o să mă întorc la fermă. E miercuri şi joi Judy îmi face mâncarea preferată.

Cum Sam se întorsese ca să plece, Cord se reţinu cu greu să-i ceară să mai aştepte. Dar era imposibil.

— Aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare, adăugă Sam. Ce-ai face dacă Rachel ar fi… un cal?

Deschise deja uşa şi o trase după el fără a mai aştepta

răspunsul.

Ce întrebare! Amuzant totuşi. Cord se lăsă în fotoliu. Rachel era încăpăţânată, nervoasă şi imprevizibilă. Unii dresori foloseau cravaşa cu caii de felul ăsta. Dar el detesta biciul, care rănea animalele, le răpea personalitatea.

Dacă Rachel ar fi fost un cal? N-ar fi încercat niciodată să-i distrugă felul de a fi mândru, prin forţă! I-ar fi vorbit, l-ar fi mângâiat, până şi-ar fi câştigat încrederea.

… Şi n-ar fi plecat.

Se ridică atât de brusc, încât cafeaua îi stropi pantalonii, dar nu era atent. Ultimatumul dat lui Rachel semăna în mod straniu cu o lovitură de cravaşă. Încercase să-i înmoaie voinţa cu forţa. Tresări la amintirea cuvintelor pe care le folosise:” În felul meu, nu cum vrei tu”… Apoi îşi trecu, oftând, o mână prin păr.

El dorise ca Rachel să aibă încredere, să-l lase să aibă grijă de ea, dar nu ştiuse să câştige această încredere permiţându-i să aleagă singură.

Sam avea dreptate. Rezolvările care nasc noi probleme nu sunt adevărate soluţii.

Se ridică cu greu ca să intre în baie. Acolo, spectacolul feţei buhăite văzută în oglindă îl făcu «să se strâmbe. Deci, unde era soluţia?

— Rachel, e momentul să devii rezonabilă.

Cu braţele încrucişate, Earl o privea. Pregătită deja pentru predica pe care urma să i-o ţină, femeia rămase tăcută. În mod evident, Earl era în legătură cu dl. Raskin şi vestea plecării lui Cord începuse să se răspândească în oraş. Era exact ce aştepta Earl, ca să-şi facă apariţia. Totuşi, se gândi ea, cu uşurare, nu aflase încă despre viitorul copil.

Ea însăşi aflase noutatea abia cu o zi în urmă şi Earl trebuia

să mai aştepte puţin ca să afle vestea. De altfel ea nu avea de gând să i-o anunţe. Asta nu-l privea.

— De la moartea lui Michael, n-ai mai fost cu adevărat tu însăţi, reluă Earl cu acelaşi ton protector. De aceea am fost atât de reţinut în problema de a-ţi reda gestiunea averii. Mă temeam să nu faci vreo prostie pe care s-o regreţi mai târziu.

Rachel începea să regrete că l-a primit pe Earl, ca să-i audă lecţia de morală. Mai bine-l trimitea la naiba! Dar era prea obosită, prea incapabilă să lupte!

— Rachel, am un cumpărător pentru fermă. De ce nu mă laşi să-l chem? Tu ai putea să te întorci la Dallas, să-ţi reîntâlneşti prietenii. Am un mare apartament liber, într-unul din imobilele mele. Pot să-ţi înlesnesc cumpărarea lui. Viaţa ta ar fi mult mai uşoară acolo.

Uşoară? Pe Rachel o trecu un frison. Viaţa fără Cord ar fi lucrul cel mai greu pe care ar fi trebuit să-l înfrunte. O susţinea o singură perspectivă: viitoarea naştere a copilului.

Rachel închise ochii şi clătină slab din cap.

— Bine, cheamă-l pe client.

În fond, ce risca dacă asculta, pur şi simplu, o ofertă de cumpărare?

Chipul lui Earl fu luminat de satisfacţia victoriei. Se uită repede la ceas.

— Ce-ai zice să bem mai întâi un pahar, ca să sărbătorim hotărârea asta înţeleaptă?

Să mai şi ciocneşti cu şarpele ăsta veninos!

— Nu, mulţumesc, mi-e puţin rău de la stomac, prefer să evit băutura. Earl se duse spre bar ridicând din umeri.

— Tu ai fost întotdeauna sensibilă, Rachel. N-am înţeles niciodată de ce vrei să-ţi însuşeşti această sarcină grea a unei

ferme în paragină.

Rachel îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. Earl nu era în stare să înţeleagă că poţi iubi atât de mult încât să sacrifici totul. N-ar fi avut de gând niciodată să vândă ferma, dacă n-ar fi apărut copilul. Dar ştia că, fără Cord, nu va mai putea suporta toate grijile pe care i le pricinuia ferma. Şi nu voia să pună în primejdie sănătatea copilului, nici măcar pentru a salva ferma T.

De fapt, ce mai conta ferma acum? Fără Cord nu mai însemna nimic. Liniştea şi singurătatea de aici o înnăbuşeau. Totul îi reamintea prezenţa lui. Îl revedea mereu dresând un cal, descărcând o nouă cireadă de vaci, râzând cu Sam şi cu ceilalţi. În fiecare seară îl căuta în pat dar el nu era acolo, chiar dacă lucrurile lui mai erau încă în dulap şi pe măsuţa din sala de baie.

Îşi întoarse verigheta pe deget şi acest simplu gest îi aduse lacrimi în ochi. Chiar dacă ar şterge toate urmele trecerii lui Cord, el va rămâne mereu prezent în sufletul ei! Nu va reuşi să-l uite.

— Rachel.

Tresări. Earl se aşezase lângă ea.

— Aş vrea să-ţi spun ce rău îmi pare că ai dat greş cu omul ăsta.

— Cord? Ce vrei să spui?

— Am ghicit ce greu e pentru tine să-ţi dai seama că a plecat pentru că na reuşit să pună mâna pe averea ta.

Prea surprinsă ca să-i poată răspunde, Rachel îl privi o clipă pe Earl în tăcere. Apoi o cuprinse mânia, din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă.

— Ascultă, Rachel, continuă Earl luându-i mâna, toată lurrtea greşeşte. Dumnezeu ştie ce mi s-a întâmplat. Am avut pe rând trei soţii care nu se gândeau decât la banii mei. Nu ai de ce să te jenezi, eu sunt acum aici. Te voi ajuta.

— Îţi interzic să te atingi de Soţia mea! Rachel şi Earl tresăriră. Vocea lui Cord era primejdios de calmă şi fermă. În picioare în cadrul uşii, îi privea cu ochii sclipind de o mânie rece.

Lăsând mâna lui Rachel, Earl se ridică automat.

— Cantrell, zvonurile spuneau că ai plecat din oraş, se bâlbâi el.

— Numai proştii cred în zvonuri, Stephens. Intrând în cameră, îşi puse vesta şi un pachet pe un scaun şi se întoarse spre Rachel.

— Cum te simţi?

Mută de uimire, Rachel se mulţumi să dea din cap. Era la fel de frumos. Părea puţin cam obosit, cu ecarcăne, dar era totuşi bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

— Ce faceţi aici? spuse Cord privindu-l pe Earl cu severitate.

— Rachel s-a hotărât să vândă ferma.

— Fir-ar să fie! Eşti un…! Nu-ţi ajunge că ai escrocat-o pe Rachel, vrei s-o deposedezi acum de singurul lucru care are importanţă pentru ea.

— Fii atent la ce spui, Cantrell, dacă nu vrei să te dau în judecată pentru calomnie.

Rachel abia îşi reţinu un strigăt când îl văzu pe Cord cum îl apucă pe Earl de guler.

— Dacă vrei, hai să mergem chiar acum. Vom vedea ce va spune judecătorul când o să-i. Spun cum ai deturnat banii lui Rachel ca să-ţi salvezi societatea de la faliment.

Şi Cord îi dădu drumul atât de brusc, încât Earl se împiedică şi începu să-şi frece obrazul de parcă ar îi fost lovit. Era palici şi o spaimă subită îi tulbură privirea.

Earl îi deturnase banii? Ce palmă…

— Ce-ai spus? întrebă ea cu o voce tremurândă. Cord se întoarse spre ea.

— Iartă-m a. Rachel, n-am vrut să fiu atât de brutal.

— E adevărat, Earl? Mi-ai folosit moştenirea în scopuri personale?

— A fost doar temporar, Rachel. Era vorba doar de un împrumut. Urma să-ţi dau banii înapoi.

— M-am spetit luni de zile, mi-am făcut sânge rău ca să-mi pot plăti facturile şi în timpul ăsta tu te foloseai de banii mei!

Se îndreptă spre Earl cu pumnii strânşi.

— Am ştiut dintotdeauna că eşti un monstru de orgoliu şi de aroganţă, dar nu-mi imaginam că eşti şi hoţ. E de necrezut. Earl. Propriul tău frate îţi încredinţează bunurile mele pentru a le proteja, iar tu, tu mă furi!

— Nu te-am furat! Ţi-am spus că mă pregăteam să-ţi dau banii înapoi.

— Şi cum voiai să faci? interveni Cord. Banca ţi-a ipotecat societatea şi ţi-a luat toate bunurile. Singurele lucruri pe care nu le-au putut lua au fost puţinul care rămâne din capitalul lui Rachel şi ferma. Probabil ai jubilat când ea ţi-a spus că voia să o vândă. Ai fi reuşit să-i iei şi banii din vânzarea asta!

Pe chipul lui Earl apăru panica.

— Câteva din investiţiile mele au sfârşit prost. Dar urma să-mi recuperez banii. Oricând se va putea. Rachel, lasă-mi. Doar…

— Ieşi de aici! ordonă ea, rece. Avocatul meu va lua legătura cu tine. Şi poţi fi sigur că n-o să-mi mai furi niciun bănuţ!

— Rachel, dacă…

— Afară!

Earl o privi o secundă, fără să se mişte. Apoi îşi îndreptă umerii aruncându-i lui Cord o privire ucigaşă. Feste o secundă, uşa se trântea în urma lui.

Rachel rămase nemişcată câteva secunde, cu ochii pierduţi în

gol. Se simţea ciudat de golită de orice gând. Capitalul ei... Cum putuse fi atât de proastă? apoi se întoarse încet spre Cord.

— De când ştiai toate astea?

— Aveam nişte bănuieli la un moment dat, dar nu am avut confirmarea decât ieri. Cerusem unui prieten să se informeze. Când mi-a spus că banca ia ridicat bunurile lui Earl, m-am dus la banca ta şi am cerut să văd lista retragerilor de fonduri efectuate de un an încoace. Se efectuaseră mai multe viramente în favoarea unei societăţi obscure. După ce am strâns toate informaţiile, am aflat că Earl era principalul acţionar al acelei societăţi. Nu mai avea decât să transfere banii societăţii în contul personal.

— Şi ai făcut toate astea fără să-mi spui nimic, fără ca măcar să discutăm împreună?

— Calmează-te, Rachel, am făcut-o doar pentru...

— Pentru ca să mă salvezi? Dispari o săptămână fără ca să-mi dai nicio veste, cât de mică, apoi vii pe neaşteptate. Să mă salvezi şi să-mi spui să mă calmez... Cord Cantrell, n-aş avea să-ţi spun decât un cuvânt...

Văzu faţa lui Cord crispând u-se de parcă se pregătea să primească o lovitură.

— Ce cuvânt?

— Mulţumesc, murmură ea, surâzându-i când observă ce efect a avut.

El se aşteptase atât de mult la reproşuri, încât i-au trebuit câteva secunde pentru a înţelege ce a auzit, „Mulţumesc”. Deci nu era supărată pe el. Trase adânc aer în piept.

— N-ai pentru ce.

Doamne, cât ar fi vrut s-o ia în braţe. Era atât de frumoasă! Nespus de frumoasă şi feminină, în rochia simplă de bumbac roz! Şi totuşi, se schimbase. Poate că era chiar mai seducătoare, mai

senzuală. Nu-şi dădea seama din ce cauză...

— Ce faci tu, Rachel? întrebă el dându-se puţin înapoi, de teamă că nu va rezista la dorinţa de a o atinge.

„Ce faci”? După o săptămână de absenţă, asta era tot ce găsise să-i spună? Rachel avii impresia că inima i se frânge, văzându-l cum se retrage.

— Foarte bine, Cord.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Am cerut băncii să facă un recurs pentru tine, dar…

— Puteai să-mi telefonezi, totuşi. Cord. De ce ai venit? Cord părea stânjenit.

— L-am… l-am întâlnit ieri pe Sam.

Rachel înlemni. Oare Cord aflase? Oare Judy îi transmisese prin telefon lui Sam vestea pe care i-o dăduse? Îngheţată la ideea că el ar fi putut reveni din cauza copilului, îşi încrucişă braţele şi rezistă la privirea intensă a lui Cord.

— Oh!

Cord îşi băgă mâinile în buzunar. Rachel nu-i făcea de loc uşoară întoarcerea! Era atât de distantă... Desigur, nu se despărţiseră în cei mai buni termeni, dar el era totuşi soţul ei şi trebuia să discute cu ea, fie că voia, fie că nu.

— Da, reluă el pe un ton contrariat, a spus nişte lucruri care m-au făcut să înţeleg ce prost am fost.

Cord făcu din nou un pas spre ea. Dar îşi reprimă dorinţa de a o îmbrăţişa, de teamă să nu fie respins.

— Nu te pot lăsa singură, Rachel, mai ales acum.

El ştia. În ochii lui Rachel apărură lacrimi. Sperase atât de mult ca el să revină numai pentru că o iubea, pentru că avea nevoie de ea! I se părea insuportabilă ideea de a ţine un bărbat lângă ea printr-o căsătorie şi printr-un copil pe care nu le dorise. O

apăsa o decepţie îngrozitoare. Îşi scutură capul, tremurând fără să vrea.

— Nu, nu trebuie să te nelinişteşti, că mă laşi singură, Cord. Totul va merge bine. O să vând totuşi ferma şi asta îmi va permite să trăiesc cu copilul şi să iau noi hotărâri.

Cord ridică o sprânceană.

— Copilul? exclamă el, uluit. Ce copil?

De data asta, Rachel fu cea care şi-a exprimat surpriza.

— Tu… tu nu ştiai?

— Să ştiu? De unde să ştiu? Când aveai de gând să-mi spui? Poate că voiai să te descurci singură şi cu asta, conform saero-sanctei tale independenţe?

Privirea lui Rachel arunca fulgere. Cum îndrăznea el să reacţioneze aşa, ca şi cum el ar fi fost cel abandonat? Parcurgând distanţa care îi separa, Rachel îşi încrucişa braţele cu un aer indignat.

— Am aflat abia ieri. Pe deasupra, nu eu am plecat de la fermă acum o săptămână, Cantrell. Poate că ţi-aş fi telefonat, dacă aveai grijă să-mi laşi un număr unde să te găsesc.

— Când? La a şaisprezecea aniversare a copilului? Încerci să mă înlături, Rachel dar eu nu mă las.

— Nu te laşi! repetă ea îndreptând un deget spre pieptul lui. Şi de ce te-ai întors? Ca să mă intimidezi? Ca să mă hărţuieşti şi să mă obligi să fac „cum vrei tu”?

— Nu.

— Atunci, poate ca să-ţi recuperezi lucrurile şi să pleci imediat? El scutură din cap.

— Ca să mă aperi de Earl şi de mine însămi?

— Nu.

Trebuia să-i spună. Oricare va fi motivul întoarcerii lui, Rachel

trebuia să-l afle.

— Atunci de ce, Cord? strigă ea cu inima plină de speranţă amestecată cu teamă. De ce te-ai întors?

— Pentru că te iubesc, fir-ar să fie!

Desigur, nu era cea mai romantică declaraţie de dragoste, dar era cea mai minunată pe care ea o auzise vreodată. Râzând de bucurie, se aruncă de gâtul lui Cord.

— Credeam că o să înnebunesc săptămâna asta fără tine, şopti el îngropându-şi faţa în părul ei.

— Şi eu.

Ce bine era că l-a regăsit! Nu-l va mai lăsa să plece niciodată!

— Un copilaş! murmură el cu blândeţe. Copilul, nostru!

— Cord, nu mă strânge aşa de tare, nu mai pot respira.

— Oh! Iartă-mă, spuse el desfăcându-se din îmbrăţişare. Şi când se va naşte? Cum s-a întâmplat?

Rachel râse.

— Naşterea e prevăzută pentru martie. Şi cum s-a întâmplat, cred că ştii şi tu!

— Voiam să spun cum de a fost posibil? Noi am luat toate precauţiile.

— Cu o excepţie. Prima dată. Credeam că nu e niciun risc, dar acum sunt fericită că m-am înşelat, spuse ea mângâindu-l pe Cord pe obraz.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

— Rachel, vorbind despre greşeli şi eu am făcut una, când le-am obligat să faci cum vreau eu. Orgoliul meu suferea, pentru că aveam ca stăpână o femeie – soţia mea – şi trebuia să o las să hotărască ea în toate. Acum am înţeles cât de important era pentru tine să-ţi urmezi drumul în libertate îmi pare rău că am încercat să-ţi tai aripile.

— Şi eu m-am înşelat, Cord. Îmi era atât de teamă că voi fi din nou manipulată, comandată! N-am putut vedea cât erai de diferit în raport cu Michael. Acum ştiu că n-ai fi vrut niciodată să iei conducerea vieţii mele, ci doar să o împărţim.

NUmai zâmbet. Cord îi arată atunci un pachet pus pe scaun.

— Pentru tine, spuse el întinzându-l lui Rachel. Curioasă, Rachel deschise punga cu nerăbdare.

Inima îi bătu şi mai tare când descoperi cadoul lui Cord. Un clopot. Un clopot din acelea care erau făcute să sune la ferme, ca să adune familia în jurul mesei!

Cu ochii plini de lacrimi, se lipi de Cord.

— Te iubesc, Cord Cantrell.

O expresie de fericire curată lumină chipul lui Cord. Apoi o sărută dulce pe Rachel, înainte de a-i strecura un deget sub bărbie.

— Mai rămâne un. Singur punct, Rachel, un punct pe care aş vrea să-l lămurim, spuse el pe un ton grav.

— Care?

— Vrei să fii soţia mea? Soţia mea cu adevărat? Atunci ea îl îmbrăţişă, plină de dragoste şi izbucni în râs.

— Dragul meu! Credeam că n-o să mă mai ceri niciodată de nevastă!

Sfârşit